

Френъзи Хеселър

ДЕМОН

НА ОТМЪЩЕНИЕТО

Хайборейски Хроники

Тоюо Уокучава

ТОЙО ЙОКУГАВА
ДЕМОН НА ОТМЪЩЕНИЕТО

chitanka.info

Смях се дълго. Японско фентъзи?! Това да не са ти Годзила и Покемон?! Прочетох книгата. После плаках. Карма! Заминавам за Япония. Аригато...

Емоционален читател с кармично тегло.

Йокугава е шогунът на фентъзито на Островите.
Банзай!

(в книгата тук има три йероглифа)

От колегите, продължаващи делото на Хауърд, Тойо Йокугава е най-близък по стил до великия Учител.

Питър Дж. Тайлър

Яко, пич, ама нема гейши!

Чочо Пешев — Самурая

ЧЕРНОПИСЕЦ ХРАБЪР САМУРАЯТ КИМЕРИЕЦ

Когато по линия на интернационалния обмен на издателския гигант „ТОР“, създател на писателския кръг „Амра“, ми предложиха за издаване в България най-новите произведения за Конан Варварина, бях доста затруднен. От една страна, пазарът у нас е доста свит, оредялата читателска аудитория — обезверена и претенциозна, а конкурентните издателства бълват качествена и добре оформена продукция. Прегледах предложените ми заглавия и вниманието ми веднага бе привлечено от името на Тойо Йокугава. Японското фентъзи ми бе непозната, екзотична и доста примамлива за изследване територия. Зачетох книгата и останах очарован от нея. Стилът на автора е изчистен и импулсивен, като същевременно внася оживление и свеж полъх на нещо наистина ново в Хайборейския свят на Конан. Традициите на Хауърд са спазени до най-малка подробност, бойните сцени са описани с прецизността на истински познавач.

Реших да науча повече за автора. Оказа се, че той е съвсем млад — на двадесет и четири години, и живее и твори в САЩ. Освен с белетристика се занимава и с поезия и музика. Участвал и в сценарния екип на новия филм за Конан, който ще излезе всеки момент по екраните. Освен това Йокугава е най-младият член на писателското общество „Амра“, редом с такива светила на фантастиката като Леон Спрег де Камп, Пол Андерсън, Джордж Р. Р. Мартин, Робърт Джордан и др.

Вниквайки в натурата на автора на „Демон на отмъщението“, аз открих една доста занимателна закономерност. Подобна на големите майстори от началото на двадесети век (Хауърд Лъвкрафт, Аштон Смит и Хенри Хагард), Тойо Йокугава не се страхува да използва похватите на натурализма, абсурда и дори на хоръра. Контрастите на поведение на героите, диалектическата обреченост на сюжета да бъде интересен и същевременно непредсказуем извайват сплав от незабравимо повествование. На места лиричен, на други —

натуралистичен до цинизъм, стилът на младия автор поражява специалистите с дълбочината на своите прозрения.

Япония е известна най-вече със самураите — войни, безумно храбри и обзети от духа бушидо. Смайването на европейците при първата си среща с тези легендарни бойци е почти съизмерима с моето възхищение от творчеството на Тойо Йокугава — самураят кимериец, достойният факлоносец на фентъзито на Островите...

По моето скромно мнение Тойо Йокугава се доближава плътно по стил и идеи до великия Робърт Хауърд и книгата му ще се хареса на българския читател.

Чернописец Храбър

ДЕМОН НА ОТМЪЩЕНИЕТО

ПЛАМЪЦИТЕ НА ЯРОСТТА

След събитията, описани в „Нещото в Гробницата“ със сърце, изпълнено с копнеж по богатствата и славата, които може да му осигури цивилизацията, Конан се отправя към примамливия свят на мистичното кралство Замора. Вече изгубил чувството за голота, което изпитва винаги, когато не носи оръжие, той се насочва към града на крадците Аренджун, пътувайки през планините, наречени Кезанкийски...

От реката, която тече пълноводна и жълта през зеленината, започваше път. Той продължаваше през източните степи и се насочваше на запад към хълмовете, за да попадне в една страна — сива, студена и същевременно изпълнена с толкова живот и красота. Това бе страна, в която вълкът и планинската котка са пълноправни господари, и човек рядко можеше да види тънката струя дим, издигаща се от огъня на самотни ловци, настанили се до някое безименно поточе. Тя се разпростираше нагоре към скалистите котловини и суровите силуети на каменистите върхове, където скитат само дивите животни и където смъртта е ежедневен спътник на всеки странник, попаднал в прегръдката на планината. Там блестят бисерите на многобройни езера и към небето се издигат мощните стволоче на дървесни исполини. Път, по който навярно са минавали някои от воините на древността, път, по чиито набити камъни са отеждали стъпките на хиляди бойци от множество армии, тръгнали да прекосят планините, но намерили смъртта си. Път, тръгващ от никъде и водещ към нищото, безмълвен свидетел на отминаващите дни, епохи и времена на мимолетен човешки живот и желания.

В една малка долина, разположена в Кезанкийските планини, от няколко дни се беше настанила група хора. Наблюдаваната от небесата картина през погледа на господаря орел беше спокойна и не нарушаваше заобикалящото величие на самотната долина. На юг от нея се виеше бялата лента на стария път. Той се изкачваше нагоре и в

края на относително дългата права отсечка започваше да криволичи между разхвърляните от неведомите игри на боговете канари. Спокойната красота неочаквано бе нарушена от движение в храстите, намиращи се в началото на каменните исполини. Орелът възмутено се издигна във висините, но любопитството го накара да продължи своя полет наоколо.

В момента, в който движението достигна до края на обраслия участък, то замря. След миг храстите се разтвориха и от тях се показа набразденото от белези и живот на открито лице на мъжа, станал причина за нарушаването на покоя на околността. Той впери немигащ взор към пътя и тялото му се отпусна, а ръката, в която държеше бойната брадва, увисна до тялото му и наоколо отново настана тишина и спокойствие, но не и мир.

Времето течеше, ала мъжът не помръдваше, като погледът му не се отделяше от набитите в земята камъни. В един момент в далечината изплуваха малки точки и физиономията на наблюдателя потрепна за миг. Лицето му се разкриви в зловеща усмивка и от устните му се откъсна крясък — крясъкът на орела. Пред погледа на реещата се в небесата птица хората в долината мигом наскочаха от местата, където се бяха разположили, и вкупом се затичаха към пътя. Отне им секунди да стигнат до своя другар и, разпръсвайки се от двете му страни, те изчезнаха в зеленината.

Мъжът, който чакаше в храстите, се казваше Сихем и беше един от първите присъединили се към групата, събирана от Елон. Още от най-ранната си младост той бе известен като комарджия, крадец и като един от тези хора, които не биха се изправили очи в очи срещу някого в честен двубой, не биха отвърнали на обида или предизвикателство. От друга страна, за Елон не беше никакъв проблем да причака някого в тъмна уличка и да го намушка в гръб. Славата му бе доста лоша дори и за Града на крадците и скоро дойде денят, в който той бе принуден да напусне по най-бързия възможен начин пределите му и да тръгне по света в търсене на препитание. Около него скоро започна да се събира отхвърлена отвсякъде паплач — крадци, изнасилваи и убийци, все хора без морал и родина, готови на всичко за злато, които се страхуваха от него, но и го уважаваха.

Сихем беше роден в семейство на земеделци, но трудът на полето не го привличаше, затова и не му отне много време да открие

удоволствията на порочния живот. В друга среда вероятно би се превърнал в почтен и уважаван човек, но не му бе писано да срещне такива хора през земния си път. Въпреки това той имаше вродено достойнство и задръжки, които в началото му носеха само подигравки — например онзи случай, когато заловиха един керван и всички се изредиха да обезчестят едно девойче, а в мига, в който Сихем се взря в огромните ѝ сини очи, рязко се изправи и забрани да я докосват. Дотогава не го уважаваха, но след като използва неразделния си другар — брадвата — и успокои завинаги двамата най-напористи ухажори, започнаха да се страхуват от него. Това, че бе различен от останалите, вероятно беше и причината Елон да му се доверява и да го издигне до своя дясна ръка.

След разтапянето на снеговете авантюристите се бяха изкачили в планината, заемайки се с цялата им присъща енергия с разбойническия си занаят. Сутринта бяха теглили жребий и на него, Сихем, му се падна да наблюдава пътя — доста неблагоприятна работа, като се има предвид, че през последната седмица дори и един самотен пътник не беше прекосил пустошта.

Но нещата се променяха и скоро те щяха да си заработят прехраната, а вероятно и нещо отгоре. Точките в далечината нарастваха непрекъснато, а заедно с тях и усмивките по лицата на бандитите ставаха все по-широки, тъй като групата се състоеше само от трима ездачи и два допълнителни коня, носещи багажа. Елон беше в прекрасно разположение на духа и не можеше да си намери място от нетърпение.

— Проклет да си, Сихем! — прошепна в своето нетърпение, стоварвайки ръка върху рамото на своя другар. — Не знам от дявола ли е, или си благословен, но имаш повече късмет от всичките нещастници, които сме се събрали в тези гори.

Похваленият само изсумтя и тялото му се напрегна в очакване на приближаващите жертви. Моралният кодекс на разбойниците позволяваше всичко друго, но не и проява на нехайство или милост към тези, които не спадаха към благородната каста на крадците...

Небето над планинските върхове бе покрито със студени и неприветливи облаци. Денят в края на зимата все още беше кратък и

мракът на нощта настъпваше бързо. Тъмнина и студена омраза изпълваха и душата на младежа, крачещ тежко по високите планински склонове. Омразата, изпепеляваща душата му, не бе насочена конкретно към някого, както и не бе породена от дадена личност или събитие. Допреди няколко дни еуфорията изпълваше неговия душевен свят и той бе готов да се закълне, че Кром, неговият суров северен бог, е протегнал десница към своя син.

Беше успял да избяга от живота на роб. Преследваха го вълци, беше гол, нямаше оръжие и бе на крачка от това да се срещне с предците си. Но за миг животът му се беше преобърнал, след като намери оръжие и в кратка схватка се освободи от дивите си преследвачи. Наметнат с дъвен кожен плащ и въоръжен с меч, който го караше да вярва, че е поне равен на всеки воин в този свят, той се бе отправил към несъмнения успех, който според него го очакваше в Замора.

Небето се бе прояснило и той крачеше уверено към своето бъдеще. Вървеше от доста отдавна. Дните се сменяха, а околните склонове почти не се променяха. Конан бе израснал в дивия север и тези планини се намираха доста близо до това, което беше наричал свой дом. Сега единственото, което можеха да породят във варварската му душа тези върхове, бе гневът. Той нямаше търпение да се впусне в новия си живот в цивилизованото общество, където за мускулест гигант като него би имало неизброимо повече възможности, в сравнение с тези на израслите в градовете дребни мъже.

Имаше чувството, че непокорният и неопитомен север не желае да се раздели със своето създание. Настъпващата пролет пълнеше потоците с невероятни водни маси, които помитаха всичко по своя път към равнините. Неколкократно му се беше налагало да се върне, за да търси места, по които би могъл да пресече бушуващите стихии, изпречили се пред обутите му в кожа нозе. И, разбира се, тези места бяха колкото е възможно по-високо в планината. Въпреки липсата на растителност, по високите била се вървеше доста по-бързо, а бързината бе всичко, от което се нуждаеше изчерпаното варварско търпение. Безсилието му го караше да беснее и единственото желание, което обладаваше цялото му същество, беше да срещне някого, върху когото да излее напирателната в тялото му ярост.

През последните дни времето отново се беше влошило и нямаше слънце или звезди, по които да се ориентира за бленувания юг. Докато Конан крачеше над линията на последната планинска растителност, гневът набираше сила в душата му и обстоятелството, че вече нямаше нищо за ядене, не помагаше за подобряване на настроението му. Въпреки че бе малко над шестнадесет години, той беше доста едър и ръстът му надхвърляше шест и половина фута. Речникът също не отговаряше на младостта му и към притъмнените небеса се носеха ругатни и проклетия, в които не се свенеше да упоменава почти всички богове, за които можеше да се досети. Мъдростта и търпението невинаги вървят заедно с младостта.

Конан имаше избор, доколкото можеше да се говори за такъв. Да продължи по билото или да се спусне в по-ниските части, където във вековните, сякаш никога не приютявали човешки крак гори, би могъл да открие нещо подходящо за неговия непретенциозен вкус, което да му послужи за вечеря. Единственото правилно решение бе взето и юношата без колебание започна своето спускане към далечната растителност. Вече навлизаше сред първите исполински смърчове, когато усети вятъра, чиято мощ огъна върховете на дърветата и те с мъчителни стонове превиха телата си пред натиска му. Вървейки сред тези колоси, Конан видя това, което би било неговата гаранция, че едва ли ще спи гладен.

Около едно дърво се издигаха купчина камъни, оформящи нещо като полумесец, като то се намираше в центъра на дъгата. В корените извираше вода, образувайки малко вирче, от което ромолеше поточе, поемащо по своя път. Опитните очи на планинеца различиха едва видима пътека там, където горските обитатели се отбиваха на водопой. С няколко ловки движения гъвкавото тяло на кимериеца се намери сред най-ниските клони и, прилепайки се към ствола, той стана едно цяло с дървото. Настъпи тишина и само бродещият наоколо вятър нарушаваше спокойствието на вековния лес...

Между тримата ездачи се издигаше стената на мълчанието. Двама бяха едри, мускулите им издуваха металните жилетки, които бяха облекли върху вълнените си ризи без ръкави. От тях се подаваха ръцете им, целите покрити с белезите на безбройните боеве и

кръчмарски свади. Мускулите и вените им бяха като някакви чудовищни същества, живеещи свой собствен живот, сякаш изцяло независим от този на притежателите им. Дългите им коси бяха прибрани под метални ленти, опасващи главите им. Изпод тези ленти гледаха очи, лишени от присъствието на мисъл, които шареха из близката околност като очите на див звяр. Блясъкът по оръжията им, както и стойката им на почиващи си лъвове, издаваха не само боеца в тях, но и целта, с която придружаваха третият конник.

Той всъщност беше тя. Жената бе загърната в плащ и единственото, което се виждаше, беше лицето под черната качулка. Изящните черти, пълните и чувствени устни контрастираха със своята белота на черното ѝ облекло и създаваха някакъв странен ореол около нея, който караше кръвта на всеки мъж да закипи и да пожелае да разкъса дрехите ѝ, като същевременно сърцето му се свиваше в първичен ужас от погледа на тази жена и от обещанията, които съвсем ясно се четяха в тези очи на мрака. Под плаща, притиснат към гърдите ѝ, тя носеше малък вързоп.

Пътуваха вече доста дни и еднообразието опъваше нервите на Сейла — господарката на Сивите арки, извисени във високите Кезанкийски планини, които представляваха по-скоро легенда, отколкото често посещавано място. Замъкът се издигаше в центъра на тревисто плато, доста встрани от всички използвани пътища и пътеки в планините. Около него не се извисяваше традиционната стена, осигуряваща сигурността на обитателите му. Дворът, самият дворец и помощните постройки за прислугата и воините, както и конюшните, бяха оградени от стена от арки, изкусно украсени с орнаменти, изображения на богове и животни, изработени търпеливо от майстори, чието изкуство отдавна бе погребано под праха на вековете и забравата. Всъщност стените бяха две, като арките бяха разположени така, че да се разминават една спрямо друга. Централната постройка се издигаше високо над околността със своите четири кули във всеки от ъглите на сградата. Прозорци липсваха, а единственият портал денонощно се охраняваше от наемници.

Това беше и всичко, което се разказваше по кръчмите и домовете на хората, намиращи се в уютните си градове далеч, в равнините. В основата му бяха разказите на ловците и най-вече на разбойниците, които вероятно бяха виждали тези арки. И други истории се шепнеха в

тъмна доба — разкази за греховете, които се извършват зад тези стени, за хората, ползвали гостоприемството на господарката или може би по-скоро леглото ѝ — посетители, които никога не се бяха появили отново сред хората, за странните звуци и за нощните сенки. Истории, незнайно откъде дошли, но успели да насадят ужас сред народа, ужаса на едно име — Сейла.

Господарката бе изморена и се успокояваше единствено от мисълта, че приближаваше дома си. Погледът ѝ се спря на двамата охранители — знаеше, че са лоялни и разчиташе на тях може би повече, отколкото е разумно. Тя сви рамене — бе уверена, че я обожават и като им позволяваше от време на време да споделят постелята ѝ, си осигуряваше всичко — дори техния живот — а най-вече и душите им.

Внезапно пред тях се изсипа някаква зле организирана тълпа от седем — осем човека. Те им препречиха пътя, извадили оръжия от всякакъв вид, попаднали в техните ръце бог знае откъде. Само един от тях имаше арбалет, но в момента, в който я зърна, притежателят му се вцепени и отстъпи няколко крачки назад. Един от мъжете с малко по-прилично облекло пристъпи напред и учтиво се поклони на неподвижните ездачи.

— Уважаеми странници, ако оставите конете и багажа си под нашите грижи, ще можете да продължите необезпокоявани по пътя си — рече той. — Имате моята дума! — потвърди решително, но погледът, отправен към жената, говореше нещо друго.

В този миг Сихем, който от самото начало се опитваше да каже нещо, но гласът му отказваше да се подчинява, произнесе една-единствена дума:

— Сейла!

Разбойниците замръзнаха на местата си, а предводителят се обърна към него:

— Какво искаш да кажеш с това прокълнато от боговете име? Да не си се побъркал?

Сихем, с поглед, изпълнен със съжаление към говорещия, отпусна примирено рамене, сякаш приемайки своята съдба. Сега той беше просто една сянка на човека, наблюдавал пътя тази сутрин:

— Искам да ти кажа, глупако, че ти току-що се опита да ограбиш Смъртта от Сивите арки, само това.

Жената през цялото време наблюдаваше сцената с лека усмивка на устните си, сякаш случващото се не беше опасно за нея, а просто я забавляваше. Тя познаваше отнякъде Сихем, човека с арбалета, но най-вероятно по-късно щеше да си припомни. Огледа с премрежен поглед пребледнялото братство пред себе си и с тон, с който вероятно си поръчваше и закуска, произнесе присъдата си:

— Убийте ги!

Двамата воини мълниеносно извадиха мечовете и се хвърлиха с конете сред групата на пътя. Преди да може да реагира по какъвто и да е начин, острата стомана отдели главата на Елон, след което запя кървавата си песен сред останалите. Нямаше и опит за съпротива. След секунди осиротелите разбойници бяха оставили четири бездиханни, окървавени трупа на голите камъни. Останалите живи се втурнаха към гората да търсят своето избавление и въпреки че конниците не ги последваха, те продължиха своя бяг, всеки поел в своя собствена посока.

От вързопа, притиснат към жената, се разнесе плач и устните ѝ се разтеглиха в усмивка, но въпреки това тя не направи опит да успокои детето, а само смушка с пети расовото животно под себе си.

Сихем навлезе в гората, но някакъв ужас се беше събудил от неговото минало и той не можеше да се спре. Тичаше без посока — подалече от този ад, който те сами бяха отворили. Клони се блъскаха в него, храсти раздираха дрехите и кожата му, но това, което разкъсваше душата му, бе по-силно и вливаше сили в изтерзаните му нозе. Той бягаше не само за живота си, но и за душата си. Пред него се мярна силует, но той не намали своя бяг, а само вдигна арбалета и се прицели. Беше приел, че ще загине, но предпочиташе да е в бой, надявайки се поне да спаси душата си. Излизайки от храста, той освободи стрелата, твърде късно осъзнавайки, че пред себе си няма човек.

Понякога в самотните планински ноци странникът може да чуе смразяващите звуци, издавани от може би най-древния и изконен господар на пустошта. Планинските котки не са точно котки, а са по-скоро наследници на страшните саблезъби лъвове от древните легенди. Ръстът им достига до метър и половина, а на тегло минават двеста

килограма. Горните им кучешки зъби са издължени повече от тези на другите от тяхната порода и стърчат извън бърните им, въпреки че са доста по-къси от тези на техните прадеди. Имат бяла, доста дълга и изпъстрена с черни петна козина, което им придава доста пухкав и тромав вид, но това е заблуда, която, допуснеш ли веднъж, няма да ти остане дълго време да съжеляваш за това. Срещат се все по-рядко, а ревът им оглася древните планини. Някои племена все още ги боготворят и им принасят жертви, а по-цивилизованите ги използват за забавления в амфитеатрите си. По принцип са моногамни и когато намерят своя другар, то е за цял живот.

Едно старо дърво се беше пречупило под тежестта на годините или при някоя буря и бе паднало върху съседното, съединявайки ги по този начин в своеобразен мост на височина малко над метър над земята. Върху него лежеше млада планинска котка в разцвета на силите си, която бе изненадана от внезапната поява на човека не по-малко от самия натрапник.

Стрелата се заби в хълбока на красивото животно и в първия миг то я погледна учудено, след което болката го прониза и то изрева своите чувства към смълчания лес. Човекът изчезна отново зад дърветата, ужасен до такава степен от това, което остави зад себе си, че съзнанието му отказа да осмисли дори неочакваната среща. Котката се изправи с мъка, но движенията ѝ бяха силно затруднени от стрелата, проникнала в нейното тяло. Бавно навлезе сред девствените гори и се насочи към високите върхове, навярно надявайки се да се възстанови, необезпокоявана и незастрашавана от врагове.

Денят, отивайки към своя край, обещаваще една студена и бурна нощ, най-вероятно и мокра при това. При други обстоятелства младият мъж, дошъл от далечния север, щеше да избухне и при най-нищожния повод. Имайки обаче ясна и осъществима цел, хладнокръвието му бе по-силно от желанието. Проявявайки своята силна воля и въоръжен с търпението на дебнеция в сянката паяк, той успя да изтика желанията и нуждите на тялото си назад, насочвайки всичките си сетива към невинната жертва, обречена да стане негова трапеза.

Чакането донесе резултат, когато по пътеката бавно, с гордо вдигната глава, запристъпя едър лос. Когато е разярен, той би могъл да

бъде опасен противник, а рогата, увенчали главата му, биха могли да бъдат страшно оръжие и младият воин не изпитваше желание да даде шанс на красивото животно да влезе в единоборство с него, имайки предвид умората си. Лосът беше млад и вероятно това бе причината да върви така безгрижно по вятъра, докато се насочваше към водата в своето желание да утоли жаждата си. Дивият кимерийски воин впи ръце в своето вярно оръжие и се приготви.

Животното застана на брега и потопа муцуна в студената вода, после вдигна глава, изпръхтя доволно и насочи големите си влажни очи в посока на дървото, в чиито клони се бе притаил ловецът. Явно нищо подозрително не успя да привлече вниманието на самеца, защото той сведе отново глава към водата и само след миг всичко в този свят за него приключи. Една огромна черна сянка се отдели от смърча, разгъна се, прелетя над водата и се стовари върху гърба му. Вцепененото животно подгъна крака и в този момент студената целувка на стоманата сложи край на живота, пулсиращ в царствената шия. Всичко протече за секунди и в краката на гладния варварин вече лежеше трупът на разкошния и изпълнен само до преди миг с жизнена сила горски обитател.

В чувствата на Конан нямаше съжаление за отнетия живот — такива са суровите истини, с които един северняк е принуден да се сблъсква още от най-ранно детство. Единственото, което се четеше в погледа му, беше възхищение пред красотата, която бе принуден да отнеме. Това възхищение не попречи на първичната му натура да подреди нуждите си в правилния ред и като си отрязва най-крехкото месо от трупа, варваринът се отдалечи с усмивка.

Всичко, от което се нуждаеше сега, бе подслон — място, където спокойно да прекара нощта. Дъждът можеше и да не завали, но вятърът би направил всеки престой навън през нощта най-малкото нежелателен. Имаше и още нещо — беше изминал няколко мили от трупа на убитото от него животно, когато в настъпващия сумрак долови нечие чуждо присъствие.

Като всеки човек, израснал в пустошта, и неговите сетива имаха острота, напълно непонятна за хилавите рожби на цивилизацията. Много трудно би било за когото и да било да се промъкне до него, тъй като слухът и зрението му бяха на диво животно. Въпреки това сега по гърба му пробягваше онази тръпка, означаваща, че е наблюдаван.

Кимериецът не забави крачка и дори не потрепна, след като разбра, че не е сам. Не се съмняваше в това, че го следят, защото в гората нямаше такава позиция, от която да го дебне продължително статичен наблюдател. Той вярваше в своите чувства и винаги в следващите години от живота си щеше да се уповава на тях по пътя си към славата. Необичайното бе това, че колкото и да напрягаше сетивата си, не можеше да долови нито звук или дори намек, че съществува преследвач. Хищна усмивка разтегли лицето му — рано или късно човекът в сянка щеше да се покаже или да сгреши и тогава в сърцето на младият мъж нямаше да има колебание относно това кой е добрият.

Сред дърветата се прояви пролука и Конан излезе в една част от леса, където растителността беше по-рядка. На около стотина метра пред него се издигаше огромен ствол, вероятно един от малкото живи свидетели на времената преди водите да приемат в обятията си земите на Атлантида. Животът му беше в опасност, въпреки че бе впил корени здраво в него и съвсем не желаше да напусне този променлив свят. Основата на дървото се беше пропукала и разкриваше хралупа, в която човек спокойно би могъл да стои изправен, така че младежът не се колеба дълго дали да пренощува вътре. Не се притесняваше, че може да се наложи да дели убежището със змии, тъй като още бе твърде рано да се пробудят от своя сън. Той остави месото във вътрешността и се зае да запали огън. Пламъците бяха пред входа и той се протегна доволен на сухия мъх, сред уюта на могъщите прегръдки на горския исполин. Привидно безгрижен, нито за миг не изпускаше от поглед околността. Знаеше, че там отвън има някой, но това, че не го нападаше, го караше да се чуди дали наистина е враг. Ако не беше, защо тогава все още не се показваше и какви ли тъмни мисли се въртяха в главата му?

Ароматът, който се разнесе скоро, накара устата му да се напълни със слюнка и той инстинктивно започна да преглъща.

Навън мракът обви земята и нощта закрачи сред горската растителност. В момента, в който махна месото от огъня, нещо странно привлече вниманието му. Звучите на нощната гора замряха и той отчетливо различи изпукването на клонка, след което отново настана тишина.

Конан знаеше, че невидимият му спътник се приближава, затова отстъпи навътре и леко встрани от огъня, стискайки в ръце верния си другар. Според неговата преценка врагът вече трябваше да е близо до дървото и той затаи дъх, като се взираше в тъмнината. От тъмнината на нощта на височина малко под един човешки бой в него се взираха две светещи, жълти и немигащи очи.

Дълбоко в сърцето на дивите и непристъпни Кезанкийски планини живееха много на брой малки племена, които водеха своите незначителни войни още от сътворението на света. Неясно защо, една от отличителните черти на човешкия род е тази, че въпреки прекрасния живот по времената на мир, стремежът на хората никога не е насочен към неговото запазване. Винаги има някаква причина за война или за едно сбиване, винаги се намират разногласия, неразрешими по друг начин, а при липсата на тези неща най-лесно достъпните поводи винаги си остават завистта или алчността. Ако пък се случи те да вървят и с някаква по-сериозна причина, това винаги е най-добрият вариант — налице е всичко необходимо, за да се оправдаят всякакви действия.

При тези малки войни, водещи се колкото е възможно по-често, понякога се случва едното племе да бъде завладяно и претопено сред победителите. Това води до увеличаването на някои племена и идва момент, в който те започват да строят своеобразни укрепления, постепенно прерастващи в градове. Младите хора, които обикалят по света, донасят знания за постиженията на цивилизацията и по този начин възникват интересни, самобитни култури, всяка носеща нещо свое и необикновено. Тези малки градове са откъснати от останалия свят и техните жители традиционно изпитват ненавист към чужденците. Непознати, странни, наречени в повечето случаи на името на племето — такива са цивилизованите общества в този не цивилизован край.

Средно висока отбранителна стена, изградена от дялани камъни, опасваше един такъв център на култура — различна и сама по себе си неразбираема за чужденците. Улиците бяха прави, перпендикулярни една на друга, покрити с квадратни мраморни плочи. Покривите на сградите се поддържаха от огромни колони, украсени с каменни

орнаменти в двата си края. Градът беше с изградена канализация и бани и осигуряваше повечето от лукса, достъпен в големите кралства на запада.

Населението не беше многобройно, тъй като през изминалото лято беше сполетяно от непозната болест, пред която местните лечители бяха напълно безпомощни. Само един на всеки четирима оцеля; краят настъпи еднакво за всички без разлика от социалното им положение и произхода им. С отминаването на зимата хората сякаш се родиха за нов живот, вече свикнали да живеят с болката от загубата. Отново се върнаха към работите и задълженията си, отново търсеха развлечения през свободното си време.

През този ден всички свободни жители се бяха събрали в изградената в източната част арена, на която се провеждаха театрални представления, екзекуции, гладиаторски борби или какъвто бе днешният случай — заловените крадци или чужденци, въоръжени с по една здрава тояга, се пускаха на изгладнели и измъчвани диви зверове. Зрителите бяха разположени на изградените на височина два човешки боя амфитеатрално разположени каменни пейки. На разстояние от два ярда от ограждението се издигаха симетрично разположени колони, които опасваха арената по цялото ѝ протежение.

Събралите се хора бяха шумни — отдавна не се бяха провеждали такива мероприятия и всички бяха нетърпеливи да се насладят на зрелището, предлагано им от цивилизацията. Тълпата се изправи на крака и завика одобрително в момента, в който бяха изведени младеж и мъж, попрехвърлил доста средната възраст. Бяха им дадени две тояги, малко надхвърлящи четири фута, и стражата, придружавала ги от затвора дотук, се оттегли. Публиката притихна, защото предварително знаеше съдбата на двамата странници, заловени в близост до града.

Решетката, която затваряше втория вход за арената, се вдигна с мъчително скърцане, поради продължителното си бездействие и на светлината излязоха две измършавели планински котки. Злобните им очи се насочиха към хората, изправили се по трибуните, и от гърлата им се разнесе ръмжене, обещаващо възможна разплата, като вик на омраза, излизащ от все още непречупения им дух. Гордите зверове не познаваха милостта. Ненавистта, подхранвана от нетърпимия им глад, се насочи към леснодостъпните двукраки същества, които се бяха отдръпнали в противоположния край на заграденото пространство.

Бавно, наблюдавайки двете си жертви, гигантските котки ги заобиколиха и сякаш по взаимно разбирателство се хвърлиха върху обречените. Момчето вдигна безполезното оръжие пред себе си в напразен опит да се предпази от приближаващия край. Мъжът загуби присъствие на духа и коленете му се подгънаха:

— Прости ми, сине... — промълвиха треперещите устни. — Прости ми, че те взех със себе си на това пътешествие, прости ми!

Младежът погледна с обич баща си, очите му се насълзиха и той се свлече на колене до него, като го прегърна и скри сълзите си в бащината прегръдка.

— Каквото е писано, това ще бъде, татко. Щом трябва да умрем, нека да е заедно! Отново ще се видим в другия живот и ще споделим заедно вечността. Нека не доставяме удоволствие от нашата гибел на тези зверове в човешка кожа около нас.

Двамата мъже се изправиха и с гордо вдигнати глави посрещнаха своята съдба.

Котките за броени мигове разкъсаха телата и се заеха с кървавия си обяд под одобрителните викове на подивялата от жажда за кръв тълпа.

За двата звяра жестокият пир представляваше само обикновено месо, което ще им даде сили за живот и ще подхрани техния глад за свобода. За жителите това бяха двамина чужденци, навлезли в техните райони и послужили за развлечение на еднообразния им живот. Само това...

Конан стискаше меча в могъщата си десница и не беше съвсем сигурен какво трябва да предприеме. Беше готов да отвърне на всяка атака и не изпитваше притеснения относно възможния изход. Той бе приклепнал и всеки миг можеше да се стрелне покрай огъня с бързината и яростта на атакуваща змия, но нещо го възпираше да стане агресивен и да си извоюва правото на неприкосновеност. Странното бе това, че като се взираше в очите на звяра, узнал, че преследвачът не е бил човек, не изпитваше чувство на опасност. Нищо в него не го предупреждаваше за нея, нищо не го караше да желае гибелта на съществуването в нощната гора.

Самото животно стоеше извън обръча светлина, разпръсквана от огъня, и нямаше начин да се определи какво точно дебне от дълбините на мрака. В сърцето си юношата чувстваше странна близост с него. Конан бе дете на пустошта, беше израснал по-далеч от хората и по-близо до природата в нейния първичен и суров вид. Див беше светът, в който се бе родил и възмъжал, див беше и той самият. Може би и поради тази причина това творение на дивото не му бе чуждо и сякаш някаква странна връзка ги свързваше.

Варваринът се отпусна на земята до огъня, положи меча си върху коленете и продължи да се взира в двете светли цепки, разсичащи нощта и очакващи или търсеци нещо. Конан беше напрегнат, но не заради вероятно нападение, а очакваше с любопитство какво ще предприеме неочакваният гост. Изглежда и той самият все още не беше наясно със себе си.

Търпението би могло да е добродетел, но на глада трябваше да бъде обърнато внимание и без да изпуска от поглед очите, младежът си взе парче месо от шиша. Захапа от сочното месо, като остави диря от сос да се стече по брадичката му. Доволно ръмжене се откъсна от пълната му уста. Маниерите му още не отговаряха на общоприетите, но напълно задоволяваха нуждите на умореното му тяло. Цивилизованите правила на куртоазията не бяха на почит тук.

Очевидно гладът измъчваше и звяра, понеже той пристъпи в светлината на огъня и приседна на задните си крайници. От устните му се разнесе слаб звук, просто предупреждение, че е нащрек и не би харесал каквито и да е неблагоприятни действия от страна на вечерящия. Двете зелени очи се впиха в месото, а ноздрите потръпваха от разносящия се аромат.

Конан разглеждаше седящата пред него чудовищна котка и с възхищение отбелязваше потрепващите мускули под прекрасната кожа, челюстите, в които вероятно не един човек беше открил своята съдба. Не пропусна да забележи и стрелата, стърчаща от хълбока и вероятно причина за бавното придвижване на самеца. Около педя от нея беше потънала в плътта му и затрудняваше движенията, а нямаше как да не причинява и силна болка.

Взе парче месо и бавно, пред втренчения и подозрителен поглед го подхвърли към звяра. Младият северняк предполагаше, че чувството на близост на две деца от дивата пустош беше взаимно и сигурно

заради това горският господар се бе приближил към него — за да сподели вечерята му в този труден за него момент. Това, че е прав, беше доказано от бързината, с която изчезна парчето месо. Планинската котка пристъпи по-близо, което говореше за увеличеното ѝ доверие или раздразнен апетит. Сега седеше от другата страна на огъня и очакваше своя дял от месото.

Искрен и сърдечен смях изпълни кухня дънер на вековния колос. Дивото животно изгледа с недоумение и изненада смеещия се и с леко, по-скоро нежно измъркване напомни, че има нужда от още храна.

Вечерята продължи бавно, като и двамата хранещи се се изучаваха междувременно не само с любопитство, но и с взаимно разбиране. След като приключиха, човекът сложи още дърва в догарящия огън, след което се изтегна до него. Уви плътно около себе си стария кожен плащ и се загледа в животното. Човешкото присъствие очевидно не го притесняваше, защото то легна от другата страна на огъня и се протегна, явно доволно от огряващата го топлина в нощния мраз. Конан затвори очи, показвайки своето доверие на присъединилия се към него звяр, напълно спокоен да има такъв пазач от другата страна на малката светлинка в тъмата и без да има нужда да се тревожи за нощните опасности, които дебнат във високите планини.

Утрото настъпваше бавно, мракът не желаше да се оттегли и под дърветата все още се свиваха черни сенки. Конан се пробуди по начин, чужд на обикновения човек. Спеше, а в следващия миг вече беше буден и напълно разсънен и студът вече хапеше тялото му. Пред него лежеше голямата котка и мързеливо го наблюдаваше. Той ѝ се усмихна за поздрав, след което се зае с приготвянето на закуската. Огънят беше изгаснал, но след като весело се разгоря отново, младият мъж сложи месото на снощния шиш, за да се изпече. Докато чакаше, даде част от него на новия си другар. Времето беше доста студено и нямаше опасност то да се развали, така че имаха осигурена и вечеря, а кимериецът нямаше навик да се тревожи за далечното бъдеще и да крои безсмислени планове.

С пръчката месо в ръка той пое по своя път към далечните южни страни. Надяваше се котката да го последва и не остана разочарован. Налагаше се да върви с по-бавни крачки, тъй като салецът се

придвижваше бавно. С напредването на утрото между дърветата се спусна мъгла и видимостта намаля до няколко крачки. Конан не виждаше спътника си, но се надяваше звярът да го придружава. Неочакваното им запознанство беше подобрило настроението му, но мрачната кимерийска същност отново надделя и скоро той вървеше, като мърмореше ругатни по нечий адрес. Нямахме смисъл да върви на сляпо и Конан го знаеше. Отказа да се бори с природата и седна на едно, поне донякъде закрито място. Надяваше се снощният вятър да не задуха отново, за да има представа в каква посока се движи — имаше ли дървета, имаше и мъх.

Планинската котка седна на известно разстояние от него и започна да хапе стрелата. От усилието да не изостава от него раната се беше възпалила и сега от нея се процеждаше тънка струйка кръв, която оставяше своята следа по красивата козина. Конан знаеше, че сам той няма да може да се отърве от забитото в нея оръжие и бавно се изправи, правейки крачка към него. След като ответна реакция не последва, с меки, плавни движения той застана до животното и се наведе над него. Протегнатата ръка докосна стрелата, а погледът му следеше зелените очи. Те го гледаха и той бе готов да се закълне, че в тях прочете разбиране и благодарност за това, което се кани да стори. Едно рязко движение в права посока и стрелата беше в ръката му. От раната потече кръв, а от гърлото на измъчения звяр се изтръгна болезнен рев.

Това бе мястото, където останаха през целия ден и през последвалата нощ. Варваринът беше безмилостен към враговете си, но малцината, удостоени през живота му с честта да бъдат наречени негови приятели, можеха да потвърдят, че е бил всеотдаен към тях. Затова и той прекара толкова време заедно с новия си другар.

На другото утро тръгнаха. Изглежда раната вече бе в по-добро състояние и през този ден изминаха доста път в посока към бленувания юг. Храната им бе свършила, така че на следващата нощ си легнаха гладни. Младежът имаше навика да спи много леко, но се събуди чак когато нещо меко, топло и влажно го докосна по лицето. Отвори очи, сграбчи мечата си и едва тогава видя котешката муцуна, надвесена над него.

Дните се нижеха, а те вървяха — доколкото бе възможно — право на юг. Гористите масиви се заменяха с каменисти била,

отстъпващи на свой ред на притихнали долини. Пресичаха бушуващи потоци и вървяха по бреговете на кристални езера. Плуваха рамо до рамо в топлите извори, ловуваха заедно, а в студените нощи спяха, опрели гръб в гръб.

Макар и различни, те споделяха това, което ги обединяваше — удоволствието от лова и насладата от това да бъдеш на ново място всеки ден. Те бяха двама, но същевременно бяха и един. Бяха различни и еднакви. Споделяха общи ценности и знаеха само един начин да постигнат целите си — да вървят само напред, с широки крачки през живота, без да се съобразяват с когото и да било.

Един ден, след около седмица откакто се бяха срещнали, гората се поразреди и пред тях са простряха предпланините в своето величие. Напред до самия хоризонт, сякаш слизайки към далечните небеса, се простираха хълмове и ниски върхове, покрити със завръщащата се към живот зеленина. Сред тази внушителна каскада от върхове се открояваше блясъкът на някакви стени, ограждащи високите бели сгради на примамливото великолепие на неизвестен и очевидно красив град. Ръката на Конан лежеше върху врата на спътника му и той усети как козината му настръхна, чу се и предупредителният рев на дивия звяр, отправен по посока към замъка. Там имаше нещо, което той мразеше, нещо, което бе предупредено да си няма работа с тях. В съзнанието на младия варварин се въртеше единствено мисълта за скритите зад тези стени богатства и дори за момент не му мина през ума, че който и да живее там, едва ли е готов да се раздели с тях доброволно.

Мрачни сенки изпълваха ъглите, където стените се сливаха с тавана, потрепваха в някакъв свой танц и изчезваха, отстъпвайки място на нови безформени петна. Коридорът се намираше дълбоко в земните недра, иззидан от дялани камъни и протрит от хилядите стъпки, преминали по него в течение на столетията. На известно разстояние една от друга по стените му бяха запалени факли, отчаяно опитващи се да отблъснат напирания сякаш от самите стени мрак. Мимолетен полъх на въздуха понякога разклащаше наслоилите се паяжини, стените като че ли оживяваха и човек не можеше да е абсолютно сигурен, че с годините в тях не се бе зародила някаква своеобразна и

зловеща форма на живот. Коридорът свършваше или може би започваше в неголямо подземно езеро, което разстилаше спокойната си черна повърхност в мрака.

На няколко стъпки навътре във водата стоеше жена. Тялото ѝ бе свършено в своята голота, обвито единствено от водопад черни коси. Тя стоеше, вдигнала ръце високо пред себе си, държейки в тях спящото телце на новороденото дете. Пред тях, малко над нивото на водата, се издигаше каменен олтар с изсечени в него слова на един отдавна мъртъв, досущ като народа, който го използваше, език. Жената пееше странни думи, носени от още по-странна, почти нечовешка мелодия. Песента бе едновременно отблъскваща и приковаваща вниманието към себе си.

В този момент сякаш нямаше полъх, но светлините затрептяха, сепнати от осквернението, което нанасяха на тъмнината. Стените и сенките като че ли също подеха странния напев. Водите безшумно се издигнаха зад олтара и оформиха своеобразен тунел от мрак, така гъст, сякаш бе възможно да бъде докоснат. Думите на песента се бяха слели в една-единствена и тя изпълваше времето и пространството със своето злокобно съдържание. В един миг от устните на жената се откъсна кратък и пронизителен вик:

— Адрамелех! — след което тишина и страховито спокойствие изпълниха подземията.

От мрака се протегна огромна ръка, обвита в задушлив дим. Тя покри жертвения камък и глас, недостъпен за слуха, а по-скоро тътнещ направо в съзнанието, обсеби разума на девойката:

— Сейла, дете мое, твоята любов и вярност няма да останат невъзнаградени! Това е моето обещание към теб!

Загубила сили, тя падна на колене във водата и скри лице в шепите си. Почувства как силата, изпълваща околното пространство, изведнъж изчезна, така че тя се изправи горда и величествена и се отправи по коридора към света над нея.

Олтарът остана самотен и пустеещ в мрака на езерото.

Звярът стъпваше безшумно между дърветата, следвайки едрата фигура пред себе си. Човекът бе с внушителни размери, въпреки очевидната си младост, което определено не затрудняваше безшумните

му движения. Той пристъпваше с неповторима грация, която само можеше да е вродена, но не и придобита с времето. Двете фигури се вписваха в дивия лес и се движеха с привидна леност, присъща само на кралете в дивия свят. От високите върхове бяха забелязали град, а в тази безлюдна пустош това бе нещо трудно за откриване, така че младият мъж не се поколеба в своя избор и пое към изкусителните стени.

Неочаквано пред пътешествениците се откри просеката на стар път, чиято посока съвпаднаше с избраната от тях. В мига, в който стъпиха на него, иззад завоя се показа група хора. Между тях имаше само един ездач и вятърът развяваше катраненочерните му коси. Бяха около двайсетина души и щом съзряха странниците, те се спряха стъписани за момент, но в следващия изненадата отстъпи светкавично пред необяснимата ярост. Те нададоха боен вик и се втурнаха срещу изненадания Конан. Остана му време, колкото да извади меча, и първите воители приближиха. Той не ги изчака нападението, а се нахвърли върху атакуващите. Очевидно те бяха свикнали на по-лесни жертви и неочакваният ход ги стъписа, като тази изненада отне живота на един от тях, а варваринът продължаваше с безумната си сеч. Котката се впусна сред хаоса от тела, като разкъсваше дрехи и плът с всеки свой замах. Ездачът — който всъщност беше жена — вдигна малкия си, по-скоро декоративен арбалет, и с премерено движение освободи беззвучната смърт. Късата стрела се впи в шията на дивото животно и то се свлече с приглушен стон сред кълбото от кръв и дрехи. Когато забеляза кончината на своя приятел, от гърдите на юношата се изтръгна рев — ревят на жадния за кръв кимерийски вълк. С мощен замах на меча си той отрязва ръката на нещастното човече, изправило се срещу неговия гняв, но врагът беше твърде многоброен. Един точен удар с бойна тояга в тила му изкара звезди пред очите му и преди да падне, единствената му мисъл беше, че не бе могъл да достигне жената в своя гняв. След това всичко изчезна и над съзнанието му се спусна мрак...

Силите от тялото на Сихем бяха изцедени до последно и сега той се бе отпуснал на земята, опрял безсилно гръб в мъхестия ствол на някакво дърво. Ужасът му не беше изчезнал, ала сега явно беше

заменен от някаква примиреност, физическото изтощение бе притъпило сетивата му и срещата на пътя се бе оттеглила някъде далеч назад в замъгленото му съзнание. Постепенно мускулите му се отпуснаха и без да го желае, очите му затвориха уморено клепачи. Съзнателните мисли отстъпиха място на съня, но изпитаното през деня бе наложило своя отпечатък върху него.

Той отново се върна в онези дни, когато бяха избягали с брат си от омразния труд на полето и се скитаха из дивите и не толкова гостоприемни места, като търсеха пътя на своя живот — далеч от почтения и най-често тежък труд. Вървяха без посока в планините, но бяха сигурни, че рано или късно ще стигнат до някой населен район. И бяха прави, за което Сихем често щеше да съжалява в идните години.

Замъкът с арките им се стори спокойно място, те не се поколебаха и се насочиха към парадния вход. Стори им се странно, че слугите, изпълняващи своите задължения, са само неколцина. След като се изправиха пред стражата, вече имаше и други неща, за които да се тревожат. Те последваха стражника, който ги поведе по тесните коридорчета към тронната зала, за да ги представи на господарката. Седнала на скромен трон с красиви орнаменти, тя видимо не се изненада от присъствието на чужденците. Двамината стояха и пристъпваха нервно от крак на крак, поразени от красотата на жената пред тях. Бяха недодялани и нямаха представа как да се държат или какво да говорят пред владетелката. За тяхна изненада, без въпроси за причината, поради която се намират в нейните владения, получиха покана да останат в двореца, докато си отпочинат и се почувстват готови да продължат пътуването си.

Те приеха гостоприемството на Сейла, както наричаха владетелката, и останаха за вечеря, а мълчалива камериерка ги заведе до отредената им стая. Тя беше обзаведена с две легла, огледало и скрин за дрехите им. Навсякъде, откъдето бяха минали, обстановката беше сравнително проста, като никъде не се забелязваше излишен разкош и показност. Въпреки това за двамата бивши фермери всичко беше прекрасно и мислите им бяха насочени към скритите богатства из празните зали на двореца. Жената също не излизаше от мислите им. И двамата имаха ограничени контакти с представителки на другия пол и дрехите, скрили само малка част от прелестите на домакинята им, събуждаха копнежи в още момчешките им глави.

Същата вечер на масата бяха само тримата. Обслужваха ги привидно ведри и усмихнати слуги, но си личеше, че не са недоволни от живота, който им бе осигурен в този откъснат от света край. Някъде в сенките, при вратите, стояха двама стражници, които се отличаваха от останалите прислужници, с които се бяха срещнали през деня в коридорите. От тях струеше неприкрита заплаха, човек оставаше с впечатление, че нищо не убягва от вниманието им и всяка негова мисъл отдавна им е известна. Присъствието им беше ненатрапчиво и все пак по някакъв начин предизвикателно.

Дамата беше забавна и те седяха като омагьосани от нея, забравили за храната и всичко друго. До такава степен бяха опиянени от нейните маниери и излъчване, че вечерта мина неусетно и дойде моментът, когато господарката се изправи, като сложи по този начин край на вечерята. Двамата с видимо нежелание се изправиха и учудването им беше безкрайно, когато получиха покана да я последват.

Стражите се отделиха от сенките, но с кратко махване с ръка тя ги отпрати и напусна залата, следвана плътно от двамата гости. Вървейки по тесните коридори, те изгубиха представа за местоположението си. Оставаше им само да внимават да не загубят водачката си из многобройните чупки, завой и стълби, издигащи се към слабо осветените горни нива. С периферното си зрение Сихем забеляза само една-единствена стълба, водеща надолу в непрогледната тъмнина, и като че ли му се стори, че долавя някакъв мимолетен свеж полъх от нея. Излязоха в някакъв по-широк коридор и скоро спряха пред богато инкрустирана масивна врата.

— Малцина са тези чужденци, които са имали възможност да посетят моите лични покои — гласът на владетелката бе загубил властните нотки, а тембърът му би развълнувал всяко мъжко сърце и би накарал кръвта на всеки мъж да кипне. — Очаквам от вас двамата да успеете да се отплатите подобаващо за моето гостоприемство.

Ситуацията беше нереална и вероятно при други обстоятелства би им се сторила абсурдна, но в момента мислите им витаеха в съвсем други сфери, доста различни от тези, подчинени на здравия разум.

Вратата се плъзна безшумно на добре смазаните панти и те пристъпиха в преддверието на разкошната спалня. Също така безшумно се плъзна в краката ѝ и царската роба, откривайки стегнатото младо тяло на владетелката. Двамата младежи не се

поколебаха и пристъпиха с треперещи от вълнение ръце към неземното видение, застанало в измамна невинност пред тях.

Късно през нощта Сихем се разбуди приятно отпуснат до бронзовото тяло на красивата жена. От другата ѝ страна спеше неговият брат и споменът за случилото се събуди за един кратък миг някакво безпокойство. Звучите от празния му стомах разсеяха безпокойството му и той тихо стана от огромното легло. На вечеря не бе успял да хапне почти нищо и сега имаше нужда от някаква храна. Надяваше се да успее да се ориентира някак си до кухненските помещения, така че взе една недогоряла свещ и се отправи по притихналите коридори в посоката, където предполагаше, че се намира кухнята.

Отне му доста време да открие необходимите му стаи. Огънят в камината още не беше догорял и няколко съчки го върнаха отново към живот. Седнал пред пламъците в тишината на спящия замък, той почувства как необяснимото безпокойство се завръща. Във въздуха имаше напрежение, сякаш се задаваше буря — напрежение, предвещаващо беда. В мислите си той се върна към събитията от предната вечер и бе странно поразен от това колко нелепи и невъзможни му се струваха сега. Взе парчето месо, което дъвчеше вече доста време, без да може да усети вкуса му, и с крачки, граничещи с бяг, се отправи към стаята, където спокойно спеше неговия брат. Мина покрай малките, изкусно скрити от погледа на външния наблюдател прозорчета и забеляза, че навън леко просветлява.

Сихем се изправи пред вратата на кралската спалня и изчака да се нормализира дишането му. Не желаше да влети в стаята и ако опасенията му се окажеха неоснователни, да се постави в едно доста неловко положение. Вместо да се успокои дъхът му, той направо спря, когато до слуха му достигна звук на плъзгане и приглушен съсък. Бившият земеделец се прилепи до вратата, иззад която се донесе злокобният звук. Бавно, стараейки се да не издава никакъв звук, той открихна масивното крило на вратите. Стаята — или поне частта, виждаща се през пролуката — беше в състоянието, в което я бе оставил. Когато погледът му се спря на леглото, от устните му се откъсна неконтролируем вик на ужас. Тялото на брат му лежеше стегнато в пръстените на змия, чиито размери надхвърляха всичко, което здравият разум би могъл да си представи. Лицето му гледаше

към вратата и синият мъртвешки цвят не оставяше място за съмнение, че навярно е умрял, без да се пробуди от щастливия си сън. Сейла не се виждаше наоколо и сигурно се бе оттеглила, след като бе пуснала влечугото в стаята.

Викът на Сихем едва бе заглъхнал, когато лъскавото туловище се разгъна и се спусна към вратата. Две червени очи се впиха със злоба в човека на прага. Мъжът ужасен затръшна вратата и, намерил неподозирани сили в себе си, се втурна из пробуждащите се след вика му коридори. Пред него излезе сънен слуга и той го блъсна с цялата сила на отчаянието си в стената. Тичаше и краката му сами го отнасяха далеч от прокълнатата спалня. Знаеше, че на входа има стражи, а не се и съмняваше, че скоро ще се появят и в коридорите. Видя ниша със стълби и се мушна в нея. Оказа се тази, която водеше надолу, и той си спомни хладния полъх, който бе усетил по-рано вечерта. Надяваше се да водят навън. Сихем се запуска пипнешком в мрака. След доста стъпала, отдавна загубил броя им, достигна дъното и предположи, че заобикалящият го мрак крие просто още един коридор. Насочи се натам, откъдето се усещаше полъхът. Стъпваше предпазливо и въпреки това неусетно нагази в някаква вода. Спря и се послуша, опитвайки се да чуе дали има преследвачи. Не успя да различи никакъв звук, но сякаш мракът вече не бе така непрогледен. Това бе странно, тъй като би трябвало да се намира доста под нивото на земята. Продължи да гази във водата, която вече достигаше до нивото на гърдите, когато нещо се допря до ръката му. През ума му минаха всевъзможни образи на демоничните същества, които можеха да обитават този мрак и тази вода. Усети отново допира и ръката му напипа нещо, което се оказа само някакво въже.

То се спускаше от тавана и когато впери поглед нагоре, забеляза просветващото небе. Изцеждайки последните си останали сили, той се закатери нагоре и скоро се озова в тесен комин от редени камъни. В този момент му просветна — той се катереше в някакъв кладенец и тъжна и донякъде зловна усмивка се появи на устните му. Знаеше, че се намира някъде в околностите на замъка, знаеше, че вече се е измъкнал и сълзите намокриха страните му, спомняйки си за своя единствен брат... Сихем се пробуди, изтръпнал от хлад и от спомена, скрит дълбоко в душата му.

Конан не знаеше по кое време чу гласове — гласове някъде в мрака, придружени от могъщ животински рев. Едва в следващия момент осъзна, че той се изтръгваше от собствените му устни. Опитва се да стане и да отвори очи, но болката изригна в черепа му и той отново потъна в нищото. Около него нямаше никой, липсваха звуци, беше сам и се намираше някъде, където не би желал да бъде. Бавно идваше на себе си, постепенно осъзнаваше последните събития и техните последици. Не повтори грешката от предишното си свестяване. Сега се ослушваше внимателно, без да помръдва, и полета открихна клепачите си. Тъмнината около него не бе точно непрогледна, по-скоро беше като някакъв нереален сумрак, притъпяващ сетивата и потискащ волята за каквито и да били активни дейности. Опитва се да се огледа и внимателно се изправи, като придържаше натежалата си глава с ръце.

Намираше се в малка стая, която не можеше да бъде определена по друг начин, освен като килия. В единия ъгъл беше натрупана купчина стара слама, като най-вероятно предишната, вместо да бъде изхвърлена, бе послужила за основа на обновеното легло. Върху този вмирисан куп бе захвърлен младият варварин. Единственото друго обзавеждане на каменния затвор беше едно ведро, загубила първоначалните си форма и размери, вероятно при опитите на някой нещастник да постигне някакъв изход от ситуацията, в която е бил принуден да участва. Откъм страната на коридора нямаше стена, а само решетка, гледаща към идентичното помещение от другата страна, което в момента беше празно, поне доколкото можеше да се види в тъмнината. Конан даже и не направи опит да се изправи. Главата му кънтеше, сякаш от ударите на хиляди нажежени мечове, а и в крайниците си чувстваше непривична слабост. Също така и осъзнаваше безсмислието на всякакви опити да се измъкне на този етап. Коридорът беше слабо осветен, далече по неговото протежение горяха факли, но навярно там някъде бяха стражите, охраняващи затвора. В сегашното си състояние — без оръжие и с окови на ръцете и краката, едва ли би имал голям шанс за оцеляване. Това не означаваше, че е изпаднал в отчаяние или е загубил воля за борба. Конан беше реалист и знаеше, че най-правилният подход в момента е да изчака

врага да направи своя ход или да допусне грешка. Тогава пътят към свободата щеше да се открие, с достойна борба от негова страна.

Седеше в сумрака и чакаше без ясна представа за времето. Не знаеше дали е ден или нощ, единствено нарастващият глад му подсказваше, че времето тече. Знаеше, че не е оставен да умре, щом си бяха направили труда да го пренесат чак тук, но не можеше да измисли някаква причина, поради която да е предизвикал такова отношение към себе си. „Някой ще си плати!“, мълчаливо си обеща гневният младеж. Измина много време, изпълнено с тишина и с очакване, когато най-сетне в далечината по коридора се чуха приближаващи се гласове.

— Не знам колко дълго може да издържи човек в подобни условия на живот — единият глас звучеше твърдо, като на човек, свикнал да налага своето мнение и определено държащ да го сподели при всеки удобен случай. — Да нося само веднъж на ден храна тук, ми е достатъчно да сънувам кошмари. Единственото хубаво на този затвор е, че посетителите ни не се задържат за дълго.

Другият му отвърна с бурен смях. Конан се успокои, че няма да му се наложи да търпи още дълго, изглежда имаха скорошни планове за него.

— Не вярвам нормален човек да може да има различно мнение — продължи първият глас.

— Не съм съгласен с това. Помниш ли онзи северняк — престоя цяла година тук, преди да го изведат на арената и до края изглеждаше тъй, сякаш цял живот е живял при такива условия.

— Нали и аз това ти казвам — нормален човек не може. Тези варвари са по-скоро животни, отколкото хора, а за животно тук си е съвсем подходящо — другият отново избухна в кикот. — Чудя се, дали нашето ново поверение вече е дошло в съзнание?

Зад решетката Конан изръмжа и си напомни да покаже на пазача благодарността на едно „животно“. В този момент двамата достигнаха до килията и той имаше възможност да ги разгледа. Познавачът на варварите вървеше напред и носеше запалена факла пред себе си. Беше нисък и набит човек с напълно лишена от окосмяване глава, лъщяща на фона на танцуващите пламъци. Другият беше малко по-висок от първия, с гладко по детски лице, което излъчваше нещо нежно, но погледът му блестеше със злоба, която вероятно изпитваше всеки безпомощен, оставен на милостта на неговите ръце. И двамата бяха

елегантно облечени и нищо в тях не създаваше и минимално впечатление за бойци.

— Я виж какво си имаме тук! Зверчето се е пробудило. Добре дошъл в цивилизования свят, момче.

Женственият се изсмя и се изплю презрително по посока на юношата, след което му подхвърли един комат хляб, който, ако се съдеше по звука, който издаде, когато се удари в мръсния под, доста отдавна е престанал да бъде пресен.

— Поддържай силите си — първият тъмничар забелязваше яростта, струяща от погледа на кимериеца, и се наслаждаваше с цялото си сърце на вдъхновения поне от собствените му представи тормоз. — Скоро ще изгубиш всякакви сили. Довери ми се.

Двамата избухнаха за пореден път в смях и се обърнаха да си ходят. С огромен скок, гърмейки страховито с веригите си, Конан се намери до решетките, сграбчи за дрехата плешивия и го дръпна рязко към себе си. Прихвана с другата си ръка главата му и с един могъщ удар размаза тила му в металната решетка. Чу се хрущящ звук и в лицето му плисна кръв от пукнатия череп. Тялото безмълвно се свлече на пода между килиите. Останалият жив пазач гледаше с широко отворени очи смъртта на другаря си и постепенно започна да възприема случката. Все още гледаше невярващо разширяващата се локва кръв под главата, когато от устните му се отрони вик, по скоро приличен на писък. Отнякъде дотичаха още двама пазачи и се втренчиха в трупа на пода.

— Ти го уби, майчице, та ти го уби! — Живият свидетел гледаше варварина с бликащ от погледа му ужас. Конан бавно и с безразличие се оттегли в дъното на килията, седна на пода невъзмутимо и започна бавно да дъвче твърдия хляб.

Двамата новодошли хванаха за краката убития и завлачиха приятеля си по коридора, проклинайки жестокостта на дивака.

Гневът на младия мъж още не бе утихнал и той чакаше само удобния момент да го излее. Все пак в него се бе родил не страх, а по-скоро някакво перверзно любопитство към съдбата, която му бяха отредили пленилите го жители на този планински град. Каквито и изненади да му бяха подготвили, щяха да видят какво означава за неговия народ думата „мъж“. По дъвчещите му устни пробягна усмивка.

Конан спеше, отпуснат на изгнилата слама, когато по коридора се чу шум от приближаващи се хора. Моментално се пробуди и се изправи да посрещне идващите. Пристигаха шестима пазачи, като всички си приличаха по едно нещо — не разговаряха помежду си и израженията им излъчваха мрачна злоба и някакво зле прикрито задоволство. Бе възможно да са приятели на убития от него човек и в такъв случай идваха, за да отмъстят за нелепата кончина на своя другар. Младият варварин не таеше напразна надежда, че ще може да се справи с толкова въоръжени хора, но поне щеше да отнесе някои от тях със себе си в отвъдното. Мъжете застанаха пред решетката и го заоглеждаха, сякаш бе някакво странно животно, което не би могло да съществува и въпреки това, напук на всякаква логика, то бе тук и по необясним начин съществуваше. Конан разбра — те не бяха дошли да го убият, поне не и за отмъщение. Каквато и съдба да му бяха отредили тайнствените му похитители, тя бе на път да се осъществи. Този, който изглежда се ползваше с уважението на останалите, а вероятно бе и най-старши измежду тях, се приближи до ключалката и като не сваляше поглед от затворника, само изръмжа:

— Отстъпи в дъното, дивако! — тонът не оставяше колебание за последствията от всяко неизпълнение на заповедите му. — Ние сме подготвени, както виждаш, и няма да е толкова лесно да си изпробваш номерцата. Време е да се срещнеш с любимките на всички чужденци, нарушили нашите неприкосновени земи.

Думите му бяха посрещнати с весел шепот сред придружаващите го:

— Внимавайте, глупаци, не ви ли стига случката от вчера? Това не е изнежено момченце от равнините, така че следете всяко негово движение и оставете кикота си за очакващите ви вкъщи жени.

Конан ги наблюдаваше с привидно безразличие, но вече бе наясно, че само един от тези срещу него е наистина достоен съперник, макар че често именно глупаците, без да желаят, се оказваха най-опасните. Вратата бе отворена и той пристъпи сред мъжете. Трина тръгнаха пред него и трима — отзад, но притеснителното беше, че тези зад гърба му носеха заредени арбалети, така че гледаше да се движи

бавно и без резки движения, за да не предизвика някой изстрел от изпуснати нерви.

Коридорът свърши пред здрава дървена врата, която можеше да се отвори единствено от обратната страна. След уговореното почукване вратата бе отворена и те се намериха в малко караулно, след което тесни стълби ги изведоха на повърхността. Озоваха се във вътрешния двор на затвора, който явно представляваше своеобразна малка крепост. Навсякъде се виждаха въоръжени мъже и от начина, по който го наблюдаваха, нямаше съмнение, че знаят за делата му в тъмницата. Това го накара да се ухили, от което стражите се вцепениха — това изглежда бе последното, което очакваха от своя пленник. Минаха под вдигнатата решетка и излязоха на широка улица. Неизвестността вече започваше да го тревожи, като се имаше предвид, че окован не би бил трудна жертва. Изглежда му липсваше и мечът, към който някак си се бе привързал през изминалите дни и част от него сякаш бе ампутирана.

Вървяха по покрита с мраморни плочи улица. Под краката му се виеха мозайки и преливаха от една картина в друга. Странното бе, че те бяха единствените пешеходци — не срещнаха нито един човек или дори животно, но това видимо не притесняваше стражата. Конан с интерес изучаваше околните здания. Повечето постройки бяха на два или три етажа, изградени от бял камък, фасадите на всички бяха украсени с декоративни орнаменти, всеки изпълнен със свой собствен живот и идентичност. По ъглите на покривите бяха накацали гаргойли — фантастични животни в заплашителни пози, изпълняващи функции на водоливници и същевременно създаващи впечатление, че са част от някаква бдителна, вечна охрана. Пътят свърши на малко площадче, в чийто център от устните на една пищна и красива каменна жена се изливаше вода, пълнеца овалния шадраван около нея. Отсреща имаше висока стена, която опасваше явно доста голяма част от този район на града. Иззад нея долитаха приглушени викове и смях — вероятно там се бе събрало цялото население на града. Поведоха го към тунела, който зееше в тази стена.

Когато пристъпи в тунела, цялата красота, сътворена от човешките ръце, бе още пред очите му. Досега единствената крепост, която бе видял, беше Венариум, през чиито стени се бе прехвърлила жадната за кръв орда от негови съплеменници. Беше млад и силно се

впечатли от пограничното укрепление, което представляваше просто един гарнизон, но в неговите очи бе невероятно творение. Колко още е имал да се учи?! Красотата тук бе смайваща, караше го да се чувства малък и нищожен, нещо, което досега само северните планински дървесни исполини го бяха карали да изпитва. Той ясно осъзна какво значи варварин и вместо да бъде потиснат от това, се разяри. В душата му забушува ярост, способна да убие човек. Изправи гнева си срещу своето безсилие и кръвта замъгли погледа му. Смъртта крачеше по тунелите на амфитеатъра и бе дошла да убива. Той, Конан от Кимерия, бе Смъртта!

Изведоха го на арената и пред погледа му се откри амфитеатрално разположената публика, която го посрещна на крака, сипейки хули и хвърляйки всевъзможни отпадъци към него, въпреки че бе окован. Под прицела на арбалетите го освободиха от веригите и му оставиха една бойна тояга. После стражите се оттеглиха обратно в тунела и решетката се спусна зад тях.

Бавно, разтърсвайки черната си грива, той вдигна поглед и леденостуденият му взор обходи зрителите. За момент се спря на централната лежа, забелязвайки своя меч на кръста на владетеля. Единственото обещание, което отправи към него, бе кратко изръмжаване.

Решетката на друг тунел започна да се вдига и юношата се обърна, готов да посрещне врага си. Заслепени от ярката светлина, напред пристъпиха две огромни, но недохранени планински котки. Тълпата пощуря, предвкусвайки битката, която предстоеше. Конан бе наясно, че шансовете не са на негова страна, но да се бие бе единственото, което му оставаше. Котките стояха и все още не се приближаваха към него. От трибуните по-нетърпеливите зрители взеха да мятат всичко, което имаха под ръка, към тях. Зверовете се приближиха до готовия за бой воин, но не пристъпваха заплашително, а по-скоро бяха любопитни. Конан не бе сигурен как да отреагира, но инстинктивно свали тоягата и я подпря в земята. Нещо невероятно ставаше на арената и публиката постепенно притихна невярващо. Двете животни стигнаха до жертвата си, подушиха го и покорно седнаха до него. Обстоятелството, че бе живял толкова време с техен събрат, беше оставило своя отпечатък върху човека и те го приемаха за един от тях. Усмивка се плъзна по устните му:

— Обещавам ви плячка за днес. — Мислено той отчете наличието на колони по края на арената. — Просто ме следвайте и отмъщението ще бъде наше.

Конан нямаше представа дали го разбират, но знаеше много добре какво точно трябва да направи. Без предупреждение се затича и отскачайки високо във въздуха, се стовари с краката напред върху най-близката колона. Ударът попадна доста над средата и тя, люлеейки се, се стовари към стената, отделяща трибуните. Оттам се затъркаля по ръба и достигна основата на друга колона, където спря с глух тътен. Не дочака хората, наредени по пейките да се опомнят, бързо се изкатери по полегатата „стълба“ и скочи сред първите редове. Юмрукът му се стовари върху нечие лице, а тоягата разби друга глава. Наоколо се разлетяха пръски кръв и писъците на невярващата тълпа се смесиха с тези на хората, опитващи се да се оттеглят от досега на страховития варварин от север. Двете котки не се поколебаха и с няколко скока се озоваха сред мъчителите си. Времето за разплата бе дошло и те не се притесняваха за своя живот. Смъртта бе посетила града и възнамеряваше да остане за дълго тук. Измъкнал някакъв меч от ръцете на бездиханно тяло, кимериецът сечеше навсякъде около себе си и с бързи крачки достигна до централната ложа. Плъзна се покрай насоченото към него острие и стоманата му потъна в нечий гърди, където остана заклещена.

— Кром да те порази, глупако! — изруга той и се приближи към вцепенения владетел, който явно бе получил титлата в наследство, а не по правото на най-силния, тъй като бе всичко друго, но не и боец. — Дойдох за моето си.

Дивакът удари през лицето коронованата особа и усети как черепът изхрущява под ръката му. Измъкна триумфално меча си и се обърна към касапницата, която бяха оставили около себе си двете горди животни. Със смразяващ вик той се хвърли сред бутащите се хора и единствената му мисъл бе да сече, осакатява и убива, докато има сили.

Доста по-късно, изморен и окървавен, Конан се отпусна на един покрив под сянката на стоящия на своя пост гаргойл. Бе успял да се прехвърли през стената и да изчезне в по-малките улички, отдалечавайки се от театъра. Лесно му се удаде, имайки предвид, че цялата окопитила се стража се бе втурнала да охранява или да помага

на стенения си владетел. Остави ранените зверове да продължават кървавото си пиршество и се насочи към стената. Не можеше да им помогне, а да остане и да умре с тях беше безсмислено. Беше им дал свобода поне в края на живота им и бе сигурен, че те бяха доволни да умрат като воители и ловци — гордо, без да склонят глава и да се пречупят. Оставаше да дочака нощта и да се измъкне от града. От една съседна къща се бе запасил с храна и вино, така че сега просто трябваше да чака.

Той се отпусна се на земята и заспа. Не се притесняваше — щеше да чуе всяко приближаване, а и не вярваше да го търсят усилено. Защото бе твърде вероятно да го намерят, а тогава стражата едва ли щеше да се зарадва особено.

Нощта беше студена и тишината се бе спуснала сред черните стволове на дърветата. Само нейде в мрака между дърветата се виждаше слабата, трепереца светлинка, причинена от малък огън. Край него седяха двама мъже и взаимно се оглеждаха изпитателно. Единият беше млад варварин със стоманено сини очи и с набиваща се предизвикателност. Бе един от онези млади хора, готови да предизвикат света, съдбата и всички богове, без да се интересуват от последиците. Наскоро се беше измъкнал от плен и след като избяга от града, където бе пленник, се бе залутал из девствените гори. Бе го напуснал, прехвърляйки се през крепостната стена по здрач, и бе тръгнал напосоки сред тъмата. Сетивата му бяха изострени и някакво шесто чувство го бе предпазвало от това да си счупи крак или по някакъв друг начин да се нарани в гората. Знаеше, че трябва да се подслони някъде и да дочака утрото, но вроденият му първичен инат го караше да продължи напред. Носът му първи откри присъствието на хора пред него и не след дълго забеляза отблясъците на огъня пред себе си. Продължи бавно напред, почти пълзейки. Опитваше внимателно всяко място, преди да постави ръка или крак там. Където бе необходимо, бавно и безшумно отместваше някоя съчка или натрупалите се с годините мъртви листа. Не знаеше кой се е разположил край този огън и се придвижваше бавно, но за сметка на това напълно недоловимо за човешките сетива. Конан достигна до

едно дърво на границата на осветеното от огъня пространство и се притисна към земята, ставайки част от нея.

До огъня седеше мъж, малко над четиридесетте, облечен просто, с удобни и практични за живота на открито дрехи. Гледаше пред себе си в играещите си с дървесата пламъци, но бе очевидно, че духом е някъде съвсем далеч от тук. Нямаше никакъв багаж, освен оставения недалеч от него арбалет. Севернякът реши, че човекът не представлява никаква опасност за него, а огънят и закътаното от ветрове място бяха идеално място да прекара остатъка от нощта, така че се изправи и пристъпи в осветения кръг.

— Нямах нищо против да споделиш с мен твоя огън, нали? — човекът видимо се стресна от прозвучалия глас, явно чак сега забеляза новодошлия. — Не е необходимо да взимаш оръжие, ако желаех да те убия, отдавна вече да съм го сторил. Боговете са ми свидетели, че си или най-безгрижният човек на този свят, или си просто един глупак, който има късмета да е все още жив.

Младият мъж свойски се настани на земята до него, остави меча до себе си и протегна ръце над пламъците.

— Не е като студа в родните ми планини, но заклевам се, че се радвам на този огън. — Потриваше ръцете си и оглеждаше „домакина“ си. — Аз съм Конан, между другото.

— Сихем — човекът все още не можеше да се окопоти от внезапната поява на огромния варварин и гледаше невярващо новодошлия.

— Е, Сихем, радвам се да те срещна и понеже споделям твоя огън, мисля, че е редно ти да споделиш храната и виното, които нося.

Младежът подаде на слисания човечец месо и като отпи от мяха, му предложи и него. За един северняк бе нещо нормално в дивите заснежени северни планини и полета да сподели с рядко срещаните странници своя огън и храна. Нещо съвсем нормално бе те да се разделят на следващата сутрин и да не се видят отново, а ако това се случи, да се срещнат като противници с оръжие в ръка. Всичко това обаче нямаше значение в нощта край нечий лагерен огън. Хората се сближаваха поради първоначалния вроден страх от тъмнината и изненадите, криещи се в нея.

Докато двамата се хранеха, Сихем започна постепенно да се отпуска. Юношата изпадна под влияние на виното и въпреки че бе

уморен, започна да разказва премеждията си от последните дни. Не беше кой знае какъв оратор, но разказът му бе интересен.

— Да ти призная, Конан, аз познавам тази жена — рече мрачно възрастният мъж, тъй като обстановката и споделената вечеря бяха създали една необоснована симпатия към неканения му гост. — И не бих пожелал на никой свестен човек да я среща по своя път.

— Трябва да я намеря, тя ми дължи един живот — студът на нощта някак си бе успял да се промъкне в гласа му.

— Било е само една котка, приятелю, не мисля, че си заслужава да се жертваш заради нея.

— Не е така — оглозган кокал яростно прелетя в огъня. — Тя беше мой приятел.

— Дори и да е така, Сейла е самата Смърт! Та тя уби брат ми. Собственият ми брат!

— Аз пък ще убия нея!

Темата явно събуждаше гнева на младия воин и Сихем прекрати обсъждането ѝ, като се зае да разкаже за своята среща с въпросната дама преди толкова години. Слушателят му беше приковал цялото си внимание към разказа и въодушевено посрещна края му:

— Утре ще ме заведеш до този кладенец. Не те карам да стигнеш до края и да търсиш отмъщение за брат си. Аз ще въздам отмъщение и за него.

С това темата бе изчерпана за Конан и Сихем прецени, че няма да му коства кой знае какво да покаже входа на кимериеца и да го остави да търси възмездие. Не бе чак толкова глупав, че да си навлече неговия лесно разпалващ се гняв. Те поговориха още малко и скоро си легнаха.

Утрото завари Северния боец буден и с един доста груб ритник той събуди спящия разбойник.

— Време е да тръгваме, старче.

Мърморейки под нос, Сихем се изправи и последва отдалечаващия се от отдавна угасналия огън силует в развиделяващата се гора. Вървяха почти през целия ден, без да разговарят много. Това, което ги бе свързвало снощи, си бе отишло със зората. Провираха се под паднали дървета и следваха почти неразличими животински пътеки между дърветата. Спираха на няколко пъти да си почиват и то винаги заради Сихем — варваринът не показваше никакви признаци да

изпитва каквато и да било умора. Привечер достигнаха до древния кладенец. През изминалите години местността се бе променила много и дори за момент ги обзе съмнение, че няма да успеят да го намерят. Някогашната поляна бе покрита с храсти и папрати, издигаха се дървета, които по-рано ги нямаше на това място, но вече стояха до порутения кладенец. В далечината между короните се виждаше замъкът на омразната и прокълната владетелка.

— Конан, вече не съм какъвто бях на младини и няма да те последвам. Смятам да се спусна в низините и може би ще се опитам да започна на чисто с някакъв почтен занаят. Писна ми от този живот — определено не е толкова хубав, колкото го описват.

— Благодаря ти, че ме доведе. Ще отмъстя и за брат ти — разчитай на това! — Младежът стисна десницата му във воински поздрав над китката. — Успех в почтения живот и кой знае, може пък боговете да ни срещнат отново.

— Нека те бъдат с тебе, млади приятелю. Там, накъдето си тръгнал, със сигурност ще ти трябва тяхната помощ.

Смях разтърси мускулестите гърди на северняка:

— Кром е моят бог, а той не е от тези, които помагат. Уважава единствено силните и само смелите се наричат негови синове.

С тези думи прекрачи в кладенеца и се изгуби от погледа на стоящия настрани разкаял се престъпник. Сихем въздъхна и с тежки крачки се отправи в настъпващата вечер по посока на стария планински път.

На другата сутрин той вече се спускаше към предпланините. Тъкмо прехвърляше в главата си всевъзможни варианти за бъдещия си почтен живот, когато чу свистене пред себе си. Изведнъж почувства пареща болка в гърдите си. Сведе учудено поглед и се опита да хване стърчащата от гърдите му стрела. Силите му го напуснаха и краката му се подгнаха. Чу приближаващи гласове, но очите му се премрежиха и не можа да различи идващите към него хора. Последното, което усети умиращото му тяло, бяха ръце, претърсващи дрехите му. Беше станал жертва на разбойници...

Кладенецът определено не отговаряше на описанието, което му бе направил старият разбойник предната нощ. Въжето, по което се бе

изкачил преди много години, вече не съществуваше и мъх покриваше каменната обшивка по стените на цилиндъра, в който младият мъж се спускаше. За свикналите му пръсти не бе трудно да откриват местата, за които да се заловят. Условиата бяха много по-леки от премеждията, в които бе изпадал в родните Кимерийски планини. „Поне не ми се налага да внимавам да не ми измръзнат пръстите от допира до вкочанената скала“ — оптимистично разсъждаваше младежът. Камъните бяха хлъзгави, но за един внимателен човек не бе невъзможно да се спусне до долу. Проблемът се състоеше в това, че не знаеше дали нещо или някой не го очаква на дъното и поради тази причина се опитваше да се спуска максимално внимателно. Отворът се бе превърнал в малко светло петънце някъде във висините, когато краката му увиснаха в празното пространство. Кладенецът бе свършил, но нямаше земя, на която да стъпи. Една малка подробност, пропусната от среднощния му приятел. Не знаеше на какво разстояние от пода виси, но нямаше голям избор, така че се пусна от камъните и с присвити крака полетя в тъмата. Всъщност полетът трая само секунда и той с оглушителен плясък се стовари във водата. „Дотук с тихото придвижване“ — помисли си той, докато кашляше и плюеше вода, ругаейки всичко и най-вече собствената си глупост.

Намираше се в езеро, дълбоко до гърдите му, и понеже нямаше как да не е привлякъл вниманието на всеки и всичко, намиращо се в подземията, Конан притихна и извади привързания към гърба му меч. Разчиташе на това, че ще долови ако не всеки шум, то поне всяко евентуално раздвижване във водата. Изминаха няколко мига на напрегнато очакване, като от ума му не излизаше картината на огромната змия, описана му от Сихем. След като нищо не се чу и нищо не го нападна, поуспокоен, но все още нащрек, той тръгна в произволно избрана посока. Импровизираната факла, която носеше, бе мокра и нямаше никакъв начин, по който да я използва и да се ориентира под нейната светлина. Премисляше всички детайли от разговора си с преминалия отгук странник и си спомни, че всъщност навремето някакъв бриз бе насочил насам пътешественика. Започна да се движи в нещо, което се надяваше да е окръжност и само след няколко стъпки усети лек полъх. Сега трябваше само да върви, така че той да е в тила му, и трябваше да открие проклетия коридор.

Напредваше бавно, опипвайки дъното преди всяка крачка, и скоро протегнатата му напред ръка докосна стена. Реши да редува по няколко крачки в двете посоки и при втората смяна на посоката опипващата му ръка хлътна в празно пространство. Конан навлезе в коридора и, допирайки лявата си ръка до твърдата повърхност, запристъпя в гъстия мрак. Знаеше, че стълбите са от тази страна, но измина близо половин час, преди да ги открие. По негова преценка отдавна се бе стъмнило и сега му оставаше само да изчака замъкът над него да заспи.

Замисли се колко странен е животът. Положението му непрекъснато се променяше и имаше чувството, че е просто нечия играчка — макар и със собствена сила и мнение, все пак усещаше, че невинаги може да контролира събитията. Снощната среща също бе необичайна. Прояви елементарно човешко отношение спрямо един абсолютно непознат и ето че срещата му се отблагодари, като показа един явно лесен достъп до бленуваното отмъщение.

Щом прецени, че вече всички трябва да са си легнали, той се заизкачва по стълбището. Не очакваше да срещне стражи из двореца, но все пак бе подготвен за всякакви изненади. Промъкна се в осветения коридор и с тихи котешки стъпки се отправи в посоката, в която, според разказаното, се намираха покоите на господарката. Единствено пред нейната врата се предполагаше, че би могло да има стража, но Конан остана приятно изненадан от нейното отсъствие.

Полека, малко по малко започна да открехва вратата, която сама по себе си представляваше произведение на едно изящно изкуство. Щом я отвори достатъчно, той се вмъкна в тъмната стая и я затвори зад себе си. Вътре беше тъмно и дори лунната светлина не можеше да проникне през дебелите завеси на прозорците. Във въздуха се носеше странен мускусен аромат, който му напомняше на нещо, което...

Нещо прелетя към него и само инстинктите му го предпазиха от сблъсъка. В момента, в който сетивата му доловиха движение във въздуха, той вече отскачаше встрани. Без дори да се замисля, в мига, в който се приземи, той се извъртя и разсече въздуха на мястото, където бе стоял само до преди секунда. Стоманата се впи в това, което токущо се бе стоварило там. Не беше предмет, а нещо живо и в лицето му блисна кръв. Изтегли оръжието си и се претърколи по пода към прозорците на отсрещната стена. Зад него по земята раненото тяло

започна да се удря о стените и да събаря нещата, окачени по тях. Искаше само да отмести завесите, за да вижда своя враг, защото бе убеден, че в стаята е била само змията, а именно с нея той трябваше да се срещне.

Варваринът отмести с яростен замах завесата и в стаята нахлу лунната светлина. Пред него всичко бе в безпорядък, а в другия край на помещението се гърчеше едно огромно влечуго. Ударът на сляпо явно бе направляван от боговете, защото мечът се бе впил малко зад главата ѝ и почти я бе разполовил. Ударите на дългата опашка постепенно заглъхваха и светлината на живота в очите на звяра угасваше. Въпреки това тези очи не бяха животински, в тях се четеше омраза и интелект, непривичен за змийското семейство. Погледът на Конан обходи стаята и стените, като търсеше следи от господарката на влечугото. Когато отново погледна към трупа, дъхът му замря в гърдите. В погледа му се четеше първобитен ужас, на какъвто дори през идните години на слава и премеждия за кимериеца, никой не би могъл да твърди, че е ставал свидетел.

По-късно, с настъпването на утрото, една млада камериерка влезе в стаята, за да помогне за сутрешния тоалет на своята повелителка. Писъците ѝ скоро събраха част от стражите, които не бяха заети с охраната и прекарваха свободното си време в двореца. На пода сред хаоса и кръвта лежеше бездиханното тяло на тяхната господарка. Очите ѝ блестяха от слънчевите лъчи, процеждащи се през раздраната завеса, в мъртвешко жълто...

ЦАРСТВОТО НА ПРИЗРАЦИТЕ

Постепенно Кезанкийските планини преминават в безбрежна степ. Степ, каквато Конан не е виждал, израснал в далечните северни планини, и която трябва да прекоси, за да достигне своята цел — Аренджун...

Вече втори ден се влачеше из противното блато и не виждаше никакъв начин да се измъкне скоро оттук. Пътят, по който бе слязъл от планините, изчезна, щом навлезе в равнинната местност. Ако съществуваше изградена пътна настилка, преходът по нея определено би бил лесен по всяко време на годината. Докъдето поглед стига, се простираше сякаш безкрайна, гола, но същевременно гостоприемна степ. Зелената трева се люшкеше, движена от вятъра, и отморяваше очите на пътешественика. Още бе рано за големите горещини, когато този зелен рай щеше да се превърне в суха и бездушна пустош, а хоризонтът често щеше да бъде обагрян от заревото на бушуващите огнени стихии. Всичко това младият варварин бе чувал от историите на хората, стъпвали по тези места, и тези разкази бяха разпалвали въображението му в студените северни нощи. Знаеше, че прословутият град на крадците, за където се беше упътил, се намираше в тези равнини, някъде на югозапад, но нищо не го бе подготвило за това...

В далечината отначало се бяха появили малки облачета, които скоро покриха хоризонта. Постепенно те се превърнаха в отделни храсти и дървета. Почвата очевидно започна да става по-влажна. Степните треви ставаха по-високи и по-остри, разпръснати на отделни туфи. Бе оставил някъде на запад пълноводната река, но явно водата се просмукваше отнякъде и, съдейки по растителността, се задържаше през цялата година. Беше влажно и задушно. Конан разчиташе скоро да излезе от блатистите земи, но грешеше. Той се съблече и мускулестото му тяло скоро се покри с ручейчета стичаща се пот, която привличаше рояци от насекоми. Избираше внимателно пътя си, като вродените му инстинкти го пазеха от по-блатистите места. Бе

внимателен и по никакъв начин не желаше да се озове заклещен в податливата почва.

Денят измина, но нощта не му донесе спокойствие. Насекомите още по-ожесточено го атакуваха, а той нямаше и най-малка представа как да се отърве от тях. Животът на север не бе го подготвил за подобна напаст. Сутринта го завари немигнал, но въпреки това варварската му издръжливост го предпазваше от умората и отчаянието. Конан продължи бавно да се придвижва в избраната от него посока, като си мърмореше мрачно и страховито бърчеше вежди:

— Прекрасни са степите... пълни със зеленина! А колко са красиви нощите под изпълнените със звезди южни небеса! Глупаци. Ищар да ви погуби дано! Приказки и приказки... никой не каза нищо за такива прокълнати места. И сега какво...? Затънал съм в проклетите калища и... Браво, страхотни са удоволствията и възможностите на цивилизацията от юга...

Вече бе пладне, а околностите бяха все така еднакви и потискащи. Бе минал през някакво странно място, изпълнено с гадни на мирис изпарения. Опитът му да го заобиколи се беше провалил, тъй като продължителното безветрие бе избрало точно този момент, за да се оттегли. Подухналият ветрец ги бе отвял право в ноздрите му...

— Прекрасна е проклетата природа... и тя не ме желае тук... Дяволите да я вземат и нея, и Аренджун, и скапаните крадци! И в Ада да са, пак ще ги откроя.

Той избърса сълзящите си очи, но това изглежда само влоши нещата. Всичко пред погледа му се разми, но като че ли отпред имаше някой. Разтърси черната си грива и се загледа в човека пред себе си. Още щом погледът му се проясни, в ръката му се намери дръжката на оголеното острие. Човекът пред него бе облечен в разкъсана по краищата черна роба, чиято качулка закриваше лицето му.

Не изглеждаше агресивен, но обстоятелството, че се носеше на метър над земята, накара младежа да се впусне в атака. Замахна отдолу нагоре и острието се вряза в кръста на чернокнижника. Въпреки че не бе предизвикан, младият воин не обичаше магията. Имал бе малко контакти с нея, но в него гореше вродена омраза както към естеството ѝ, така и към всичко, свързано с практикуването ѝ. За негова изненада,

острието премина безпрепятствено през тялото и от силата на удара той загуби равновесие и се подхлъзна. Единствено животинското в него го предпази да падне и, отблъсквайки се с ръка от летящата към него земя, се превъртя във въздуха, падайки на крака. Устните оголиха зъбите му и той грозно изръмжа, фигурата сякаш не бе помръднала и продължаваше да го следи, обърната към него.

— Безсмислено е, варварино — разнесе се спокоен и уверен глас. — Вече отдавна сме мъртви и няма с какво да ни нараниш.

При тези му думи от въздуха сякаш изплуваха още пет фигури. Четири от тях не се различаваха от първата. Последната бе със свалена качулка и със свободно паднали до кръста гъсти, черни коси. Беше жена или по-скоро нещо, което е било жена. Черните фигури се подредиха в кръг около него и замряха. Конан трескаво се въртеше и се опитваше да следи едновременно и шестимата.

— Ако желяхме, вече щеше да си мъртъв — каза първият, който очевидно бе техен водач. — Искаме да те използваме.

При тези думи косъмчетата по врата на човека настръхнаха. Изглежда духът забеляза реакцията му, защото побърза да го успокои.

— По-скоро ще имаме взаимна изгода. Предлагаме ти сделка. Наблизо има малка пещера, в която е това, което ни държи в този свят. Сами не можем да изнесем този предмет, а той, освен това е и добре охраняван. Само някой от плът може да го изнесе. Искаме да ни го донесеш. Вероятно ще се наложи да победиш и пазителите му.

— На мен много не ми изглежда като сделка. Какво ще спечеля аз от това?

— Предлагаме да те научим как да победиш срещнатите врагове. Ще ти покажем непознати за теб техники за водене на бой с меч. Доста древни са, тъй като сме родени преди столетия и бяхме воини, преди да загинем тук и душите ни да бъдат оковани в този свят. Няма жив човек, който да владее стоманата по този начин. Можем, разбира се, и да те убием. Какво решаваш?

— Добре, но имам и едно условие. Трябва да ме отървете от проклетите насекоми — съгласи се Конан.

Фигурите се засмяха и още същия ден започнаха тренировките. Двама от тях останаха, а другите изчезнаха или поне не се виждаха. В ръцете им се материализираха мечове и започнаха уроците. Показваха му един срещу друг, а след това един от тях се изправяше срещу него и

той се упражняваше. Беше някак сюрреалистично, но определено полезно. Когато допуснеше грешка, призрачното острие се впиваше в плътта му. Нямаше реална рана, не изпитваше и болка, а само противно парене. Жената бе единствената, която стоеше встрани по време на тренировките и само наблюдаваше. Тя никога не бе сред учителите и никога не го заговори. Само седеше, без да се намесва.

Те му оставяха време да ходи на лов. Храната му се състоеше предимно от блатни птици, понякога успяваше да улови и по някоя риба от зелениясалиите вирове. Виждаше жената да се рее около него по време на тези ловни излети, но тя не го заговаряше, а самото ѝ присъствие не плашеше дивеча.

Беше тежък ден. От сутринта бродеше из блатата, но нищо не успя да улови. Планинецът тъкмо се връщаше към мястото за обучение, когато жената се появи до него.

— Проклетата да си! Изникваш непрекъснато без предупреждение. Ако беше жива, отдавна да съм те убил. Или...

Казаното от него я развесели и тя се разсмя. Изглеждаше като момиче и смехът ѝ бе заразителен.

— Или какво, Конан? — изгледа го лукаво тя.

— Как какво? Ами, красива жена си.

Тя замълча и го изгледа преценяващо.

— Още си прекалено млад, но вероятно щеше да станеш изключителен мъж.

Конан настръхна и стоманата зловецо проблесна в ръката му.

— Какво искаш да кажеш с това „щеше“? Вие, изроди, не ми казвате истината, нали?

— Не се издавай пред другите, че знаеш. Дори да успееш и да изпълниш своята част от сделката, пак ще умреш. Тази вечер ще имаш едно изпитание. Ако си достатъчно добър и се справиш, то утре ще трябва да влезеш в пещерата. Изчакай ме в полунощ тук и аз ще те изведа от блатата.

— Защо да ти се доверявам? Какво те кара да предадеш приятелите си?

Погледът, който впи в неговите изпълнени с далечния север очи, бе повече от достатъчен на младия мъж, за да разбере причината. Той протегна ръка към нея, за миг забравяйки каква е, но тя само се обърна и някак тъжно се отдалечи.

Конан се върна в още по-гадно настроение. Избухливият му нрав си търсеше отдушник и бе хубаво, че черните фигури бяха безплътни.

Шестимата се бяха събрали и го очакваха. Един от тях излезе напред, но варваринът не бе сигурен, че това е точно този, който го бе посрещнал първия път. Все още не можеше да ги различава. Погледна фигурата, но по лицето ѝ нищо не се четеше.

— Днес трябва да се справиш с нещо, което сме ти подготвили — рече мрачното създание. — Това ще ни даде представа докъде си стигнал във възможностите си и дали изобщо ще се справиш. Ще си изненадан, повярвай ми.

Младият мъж го изгледа учудено, но нищо не каза. Заведоха го в подножието на малко хълмче, издигащо се над околната кал, и се отдръпнаха. Планинецът долови някакво пеене зад себе си, но не се обърна, тъй като погледът му бе прикован в хълмчето. По него бавно започнаха да се свличат парчета пръст, покрити с трева. Започна да се тресе и от върха му, разпилявайки буци пръст наоколо, се измъкна огромен череп. Пръстта сякаш започна да се отдръпва и Конан бе принуден да отстъпи пред хвърчащата земя. От своя гроб се издигна скелетът на отдавна мъртъв исполин. Конан се бе сблъсквал с оживяла мумия, но това определено беше доста по-различно. От огромното същество бе останало единствено могъщия скелет и сега той надвисваше над юношата. Преди векове това същество е било един от митичните дракони. Сега бе само купчина кости, съживена от духовете и тяхното пеене. Огромният череп се завъртя към младежа и се спусна с мълниеносна бързина към земята. Костените криле се изпънаха назад и се спуснаха към главата му. Вероятно това трябваше да насочи драконовия огън към невзрачната фигура. Явно бе, че драконът не се възприемаше като мъртъв и се държеше така, като че ли имаше плът. Нямаше с какво да възпроизведе огън, но варваринът не дочака да види реакцията му. Още с навеждането на главата към него, той вече бе отскочил встрани. С едно претъркулване по осеяната с кални буци земя се намери отстрани на чудовището и нанесе страхотен разсичащ удар по крака на мъртвия звяр. Изсърналата от вековете кост изхрущя и се строши. Бърз като атакуваща змия, кимериецът сипеше удар след удар по оживелия скелет. Удряше и отскачаше, пазейки се от търсещите го кости. Около него се вдигна кълбо от прах и го скри от погледа. Когато прахта от разбитите кости се слегна, скелетът се гърчеше на земята.

Така, както би реагирало и самото животно, остатъците му потръпваха, безсилни да помръднат в агонията си. Без да кажат нищо, шестимата се стопиха в падащия здрач.

... Беше полунощ и Конан стоеше на споменатото място. Не се страхуваше от утрешния ден, но не се сецаше как може да победи петимата. Жената не го притесняваше. Тя бе на негова страна. Поне се надяваше да е така. Бе и любопитен за тази среща.

Една сянка безшумно се отдели от мрака. Тя бе яхнала прекрасен бял жребец. В родната му Кимерия не се отглеждаха ездитни коне. Беше невъзможно ездач да се придвижи през суровите планини. На челото на коня ѝ, уловил лунните лъчи, проблесна огромен камък и въпреки че младият мъж бе експерт по скъпоценности, определено бе сигурен, че е скъп.

— Последвай ме — каза тя. — Мъж като теб не трябва да загине по този начин.

— Но това ще ти коства много.

— Така е, но дълго съм чакала, така че мога да почакам още. Може би един ден ще се срещнем просто като мъж и жена. И тогава...

— Може би.

Не вярваше в това, но я последва. Невинаги виждаше къде стъпва, но очевидно тя добре познаваше тези блата и техните коварни тайни, защото вървеше уверена и нито веднъж не сбърка. Така че на него не му оставаше нищо друго, освен да я следва. Звездите на изток бяха започнали вече да изсветляват, когато усети, че почвата под краката му се променя. Наистина го бе извела от благодатта. Тя обърна коня си и се приближи. Слезе и пристъпи към него. Бе доста по-ниска от стройния младеж, но очите ѝ излъчваха сила.

— Време е да се връщам. Скоро ще съмне. Бих те целунала, но са ми забранени контакти с живи хора. Не са много хората като теб, Конан от Кимерия.

Понечи да се обърне, но младият мъж пристъпи напред и я прегърна през кръста. Преди да има време да реагира, я придърпа към себе си и, повдигайки я, долепи устните ѝ до своите. Тя понечи да се отдръпне, но неустоимата стихия на първичната страст взе превес.

Доста по-късно самотен ездач се отдалечаваше в блатата. Мускулестият варварин стоеше загледан след нея. Бяха приели, че след като е варварин, не е навикнал да употребява главата си. Грешаха. Дори за миг не бе взел поднесената му история за чиста монета. Така че определено не беше изненадан, когато под ръката му се бе оказало здраво и привлекателно моминско тяло, а не студен и безплътен дух. Не, определено не бе изненадан. А и как би могъл? В крайна сметка, нали още преди часове бе успял да облекчи коня от скъпоценния му камък. Украшението беше съвсем истинско и пасваше чудесно на варварската десница.

ПЕПЕЛ ОТ ДИАМАНТИ

Конан преминава през степите, които разделят Кезанкийските планини от града на крадците. Най-накрая достига до Аренджун, където с цялата си неукротима енергия се отдава на избрания занаят...

1.

За първи път в своя живот, младият варварин влезе през портите на крепостен град като нормален пътник. Нито беше пленник, нито завоевател, а само обикновен пришълец от север. Нямаше познати, с които да се срещне в пределите на крепостта, но нямаше и врагове. Всичко, което притежаваше, беше мечът, малко злато и един скъпоценен камък. Не знаеше какво е загуба и не беше особено вероятно да го научи. Дивият нрав не му позволяваше дори мимолетната поява на подобни мисли. Не хранеше никакви опасения, а го изпълваше само и единствено любопитство.

Вървеше с гордо вдигната глава и стъпките му бяха така уверени, сякаш цял живот бе кръстосвал тези улици. Високият му ръст определено го правеше лесно забележим. Главата му стърчеше на тълпата и стоманеният му поглед се впиваше предизвикателно във всеки, заляпал се в него. Но повод за притеснение нямаше. Младежът забелязваше силно любопитство в тези очи. Тъй като по улиците се разхождаха хора от всякакви племена и народи, за местните той бе просто поредният странен чужденец. Въпреки това тълпата пред него се разделяше, като му сторваше път. Огромните му мускули и стоманеният поглед съвсем не съответстваха на младостта му и караха хората да се отдръпват. За Конан всичко, което го заобикаляше, целият този начин на живот, беше нещо ново и непонятно, но същевременно го изпълваше с възхищение, както и с желание да си взима от него с пълни шепи.

Аренджун беше построен като крепост, но спокойният живот и редките войни, в които градът е бил пряко заплашен, му се бяха отразили благотворно. В центъра се издигаше дворецът на сатрапа, управляващ в името на престарелия крал Озрик. Многоетажните здания бяха опасани от високи стени, чието предназначение бе да го опазят от интервенция, дори и останалата част на града да бъде превзета. В действителност нямаше голяма полза от подобни укрепления, тъй като, за да стигнат до тук армии от нашественици, би трябвало по-напред да са завзели по-голяма част от страната. Това, че

самият дворец ще удържи на обсада по-дълго от града, едва ли щеше да е кой знае какво предимство. Нашественикът би трябвало само да изчака месец-два и защитниците на твърдината просто щяха да измрат от глад. Нещото, което тези стени реално охраняваха, беше прословутата със своята пищност кралска градина. Пазеха я от простолудието. Като цяло хората бяха доволни от начина си на живот и много не се интересуваха от това, което се случваше в двореца. Всички аристократични интриги и цялата политика не бяха нещо, което да буди интерес. Строежът на каквито и да било постройки на разстояние по-малко от сто ярда от укрепленията бе строго забранен. По този начин, в случай на обсада, щеше да се предотврати използването на подобни здания като укрития на вражески войски при атака на дворецовите крепостни стени.

Същинският град се разделяше на няколко части, които нямаха точно регламентирани граници. Около дворецовата стена бяха разположени имененията и къщите на аристократите и хора с високо обществено положение. Всички тези именения не отстъпваха по нищо на двореца, освен, може би, по размери. Собствениците им си бяха наели свои собствени охранители, така че около кралския дворец се разполагаха десетки малки лични армии, които при нужда биха оказали съществена помощ на гарнизона на двореца.

След имененията, разделени от тях чрез няколко търговски улици, бяха жилищата на занаятчиите и търговците. Те представляваха солидни постройки, укрепени по всевъзможни начини, но отстъпваха доста по размер и разкош на жилищата в аристократичните квартали.

Най-колоритната част от града, без съмнение, бяха бедняшките квартали. Те се намираха най-близо до външната стена и представляваха невъобразима купчина от долепени и преливащи едно в друго здания. Това бяха както жилищата на бедните, така и на крадците, убийците и всичката онази паплач, която подобни мизерни места неудържимо привличат. Долнопробни кръчми се бореха за съществуване с всякакви свърталища, в които посетителят можеше да се отдаде на безброй забравени и забранени удоволствия само срещу нищожно заплащане. Бяха места, където ножовете лесно се вадеха и където цената на човешкия живот се измерваше само по това колко е силен човек и каква е волята му за живот. Бяха рай за определен тип

хора и всичко, от което се нуждаеше един кимериец, за да започне своя път към величието и успеха. Поне така смяташе тогава младият Конан.

Не се бе отдалечил много от градските порти, когато срещу него се зададе отряд от градската стража. Варваринът настръхна и се приготви за неминуемо сбиване. Войниците бяха млади момчета, вероятно само няколко години по-възрастни от него самия. Младият кимериец не смяташе, че ще са някаква кой знае каква пречка за тежкия му меч, но не би било на добре, ако още с влизането си в Аренджун се забъркаше в проблеми с властите. Стражите го приближиха и той отстъпи към стената, за да си подсигури гърба, очаквайки нападението като притиснат в ъгъла вълк единак. Обаче те просто отминаха и само това, че го изгледаха продължително, даваше да се разбере, че изобщо са обърнали внимание на съществуването му. И как да не го забележат? Огромен мъжага, с ръка на меча, настръхнал и готов за бой!

Конан се отпусна. Крива усмивка озари белязаното му лице. Имаше още върху какво да поработи в държанието си. Някои маниери съвсем му липсваха, но щеше да навакса. Сега трябваше просто да се опита да се слее с потока хора, поне доколкото е възможно. Дали? Такъв като него да стане незабележим? Имаше над какво да се посмее човек. В крайна сметка младежът нямаше намерения да се захваща с почтена работа, така че липсата на такова качество като културни обноски би могла да му струва много.

Продължи да обикаля и да опознава града. За някой, който бе свикнал на живот сред дивата природа, нямаше опасност да се изгуби сред тези подредени улици. Очевидно трябваше да си намери жилище и логичният избор падаше върху бедняшката част от града. Тук, сред тези малки улички и долепени постройки, би могъл да се изплъзне за броени мигове от когото и да е. Сигурно лесно би намерил и прекупвачи на бъдещата плячка, а имаше и нужда от един-два урока по себестойност на вещите и по разпознаване на паричните знаци.

На север, в пустошта, особено в непристъпните Кимерийски планини, човек няма много възможности да се научи на такива неща. Младежът съвсем не бе глупав и можеше да си даде сметка за това какво не знае, и за това кое би му било от полза, така че само трябваше да открие човека, който би му обяснил тези неща.

Нямаше опит и в кражбите, но поне с влизането в чуждите домове не би трябвало да има проблеми. Вече се намираше в по-заможната част на града. Разликите веднага се забелязваха. Това, че самите домове бяха изградени като малки крепости, определено не будеше притеснения у него. Въпреки онази увереност, присъща на младостта, той бе в достатъчна степен реалист, за да си дава сметка, че независимо от липсата на опит, в избраната от него професия домовете бяха повече от лесно превземаеми. Стените на именията бяха толкова елементарни за преодоляване, че дори петгодишно дете от клана му би ги прекрачило. Самият Конан още преди много години бе покорявал отвесни, брулени от северния вятър скали, недостъпни дори за скалните кози, а това тук беше играчка. За планинец подобни препятствия са това, което е за обикновения човек павираната улица. Единственият проблем, който стоеше пред него, бе да разбере къде и как държат богатствата си цивилизованите люде, както и коя вещ е ценна и коя — не.

Около него хората се тълпяха, всеки забързан по своите си дела. Отдръпваха се само от време на време, за да направят път на носената от роби носилка на някой благородник. Варваринът имаше представа какво е робството и съвсем не изпитваше угризения от факта, че ще ограбва хора, притежаващи роби. Може би това бе нещо съвсем нормално. Щом имаше някой, който да може да се примири с това да е роб, вероятно си заслужаваше съдбата. Кимерийците не можеха да приемат някого за свой господар или повелител, дори богове нямаха — поне в общоприетия смисъл. Само Кром, но и той не бе божество, което да се меси в живота им. Щом искаш да се издигнеш в този шантав свят, наречен Цивилизация, трябваше да се научиш да използваш и роби. Това, че бе неук варварин, не му пречеше и Конан бързо се нагодяваше спрямо обстановката.

Попадна на някакъв импровизиран пазар. Продавачите се блъскаха в него и същевременно го засипваха с хвалебствия относно стоките си. Неприятно му бе облечените в платнени дрехи граждани да се отриват непрекъснато в него, но новият свят, който виждаше, и любопитството, което изпълваше младата му душа, все още го удържаха да не избухне.

Носеше само кожена препаска и напеклото слънце подчертаваше страховитата му мускулатура. Не му правеше впечатление, че е

облечен различно, а това, че доста женски погледи се задържаха върху него, определено го ласкаеше. Знаеше, че превъзхожда чедата на цивилизования свят с физиката си, и макар и дребно, това признание, му действаше добре. Да, хубаво щеше да живее тук!

Намигна на едно момиче, открито зяпащо го, и с искрено веселие загледа майката, дърпаща своята рожба по-далеч от атлетичния странник. В този момент някой се блъсна в него и в ръцете му остана притиснато някакво девойче, доста хубавичко при това. То го погледна уплашено и започна да се извинява, като се опитваше да отстъпи назад.

— Извинете, бях се загледала и просто не ви видях.

— Как не ме видя, момиче? Да не се опитваш да ми кажеш, че съм незабележим? — Конан се бе ухилил срещу явно притеснената красавица.

— Не, аз само...

Девойката изглежда забеляза усмивката и прие закачката.

— Не, не бих ви нарекла незабележим. А сега, ако ме извините...

Завъртя се и се отдалечи с достойнство сред тълпата. Юношата се загледа след заминаващия си водопад от златисти коси. Определено щеше да му хареса живота тук!

Продължи бавно сред морето от хора, наслаждаващ се на безцелното скитане. Засега можеше да си го позволи. Скоро щеше да започне да изготвя планове за работа и навлизане в занаята. Беше колкото реалист, толкова и оптимист. Имаше хора за всичко и той само трябваше да ги открие. Засега не бързаше. Имаше парите и камъка, и всичко...

Изведнъж спря като вкопан сред тълпата — исполински остров сред движещите се. Беше посегнал към пояса си, където бе окачена торбичката със златото и диаманта. Там нямаше нищо. Бе я загубил по пътя или... О, проклетото момиче! Тя я беше взела... Какъв глупак бе само. И това дяволско изчадие! А имаше толкова красиви очи!

Конан беше объркан. Всичките му грижливо изработени планове пропаднаха. По-скоро претърпяха промени. Имаше пари и беше разчитал на това. Те щяха да му осигурят необходимото време, за да опознае града, начина на живот и хората. Щеше да намери и необходимите му неща и знания, за да се захване с перспективния и сладък живот на крадец. Така непредсказуеми са нещата в живота! За

какво ли му е на човек изобщо да си прави планове, след като толкова неща не зависят от него? Трябваше му просто място, на което да се оттегли за момент, да си отдъхне от цялата заобикаляща го шумотевица и да подреди нещата в главата си. Бе свикнал да действа, но в момента нямаше противник, който да го предизвика. Имаше нужда да набележи следващите си стъпки и след това бе лесно. В крайна сметка беше в природата му да е активен и да взема в свои ръце нещата, а не да размишлява.

Улицата, по която вървеше, ставаше все по-оживена. Сякаш посоката на основния поток от хора съвпаднаше с неговата. Скоро разбра и причината. Мислеше си, че е свикнал с шума и нахалството на уличните търговци, но очевидно бе грешал. Не беше видял дори и една нищожна част от действителността. Пред него цялата невероятна тълпа някак си успяваше да се слее с друга — изумително, но факт! — още по-голяма и пъстра такава. Пътят излизаше на огромен площад, предназначен за пазар.

Шумът беше невъобразим. Отвсякъде се надвикваха продавачи, всеки предлагащ, според собствените му думи, нещо уникално, невъобразимо и страхотно евтино. Купувачи се караха с други или само се пазаряха. Животните, ненавикнали с всичкото оказвано им внимание, негодуваха. Целият този шум се смесваше с ароматите на различни екзотични подправки и парфюми. Създаваше се една невероятна смесица от хора, миризми и звуци, тъй характерна за цивилизованите градове. Несвикналият на подобни картини варварин не можеше да повярва, че е възможно да се съберат толкова хора и животни на едно място.

— Младежо, искаш ли да си купиш панталон? Погледни тези страхотни копринени. Китайска коприна...

— Желаяш ли да си вземеш нов меч? Имам и такива, изработени от стари майстори преди сто години. Няма да намериш други оръжия, които да бъдат дори близки по качество на моите...

— Коня! Асгалунски и шемитски бегачи...

Подобни предложения го засипваха отвсякъде. Предлагаха му стоки, за които дори не бе чувал и нямаше и най-малката представа какво всъщност му продават. Малко необичайно беше това, че го приемаха не като странен чужденец, а само като потенциален купувач. Някак още не можеше да свикне с факта, че не го чувстват различен.

Беше просто един гражданин на Аренджун. Това бе добре, но му трябваша средства, за да преживее.

Трябваше да намери някакво решение на паричния проблем, и то бързо. Явно първата му работа щеше да бъде доста по-скоро от очакваното. В далечния край на пазарния площад имаше масивна двуетажна постройка. Вторият етаж беше ограден с просторна тераса, опасана от парапет с изсечени в него цветя или орнаменти, наподобяващи различни растения. Балконът се крепеше на масивни колони, оброчени с мраморни арки. Между тях се виждаха множество входи към вътрешността на сградата. Тези, които влизаха през порталите, определено не бяха от простолюдието. Бяха богато облечени и повечето идваха на носилки, следвани от по няколко души ескорт. Вероятно това бяха хората, които щяха да му осигурят препитание, и това бе мястото, където трябваше да отиде.

Имайки вече конкретна цел, Конан се промени. Цялата привидна мудност и леност, с които нехайно се шляеше досега, изчезнаха. Бе се превърнал в исполин, закрачил устремено към своята цел. Хората се отдръпваха стреснато от пътя му, а търговците даже и не правеха опити да го заговорят. Само една позастаряла пищна брюнетка се изпречи пред него. Не направи опит да се отмести, а само свенливо скръсти длани пред себе си. Много неща й отиваха, но невинността определено не бе сред тях. Беше с дълбоко изрязано деколте и въпреки че нямаше нещо особено, което да си заслужава да се види, имаше голяма вероятност ако жената се наведеше, да изпадне цялата от роклята.

— Здравей, красавецо. Защо не ме вземеш и да отидем някъде, където ще сме само двамата. Няма да съжаляваш.

— Махни се от пътя ми! Днес не ми е до такива като теб!

Отказът му сякаш изобщо не бе чул.

— Всичките тези мускули се нуждаят от раздвижване. Такъв си голям! Ще бъде чудесно. Хайде, ела!

— Казах ти да се разкараш! Нямам време за теб, а като те гледам, и особено желание май нямам.

С това той отмести жената и продължи напред. Долови клетвите на обидената дама зад себе си.

— Момченце си ти. Няма и да станеш мъж. Не съм му допадала, ха! А може би предпочиташ момчета, а? Кажи, дивако...

Кимериецът не се впечатли от потока обиди по свой адрес. Малко го интересуваше мнението на хората. Познаваше добре себе си и знаеше какво струва. Висока цена си даваше, но вярваше, че е заслужена.

Стигна до набеязаната сграда и навлезе между колоните. Слънцето беше още високо, така че под терасата още бе прохладно и сенчесто. Мястото бе идеално, за да може да огледа спокойно наоколо и да реши какво ще предприеме оттук нататък. Трябваше само да избягва да привлича внимание — нещо, което не бе толкова елементарно, ако човек е полугол мускулист гигант като него. Избра най-лесния вариант. Обърна се с гръб към вратите на постройката и се подпря на една от колоните. Не му се вярваше някой да дойде и да го накара да се махне. Стоеше така, само един небрежен момък, с поглед, зареян към пазара. Привидно не забелязваше нищо от ставащото около него, но не бе така. Приличаше на огромен хищник: отпуснат и блуждаещ, но всъщност нито едно нещо не убягваше от вниманието му. Просто чакаше подходящия случай и бе готов моментално да реагира. Очакваше вниманието му да бъде привлечено от някой, от минаващите покрай него или от излизащите през вратите, зад гърба му. Натам и основно беше съсредоточено вниманието му, като не отдаваше особено значение на ставащото на пазара. Така продължи, докато не избухна някаква разправа...

Понапълнял, розовобузест мъж на средна възраст се опитваше да задържи в ръцете си бясно мятало се хлапе. То бе русо и слабичко, но облеченото му в изпокъсани дрипи телце бе жилаво и очевидно изпълнено с енергия. Детето определено беше и смело. Нито викаше, нито се беше отчаяло, а като същинско диво животинче се извиваше в ръцете на похитителя си. Хапеше ги и същевременно се опитваше да му издере очите.

— Нищо няма да постигнеш, малко изродче такова! Мислите си, че винаги ще се измъкнете, нали? Е, този път няма да се получи. Поне ти ще си платиш за всичко.

— Ама аз нищо...

— Млъквай! Проклети деца. Винаги сте невинни. Не и този път. Не знаеш с кого си имаш работа, гаден дребосък!

В този момент момчето се отскубна някак си и се втурна между събралите се зяпачи. Сигурно щеше да се измъкне, тъй като хората, които преди това не му помагаша, сега не направиха никакъв опит да му попречат да се измъкне. Бяха се спрели просто да се позабавляват и всичко случващо се добре дошло за тях. Обаче нещата не се развиваха благоприятно за беглеца. В бързината се подхлъзна на мръсния паваж и се строполи по лице върху него. Мъжът с пуфтене го настигна и рязко го издърпа да се изправи.

— А, не на мен тия. Няма толкова лесно да ти се размине. Някой от вас няма ли най-после да извика стражата? Кибици! Всичките сте една стока... Ще те вкарам аз теб в правия път!

Дебелакът придружи думите си със здрав удар по детето. Хората, които ги бяха наобиколили, изпитваха симпатии към момчето, но не смееха да се опълчат на мъжа. В крайна сметка мъжът беше богат, а това означаваше и че притежава някаква власт. Не си заслужаваше риска, а и малчуганът най-вероятно бе виновен. Така разсъждаваше простолюдието и нищо не би могло да го трогне или да промени мнението му.

Ръката се вдигна за нов удар и замря във въздуха. Нечии стоманени пръсти се впиха в нея и костите ѝ изпукаха. Прогърмя басов глас с твърд, варварски акцент:

— Не си ли прекалено строг с него? В крайна сметка е само едно дете.

— Не е твоя работа, чужденецо, така че недей да се месиш.

— Значи съдбата на брат ми не моя работа, така ли? Сигурно трябва безучастно да гледам как ще му отрежат ръката!? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Захватът се отпусна и дебелият аристократ имаше възможност да се обърне и да види този, който си беше позволил да го прекъсне. Погледът му обходи облечения в кожена препаска гигант и се спря на горящите сини очи. Преглътна на сухо и се опита да заглади положението.

— Виж сега, ти не разбираш...

— Така ли!? Сега съм и глупав вече! Тук прекали, тлъстак!

— Не аз исках...

— Виж сега, така до никъде няма да стигнем. Пусни брат ми и аз ще го накажа за постъпката му. Това трябва да се реши в семейството. Нали никой не е пострадал?

И преди някой да може да отреагира, кимериецът издърпа момчето от лапите на стъписания нотабил.

— Хайде, идвай! Имаш доста неща да обясняваш.

То последва огромния мъж, а сред зяпачите се появиха весели усмивки. Двамата отдалечаващи се братя нямаха никаква прилика, бяха определено всичко друго, само не и роднини. Измаменият дебелак най-накрая се окопоти и се развика:

— Стража, стража! Побързайте! Насам! Стража! Ограбиха ме! По-бързо, че негодниците ще се измъкнат...

Озъртайки се наоколо и като продължаваше да вика, дебелакът се опита да открие двамата измъкнали му се престъпници. Твърде късно. Тълпата се бе затворила зад бегълците и от тях нямаше и следа.

— Побързай, хлапе. Нямаме много време. Стражата вече приближава към дебелия глупак.

Конан дърпаше след себе си малкия крадец, здраво хванал го за ръката и се придвижваше между хората към голямата сграда, в чиято сянка бе стоял, преди да стане свидетел на неуспешния грабеж. В действителност подобни напомнания бяха напълно излишни, тъй като джебчията явно наистина беше доста изплашен и сега се стараеше с всички сили да не изостава от спасителя си. Минаха през една от вратите и се озоваха сред прохладата на огромно фоайе. Високи мраморни колони поддържаха сводестия таван. Широки стълби с абаносови перила, полирани от поколения търсещи опора ръце, водеха в различни посоки и по тях сновяха десетки забързани по своята си работа хора.

— Хей, вие двамата там! Како правите тук? Такива като вас нямат работа на това място.

Захласнати за момент във величието на сградата, Конан и придружителят му бяха забравили за предпазливостта. Към тях се приближаваше едър охранител с извадено оръжие, който явно прекалено се вживяваше в ролята и положението си.

— Може би ще си в състояние да ни обясниш какви точно хора сме? — изсумтя варваринът. — Имаме малко празнини в знанията.

С тези думи изтегли меча си и се хвърли към изненадания страж. Завъртайки се около себе си, кимериецът се озова странично на изумения от невероятната бързина воин и преди другият да вдигне оръжието си, за да се защити, стоманата разсече с лекота бронята и заседна в сърцето. Конан опря крак в свлеклия се на пода труп и небрежно изтегли стоманеното острие.

— Да се махаме, преди да са се окопитили. Идваш ли, мъник?

Детето невярващо гледаше мъртвеца. Подканата подейства и те се затичаха сред пицящите хора към изхода в дъното.

Озоваха се на гърба на сградата и продължиха да тичат по някаква улица. Окървавеното острие привличаше като магнит погледите на минувачите и те мигом се отдръпваха настрани.

— Не натам! — Момчето явно се беше престашило да поеме ролята на водач. — Следвай ме. Знам по-добрите пътища за измъкване.

Конан не спори, а последва хлапака по малките улички. Тичаха по тесни и мръсни алеи, по места, явно избягвани от почтените жители. Срещаха само просяци и скитници, които, след като забелязваха острието в ръката на варварина, губеха интерес към тях двамата. Следваната посока ги отвеждаше все по-навътре в бордеите и това напълно съвпаднаше с плановете на дивия северен мъж.

Спряха пред една отдавна неизползвана конюшня и момчето хлътна в нея. Кимериецът го последва предпазливо, тъй като нямаше никаква причина да се доверява на джебчията. Вътре беше сумрачно, но очевидно бяха сами. Първата му работа беше да намери малко сено и с негова помощ да почисти що-годе меча си. Малкият му спътник го наблюдаваше с интерес, но не го заговори.

Момче, трябва ми малко информация и след това си свободен да си ходиш. Мисля, че ми дължиш услуга все пак, тъй като определено не си по-малкият ми брат.

— Питай. И, между другото, как се казваш?

— Конан. Трябва ми някой да ме въведе в занаята, ако разбираш какво ти говоря... — изчака детето да кимне утвърдително и продължи: — Имам нужда от място, където да се крия, да продавам работеното и изобщо имам нужда от някой, който да е вътре в нашия

бизнес. Реших, че няма начин да не знаеш, и затова те измъкнах. Надявам се, че не съм сгрешил!

Малчуганът се сви под погледа, втречен в неговите очи.

— Мога да ти помогна. Знам подходящия човек за тези неща. Трябва да отидеш в „Свинарката“. Това е кръчма, където се събират хора, занимаващи се... ъ-ъ-ъ, с твоята професия. Там ще търсиш Асир. Кажи, че те изпраща неговия племенник. Той е необходимият ти човек, сигурен съм.

— А къде е тази твоя кръчма? Още съм нов и не се ориентирам бързо сред местните забележителности.

През следващите няколко минути хлапето чертаеше карта в прахта по пода и подробно му обясняваше разположението на града. Разделиха се и си стиснаха ръцете, като бойци сред кръвопролитно сражение. Така стоят нещата в живота. На някои просто им е предопределено да пораснат по-рано от обичайното.

Вратата се отвори с мощен замах и сумрачната вътрешност на „Свинарката“ се обля от светлина. Прахолякът, изпълващ просторното помещение, затанцува в промъкналите се слънчеви лъчи. През прага пристъпи огромен полугол мъж и свойски се огледа. Всички разговори замряха и посетителите любопитно загледаха новодошлия. Очевидно беше, че е див планинец и силата му се равнява на тази на неколцина обикновени мъже. Не беше идвал преди и начинът, по който ги оглеждаше, издаваше интереса му към определена личност. Навярно някой от достопочтените авантюристи, обитаващи таверната, бе облекчил кесията на пришълеца от пустошта и сега разяреният варварин търсеше възмездие. Обаче тук дивакът явно грешеше. Всички, които се събираха на подобни места, може и да нямаха морални задръжки, но изпитваха колегиална привързаност към другарите си по маса. Колкото и добър да бе с меча този момък, малко трудно щеше да му е да се справи с толкова народ, сред всичките тези маси. Хладен шепот на стомана показа, че поне двадесетина ками изпълзяха от каниите си, подобно на дебнещи плячка кобри.

Конан влезе в кръчмата и огледа обстановката. Хлапето не го беше подвело. Хората, които бяха вътре, определено не бяха от тези, които прекарваха времето си в търсене на почтени начини за

осигуряване на прехраната. Представляваха всевъзможна сбирщина: от неуспели търговци и занаятчии, та до родени крадци и убийци. Не бяха персони, които биха били търсени за приятели или за работници. Почтените хора преминаваха от другата страна на улицата при среща с някой от тях. Много бяха родителите, сипещи клетви по техен адрес заради обезчестените си дъщери или опразнени кесии. Въпреки това кимериецът търсеше точно такива хора. Това беше необходимата му среда, за да навлезе в не особено почитания, но доходен и лесен занаят на професионалния крадец. Тези бяха личностите, които можеха да му дадат едно добро начало. Знаеше и нещо друго, което повечето граждани пренебрегваха. Ако станеш приятел на подобна пасмина, оставаш такъв за цял живот. Веднъж приели те за свой човек, те бяха готови да рискуват живота си за своя другар. Бяха мъже, отдаващи се без задръжки на удоволствията, но и такива, каквито всеки би желал да има до себе си в боя. Единственият проблем засега беше, че те не го познаваха и за тях той беше просто един странник. Трябваше да намери чичото на момчето, което бе отървал от стражата, и да си поговорят.

Затвори вратата зад себе си и в помещението се възцари първоначалният сумрак. В кръчмата беше настъпило мълчание и всички открито го зяпаха, като най-вероятно само търсеха повод, за да се отърват от него. Момичетата, които обслужваха клиентите, се оттеглиха зад бара, предчувствайки предстоящия конфликт. В дъното, от една долепена до стената маса, се изправи едър мъж. Бе малко по-нисък от младежа, но иначе имаше същата мощна структура като него. Главата му беше избръсната и голото му теме бе покрито с татуировка, която много сполучливо имитираше паяжина. Бавно пристъпи към новодошлия и го загледа мрачно, сякаш той беше виновен за всички нещастия и беди, които са го сполетели през явно бурния му и недотам щастлив живот. Вътрешно Конан се изсмя, тъй като това би трябвало да е тестът, с който евентуално щяха да го приемат сред себе си тези отрепки. Щом така искат, нека се забавляват! Един кимериец е винаги готов за подобни изпитания!

„Човекът паяжина“ спря на една крачка от него и го огледа изпитателно отгоре до долу.

— ... И си мислиш, че си много голям боец, нали? — прогърмя мощен бас. В гласа се усещаха по-скоро насмешливи, а не

заплашителни нотки.

Севернякът беше изненадан от такова начало. Бе сгрешил. Това не е било никакво изпитание, а чисто и просто забавление. Останалите посетители се закискаха, предвкусвайки бъдещо веселие. Здравенякът нямаше нищо против варварина, а просто искаше да си почеше ръцете. Какво пък? Конан бе млад, и в него напираше дяволчето, което го караше да си мери силите с останалите.

— Дали без този меч струваш нещо? — човекът с татуировката продължаваше да го предизвиква. — Вероятно в него ти е и цялото мъжество. Ех, а сигурно се чувстваш много могъщ с това парче стомана...

За съжаление не успя да довърши. Макар и млад, един кимериец трудно понася каквито и да е обиди. Юмрукът му се стрелна и главата на колоса изкънтя кухо и болезнено. Удареният се стовари с глух стон на земята, а усмивките на наобиколилите го приятели изчезнаха. Настана гробовна тишина, смуцавана само от бръмченето на попаднала в халба бира муха.

Конан бавно свали меча си и го остави на близката маса. Щеше да им покаже той на тези изнежени аренджунци, какво означава в неговото племе това да си мъж. Истински мъж!

Противникът му седеше на каменния под и тръскаше глава. Вероятно подобен удар би раздробил черепа на някой по-слаб човек, но този беше само замаян. Бавно се изправи и се ухили срещу младежа.

— Браво, момко. Добър удар беше. От доста време не ме бяха разтърсвали така. Може и да ставаш за нещо, но сега ще си получиш добър урок.

Пристъпи крачка напред и вдигна ръце пред тялото си, като се приготви за бой.

— И не се сърди. Нищо лично.

В мига, в който Конан кимна, гологлавият се опита да нанесе къс прав, но само залитна напред. Бърз, като котка, младежът беше пристъпил встрани. Замахна към изгубилия равновесие противник и не пропусна. Серия светкавични крошета обсипаха главата и торса на мъжа. Той се олюля, но остана на крака. Младежът отново посегна и се изненада, когато другият улови юмука му и с приклякване нанесе мощен удар под брадичката му. В главата на момъка избухна лавина от

светлини, но първобитното в него не го изостави. Варваринът инстинктивно замахна, без посока, като вложи цялата си мощ в този удар. Нещо се изпречи на пътя на ръката му и се чу глух стон.

След миг, когато отново можеше да чувства и разсъждава нормално, видя проснатия пред него човек. Беше го улучил, но се надяваше само да е в безсъзнание, а не да го е убил. Всичко бе само игра, в която трябваше да се определи кой е по-силен. Просто беше нелепо някой да загине при подобни обстоятелства. Още повече че му изглеждаше свестен мъж. Един от другарите на победения, дребен човек с лице на невестулка, се беше приближил и проверяваше пулса му.

— Няма му нищо на стария шмекер! Глупакът си мисли, че все още е силен и бърз, като едно време. Добър урок. Нека полежи, докато дойде в съзнание. Ама и ти удряш яко, синко! — след което му протегна десницата си: — Аз съм Сафа. Ела да те запозная и с останалите. Ей, не бих искал да ти попадам в ръчичките, момко.

— Какви ръчички бе, Сафа?! Погледни какви лапи има момчето! Една огризка като теб би могла направо да бъде размазана в тях.

Всички бяха весели и се шегуваха. Потупваха младия победител и направиха място на една от масите за него.

— Как ти викат? И, дяволите ме взели, откъде си? Бил съм на много места, но никъде не съм виждал мъжаги като теб.

— Казвам се Конан и съм от Кимерия. Едва ли си пътувал кой знае колко, защото с тази голяма уста отдавна да са ти прерязали гърлото.

Избухна смях и някой донесе чаша и за него.

— Какво те води тук? Не ми изглеждаш случайно да минаваш, нали?

— Търся един човек.

— Всеки търси някого. Аз например диря девственица, ама в този квартал шансовете за такова нещо са нулеви! Кажи кого търсиш и за какво? Ако не е за да му вземеш душицата, може и да ти помогнем.

Търся Асир.

Всички в кръчмата отново се засмяха. Някои дори се просълзиха от смях.

— Какво толкова смешно има в това? Трябва да си поговоря с него — озъби се варваринът, обиден от подобен обрат на събитията.

— Е, нищо смешно няма — отново се захили Сафа. — Само дето в момента Асир няма да може да ти обърне внимание.

— Кога ще се върне? — младият северняк не беше нетърпелив. — Имам време и мога да почакам.

Сафа се задави и чак като се поуспокои малко, му обясни:

— Е, няма защо да го чакаш да се върне. Той си е тук, ама имаше спречкване с някакво хлапе и сега е, как да кажа... леко в безсъзнание.

— Искаш да кажеш... — Конан замълча и след миг избухна в буен смях: — Май наистина най-добре ще бъде да го почакам, все пак.

— Значи ти си този, който е отгървал племенника ми!? — Асир и Конан седяха на една по-отдалечена от останалите маса. — Той е свястно хлапе, но понякога силно надценява уменията си. И защо си рискувал? Сега, след убийството на стражника, доста народ ще иска да те открие.

— Казаха ми, че ще познаваш необходимите хора.

Асир го загледа преценяващо. Имаше нещо, което му допаднаше в този варварин. Беше пряк и завоалираните думи и постъпки изглежда му бяха чужди. Не бяха толкова много хората, които, независимо от последствията, бяха вървели неотстъпно само напред към своите цели.

— И какви са точно необходимите ти хора? Да очаквам ли, че и аз съм сред тях?

— Трябва ми опитен крадец... — Конан впери поглед в очите на мъжа пред себе си. После продължи:

— Нямам голям опит и вероятно ще са ми необходими някакви напътствия. Някой, който познава добре града, ще ми свърши работа, а ако познава и хора, които да ме отгърват от плячката, не би навредило.

— Е, поне си пряк. Не може да ти се отрече. Казваш, че едва идваш в града и първите ти мисли са насочени към обири. Всички ли кимерийци са такива?

— Не. Това мога да върша, а и всичко, което съм видял от вас, е точно това. И при Венариум не беше нищо повече от обикновено заграбване на земите ни. Всъщност аквилонците скъпо си платиха, но и това е доста бърз начин за забогатяване.

— Мисля, че мога да ти помогна. Да речем, че имам някои идеи, но не съм сигурен как ще проникнем. Нощес ще те заведа и ти да

видиш и после ще съставим план. Ще делим по равно всичко. Съгласен?

— Става — Конан делово вдигна бокала си с вино. — За партньорството ни, Асир!

— За него! — отзова се мигом гологлавият. — И недей да си мислиш, че можеш да ме прецакаш. Не съм толкова доверчив. Ти просто имаш голямо предимство. Обичам си племенника, а ти си му помогнал.

— Вярвам ти, друже. Обаче мисля да крадем от богатите, не един от друг.

— Тогава трябва да ти обясня някои неща, Конан от Кимерия...

Прекараха следващите няколко часа наведени над масата. С приглушен глас Асир предаваше на ентузиазирания младеж необходимите му познания. Показа му различни монети и обясни различните им стойности. Разказа му за някои от по-дръзките си обири и за местата, които най-често се използваха за криене на скъпоценността. Конан с изненада разбра колко наивни могат да бъдат жителите на големите градове.

— Добре де! Със златото и парите е лесно. Да речем обаче, че вземем накити или други скъпи вещи. Как ще ги продадем? В крайна сметка не можем да излезем открито на пазара, нали? — разпален от разказаното, младият варварин вече предвкушаваше богатата плячка.

— Харесваш ми, кимериецо, и ще ти се доверя. Кръчмаря виждаш ли го?

Конан загледа едрият мъж зад тезгяха. Лицето му беше отпуснато и той с безразличие наблюдаваше опитите на клиентите да се задяват с момичетата, които ги обслужваха.

— Изглежда ми добряк — каза след малко кимериецът. — Симпатяга...

— Такъв си е. Поне докато не го предизвикаш или ядосаш. Той може да ти помогне да се отървеш от всичко: крадени вещи, някой, който ти пречи и — тук мъжът се захили злоецо — даже би ти помогнал да се разделиш и с живота си, ако го устройва.

— Едва ли ще му е толкова лесно — изръмжа Конан. — Не съм като изнежените ви гражданчета.

— Стига де! Само те занасям. Иначе, наистина, той е нашият човек. Ела! Ще спиш в моята стая. Имам едно свободно място. Можеш

да починеш до довечера.

— Нещо съм останал без пари — притесни се младежът. Кодексът на честта на воин не му позволяваше да приема подаяния. — Трябва ми нещо за ядене.

Дори и сега не помоли. Никога не го правеше. Не беше свикнал да очаква милостиня от когото и да е. В дивия север бе нещо нормално да дадеш на някого храна. И даже да наричаха неговите съплеменници диваци и да се имаха за морално извисени, хората тук, на юг, имаха какво да научат.

Асир само го изгледа и повика едно от минаващите девойчета. Не знаеше много за новия си другар, но вътрешно се радваше, че е на негова страна. Определено би било страшно да му е враг.

След като се нахраниха, двамата се качиха и се проснаха на мизерните легла в малката стаичка.

— Мислиш ли, че стражата ще ми създава проблеми? — по-скоро от любопитство попита севернякът.

— Какво имаш предвид?

— Ами, след като убих един от стражниците, сигурно ще искат някой да си плати за това. Просто ще бъде неприятно да се пазим и от тях, а аз определено се забелязвам, когато се появя по улиците.

— Едва ли. Трябва само да не посещаващ през деня кварталите на заможните хора. Тук не идват отряди. Твърде много проблеми биха си навлекли, ако тръгнат да тършуват наоколо. Биха допуснали всичко друго, но не и да предизвикат бунтове.

— Е, значи нямам кой знае какъв проблем — с тези си думи кимериецът се обърна и веднага заспа. На лицето му бе изписано безгранично спокойствие, сякаш си почиваше в шатрите на дивото си племе.

„Какви железни нерви има това момче! Дори и в леглото не се раздели с меча си. Да, добре е, че не сме врагове“ — помисли си Асир, преди да се унесе.

Две закачулени фигури се промъкваха по малките и тъмни улички. Носеха черни наметала, със спуснати качулки. Бяха едри хора, но се придвижваха безшумно. По паважа не се чуваше нито звук, който да свидетелства за тяхното преминаване. Просто две движещи се

сенки, които се появяваха за миг в по-осветените места, само за да се стопят отново в мрака. Не се забелязваха оръжия, но това не означаваше, че нямат такива или са беззащитни. Вървяха устремени към своята цел и беше съвсем очевидно, че не се страхуват от нощта и нейните обитатели, а тя определено имаше с какво да ги изненада.

В града няма диви зверове, но хората често ги надминават по кръвожадност. Улиците бяха безлюдни, защото почитените хора не се осмеляваха да напуснат домовете си след падането на мрака. Но всичко това беше привидно. Нощният живот бе навсякъде и кипеше с пълна сила. На по-осветените кръстовища се виждаха долепени до тъмните стени предизвикателно разголени девойки. Те чакаха своите клиенти или жертви. Много от тях бяха по-скоро примамка, отколкото нещо друго. В тесните странични улички се мяркаха промъквачи се сенки. От време на време се чуваше приглушен писък и кратка борба. После всичко отново утихваше. Още една от жертвите на нощта се бе преселила при прадедите си.

Двамата вървяха необезпокоявани сред тази обстановка. Излъчваха увереност, че познават и тази страна от живота и определено знаят какво правят. Огромните фигури не оставяха никакви съмнения, че ще бъдат трудна, ако не и невъзможна плячка и дори най-настървените градски мършояди мигом се отказваха от опит да ги нападнат. Гарван гарвану око не вади...

Конан и Асир крачеха из гетото, сякаш се намираха в коридорите на собствения си дом. Насочиха се към една от улиците, дяляща бедняшките бордеи от търговския квартал. Тук позабавиха крачка и се промъкваха вече по-внимателно.

В горния край на улицата се чу шум от приближаваща се стража. Звукът от придвижващите се под строй войници и дрънченето на ризниците не можеше да бъде объркан с нищо друго. Вероятно това беше търсен ефект, тъй като предотвратяваше изненадващата им поява, която би могла да доведе до евентуални сблъсъци. А на самите стражници това не би им се поправило. Бяха просто на служба и трябваше само да обикалят по улиците. В крайна сметка за това и им плащаха. По-добрият вариант беше да се избягват бедняшките квартали и те масово се придържаха към него. Нямахше кой знае какво

за крадене там, а не им се даваха пари за друго, освен за осуетяване на грабежите. В по-богатите квартали самото им присъствие осигуряваше що-годе прилична защита. Отказваше лесно аматьорите, а за изпечените в занаята имаше други методи. След обир авантюристът обикновено търсеше защитата на гетата. По разделните улици между кварталите винаги имаше патрулиращ отряд, така че, ако се разпръснаха, стражите лесно можеха да отрежат пътя на обирджията. Ако пък случайно той се измъкнеше, имаха достатъчно свои очи и уши сред престъпниците. Трябваше само малко време и един голям отряд отиваше и залавяше въпросния субект.

Щом шумът достигна до двете прокрадващи се фигури, те изведнъж се разбързаха и се шмугнаха в близката пресечка. Явно не желаеха да бъдат срещнати от стражата в този час на денонощието. Не се спряха да изчакат отминаването на войниците, а продължиха по тихите улички. Около тях се надигаха все къщи на богати търговци. За разлика от аристократичните имения, които бяха с ограден двор и самият дом по правило се издигаше в центъра, тук къщите бяха на самата улица. Няколко съседни сгради ограждаха голям вътрешен двор. Входовете гледаха към него, а за да се достигне до тях, се минаваше през малък коридор, който водеше до улицата. Той беше преграден от солидни врати, които можеха да издържат дори кратка обсада. Прозорци от външната страна обикновено липсваха, а ако имаше такива, то бяха обезопасени с решетки или дървени капандури. Скоро стигнаха до къща, която привидно не се отличаваше по нищо от останалите. Спряха в сенките и се сляха с тях. Какво ли търсеха тук в този потаен час?

— Ето това е къщата, Конан. Търговецът получи наскоро товар от скъпоценности — зашепна едната фигура. — Преди два дни ги е продал на кралския писар. Той ще жени дъщеря си и вероятно това ще бъде част от чеиза...

— Няма значение — прекъсна го рязко другият. — Искаш да кажеш, че има доста пари в този търговец. Така ли е?

— Да, но и сам виждаш проблемите. Трудно е за проникване, освен ако не си доведем своя армия — по-ниският мъж се закиска сам на остроумието си. — Не знам как би могло да стане. Нали сме партньори? Затова и те доведох. Може да ти хрумне някаква идея.

— Тази врата докъде води? — Конан изобщо не изглеждаше обезкуражен.

— До вътрешния двор, където е и входът на къщата, но няма начин да я отворим безшумно.

— Добре де. Да речем, че влезем. Търговецът едва ли ще ни каже къде са парите. Имаш ли представа къде може да ги държи? И откъде въобще знаеш, че са в къщата?

Асир се изхили доволно:

— Случайно имам близък приятел, който е чирак на един дърводелец. Та според него нашият търговец — още преди няколко години — е поръчал легло с кухи крака. Да ме убиеш, не мога да повярвам, че крие любовниците си вътре, ха-ха-ха! — Смехът му започна да става доста силен.

— Млъкни бе! Всички ли искаш да събудиш? И това ми било професионалист. — Конан ядно се изплю встрани.

— Е, какво пък толкова. Ние само се разхождаме. Нищо лошо не правим. Пък и няма начин да проникнем в тези къщи. Явно няма как да оберем някого, така че няма защо да се страхуваме чак толкова от стражата.

— Абе преди малко ти не се ли шмугна като подплашен заек в уличката? Тогава нещо не беше много голям куражлия.

— Някои навици трудно умират. Давай да си ходим. Може тия дни да измислим нещо.

— Как ще си ходим бе? Ти да не си малоумен? Нямам никакви пари и това означава, че ще направим обира тази вечер! — Конан наистина беше възмутен. — Ще се качим на покрива и оттам ще се спуснем в двора, а може и направо да влезем в къщата.

— И как точно ще стане това, а? — Асир започваше да се съмнява в здравия разсъдък на варварина. — Може би ще прелетим? Или, ако искаш, ще помолим твоите богове да ни спуснат някое въженце...

— Кром е мой бог. И въпреки това не се меси в делата ни! — Северният воин явно не разбираше от сарказъм. — Катерил съм по опасни скали още като дете. Това тук е направо забавление.

Асир обаче не изглеждаше много ентузиазизиран от идеята.

— Добре! Аз ще вляза и ще се опитам да отворя отвътре. Ако ми се стори лесно, направо ще взема златото и готово.

— Момче, искам отговорно да ти заявя, че си се смахнал. Вярвай ми — аз съм познавач на човешката природа. Успееш ли, ти ще бъдеш един от най-великите крадци, които живеят в наши дни. Аз лично ще разпространя сума ти легенди за теб. Не се шегувам. Наистина ли вярваш, че ще успееш да се справиш?

— Само гледай! — При тези си думи младежът му подаде наметалото си.

— Не убивай никого! По-добре се върни без нищо, но не извършвай и друго убийство. Все пак и търпението на стражите си има пределни граници. Не го забравяй! Ако искаш да работиш дълго в този бизнес, това е важен принцип: никакви кръвопролития!

— Разбрах! Стига си ми натяквал...

Младежът беше почти гол — само по набедрена препаска. Тук нощите бяха топли, съвсем различни от тези в родните му планини. Асир трепереше въпреки наметалото си, но каленото тяло на северняка не чувстваше никакъв студ. Внимателно се огледаха и щом се увериха, че са сами, Конан се приближи до къщата.

Стените бяха изградени от масивни дялани камъни и фугите между тях бяха замазани. Въпреки това той се прилепи до стената и запълзя по нея. Нямахше никакво оръжие, освен един кинжал, който беше стиснал в устните си. Беше оставил меча си в кръчмата. Бавно, инч по инч, пръстите му намираха и най-невзрачните пролуки и той се придвижваше. Усилието беше нечовешко. Само един израснал в дивата пустош човек би намерил сили да се справи. Пълзеше по стената като някакъв огромен паяк и скоро се изгуби в мрака. Другарят му не можеше да повярва на очите си! Гледаше нагоре в тъмното и притеснено чакаше момента, когато ще свършат силите на дръзкия младеж. Той обаче, противно на всички очаквания на Асир, изобщо не се строполи долу. Невероятно! В този тандем щяха да постигнат чудеса.

Конан се издърпа през каменния парапет, който опасваше покрива. Озова се на просторна веранда. Лятото беше горещо и мястото бе идеално за летните вечери. Тук, високо, щеше да се усеща лекия ветрец и можеше дори да се остане за нощувка. Щеше да бъде разкошно. В съзнанието му се появи образът на красива жена. Мястото

бе прекрасно за любовни преживявания. „Един ден ще имам подобно място. Заклевам се, че ще се насладя на всичко, което може да ми предложи то“. В цивилизованото общество имаше за какво да се бори и какво да постигне. Хората на север живееха прост живот и това, което притежаваха отделните семейства, не се различаваше съществено. Не беше по-лош живот, а само друг. Сега обаче имаше толкова много неща, които желаше да притежава, и беше убеден, че знае най-лесния начин, по който да ги придобие. Може би беше прав!?

Имаше врата, която водеше към етажите долу, но щом я доближи, разбра, че няма да му свърши работа. Бравата беше елементарна, но така направена, че да се отваря само отвътре. „Определено ми пречи да вляза, но какво ли би станало, ако се затворят тук горе собствениците?“ — зачуди се юношата. Трябваше да търси друг начин да се промъкне вътре. Приблужи до края на покрива откъм вътрешния двор. Нищо не се виждаше. Беше непрогледен мрак и дори да имаше пазачи или кучета, нямаше начин да се разбере. Оставаше му само да се опита да се спусне по стената, докато намери подходящ прозорец или балкон. Спалнята би трябвало да има такъв според него, но кимериецът не беше от хората, разчитащи на прекален късмет.

Внимателно се прехвърли през парапета и започна да опипва около себе си. Спускането винаги бе по-трудно. Не виждаше къде трябва да постави краката си, а в конкретния случай не знаеше и кой би могъл да е под него. Така увиснал на стената, би бил лесна мишена за всеки. Въпреки това не се поколеба, а започна изнурителното спускане. Имаше късмет и само след около метър попадна на прозорец. Беше затворен, но все пак нишата му позволи да си отпочине и да се ориентира. Явно това трябваше да е нивото на горния етаж. Добре беше, че няма капаци и решетки, но насилственото отваряне на прозореца би събудило всички наоколо, да не говорим за евентуалния обитател на стаята. Беше излишен риск и не му се искаше да го поема. Реши да потърси друг прозорец на този етаж и отново увисна над мрачната бездна. Не беше лесно да се придвижи настрани, но той упорито преследваше целите си.

Постепенно стигна до друг прозорец, който беше леко открянат. Това предполагаше, че в стаята има някой и се налагаше да е изключително предпазлив. Следващия път ще вземат и въже. Ако го

вържеше горе, Асир можеше да се изкачи по него, а и спускането от вътрешната страна на къщата би било неимоверно по-лесно, при положение че виси на него. Сега обаче трябваше да се справи с това, с което разполагаше. Плавно отвори прозореца, като все още висеше отстрани. Надяваше се, че дори и да има някой буден в стаята, той да сметне отварящия се прозорец за работа на вятъра. Все пак беше късен час и не вярваше да има будни.

Изчака да се увери, че не е предизвикал нечие подозрение и тихо се прехвърли на перваза. В помещението беше по-тъмно и той не можеше да различи нищо, но си даваше сметка, че силуетът му се очертава ясно на фона на прозореца. Спусна се в стаята, като внимаваше да не събори нещо, което можеше да е поставено под прозореца. Щом до този момент никой не бе вдигнал цялата къща на крака, очевидно влизането му беше минало незабелязано. Отстъпи встрани от прозореца и изчака очите му да привикнат с тъмнината. Чуваше нечие равномерно дишане някъде вляво от себе си. Постепенно започна да различава предметите в стаята. За съжаление това не беше спалнята на търговеца, но тези неща не ставаха толкова лесно. Намираще се в детска стая, най-вероятно на детето на собственика на дома. Навсякъде бяха разхвърляни играчки, а самото дете спеше дълбоко в креватчето си.

Всичко се развиваше повече от идеално. Бе попаднал в детската стая, а това означаваше само едно: беше невероятно близо и до спалнята. Никоя майка не би оставила рожбата си без надзор. Ако детето ѝ имаше нужда от нещо, тя трябваше да е наблизко. Подът бе дървен, така че Конан запристъпя бавно, като постепенно прехвърляше тежестта си върху крака, с който пристъпяше първо напред. На моменти се чуха леки предателски проскърцвания, но не по-различни от естествените за такава къща шумове. Промъкна се през вратата и излезе необезпокояван в коридора.

Нямаше представа накъде да тръгне. Явно трябваше да проверява наред по стаите. Хрумна му обаче нещо. След като родителите бяха оставили своето дете да спи на отворен прозорец, едва ли щяха да са затворили и собствения си, а би трябвало, като заможно семейство, да могат да си позволят да имат и балкон на спалнята си. В този ред на мисли той реши да се запъти в посока противоположна на тази, от която идваше.

Първата врата беше от отсрещната страна на тази на хлапето. Едва ли бяха там, като се имаха предвид малките, подобни на бойници прозорчета, но бе длъжен да провери. Опитва бравата и тя се оказа заключена. Значи беше прав в предположенията си. Стигна до следващата и тя се оказа търсената.

Двамата съпрузи спяха спокойно в огромно легло, всеки крак на което бе дебел колкото ръката му. Определено бяха подходящи за скривалище. Застана откъм жената и за момент се зачуди как да постъпи. Наведе се над нея и постави ръка на устата ѝ. Подпря кинжала в гърлото на стъписаната си жертва. Тя се бе събудила, но страхът беше сковал всичките ѝ мускули. Гледаше уплашено надвесената над себе си сянка и не помръдваше. Дивият кимериец се наведе към нея.

— Ако мълчиш няма да нараня нито теб, нито пък твоя съпруг. Бъди кротка и всичко ще мине добре. Интересува ме само златото. И още нещо. Мой приятел е при детето. Ако се разпищиш, ще го убие. Разбра ли ме?

Жената закима енергично.

— Сега ще те пусна и за твое добро се надявам да си ме разбрала. Ти ще събудиш мъжа си. Обясни му внимателно ситуацията. Става ли?

Жената кимна и той отстъпи назад. Въпреки заплахите очакваше тя да се развика, така че бе готов за всичко. Забравяше обаче, че това не беше кимерийска жена. Тази тук не беше свикнала да се бори и нямаше толкова силен живец у нея. Бе свикнала на спокойно съществуване, да бъде център на внимание и желанията ѝ да се изпълняват. Никога не ѝ се бе налагало да се бори за своя живот или за този на близките си. Беше изискана дама и единствената реакция, която можеше да последва, беше да следва съвсем точно указанията му.

Събуди съпруга си и започна да му обяснява. В първия миг той не можеше да разбере за какво става дума, но видът на полуголия мускулест варварин бързо го разсъни. И двамата стояха кротко и чакаха какво ще предприеме крадецът.

— Златото е в кесията на бюрото — пристраши се накрая мъжът. — Вземи го, само недей да нараняваш семейството ми. Моля те...

— Спокойно, приятел. Нямам подобни намерения. Стига да изпълнявате каквото ви казвам, няма да имаме никакви проблеми. Сега ставайте и отидете до прозореца.

Двамата отметнаха завивките и се изправиха. Конан никога през живота си не беше виждал нощници и с любопитство заразглежда жената. Търговецът изтълкува погрешно намеренията му.

— Каза, че няма да ни нараниш — рече той и смело пристъпи пред жена си.

Това предизвика само смях у натрапника.

— Не се притеснявай. Тя не е от тези момичета, които аз харесвам. Само златото ме интересува.

— Взимай го тогава и се махай.

— И това ще стане.

Приблужи се, без да ги изпуска от поглед, до бюрото. Взе кесията от него и я окачи на колана на препаската си.

— Това е всичко, което имаме. Върви си! — търговецът го гледаше с омраза и същевременно се опитваше да успокои ридещата си съпруга.

— Няма да имаш нищо против да разгледам семейното ви ложе, нали?

Конан огледа краката внимателно, но не откри как се отваря скрития механизъм. Раздразнен от това, варваринът се наведе и с всичка сила дръпна дървото. С шумен пукот кракът се отскубна от спалнята. Наистина беше кух, но и празен. Нямахше много време за губене, тъй като беше възможно някой да е чул шума. Бързо се наведе и дръпна другия крак. Тук извади късмет. Бе доста тежък, но не можеше да види какво има в него, защото каквото и да имаше, над него бе натъпкан някакъв парцал. Без да му мисли, той се приближи до двамата отчаяни съпрузи. Те се присвиха в очакване на най-лошото. Варваринът застана пред прозореца, без да им обръща никакво внимание, и дръпна пердето. С придобитото парче плат уви плячката си и се обърна към „домакините“ си.

— Отивам да взема приятеля си. Помнете, че сме при вашето дете. Дайте ни малко време и се махаме.

— Върви и дано гориш в Ада! — просъска жената. Мъжът само го изгледа, но в погледа му се четяха много неща — от отчаяние до сляпа омраза.

Това разсмя безгрижния юноша и той излезе в коридора. Едва ли имаше много време, така че се затича към стаята. Преди будното дете да може да реагира, той вече бе на перваза и, праметнал на рамо импровизираната си торба, се закатери. Може би по-лесно щеше да намери вратата за покрива или тази за улицата, но се опасяваше, че ще се наложи да се среща с пазачите, а не бе въоръжен и товарът само щеше да му пречи.

Тъкмо бе започнал да се спуска, когато в къщата настана суматоха. Малко нямаше да му стигне, за да се измъкне. Всеки момент обитателите на къщата можеха да излязат на улицата, но навярно се бавеха, защото не знаеха откъде се е измъкнал. Първо щяха да погледнат в градината, но това щеше да им отнеме само няколко секунди. Нямаше никакъв изход. Захвърли товара си и с проклетие на уста се пусна, като същевременно се завъртя с гръб към зида. Не беше чак толкова високо, така че има време само колкото да свие крака и да се оттласне в последния миг, преди да докосне земята, от стената. Претърколи се по павираната улица и скочи на крака. Понатърти се малко, но спечели няколко секунди. Взе падналия дървен крак и се затича към уличката, в която го чакаше Асир.

— Човече, ти си истински демон! Не мога да повярвам, че го направи. Когато се пусна, мислех, че с дни няма да могат да измият паважа...

— Стига си дрънкал простотии! Идват зад мен. Давай да изчезваме. И ме подсети другия път да отработим излизането.

— Дай да го нося това чудо. И какво всъщност е то? Тежи бе!

— Един крак от любимото ти легло — засмя се доволен Конан.

— Отмъкнал си им леглото. Невероятно! Това дълго ще се разправя из кръчмите.

— Само ако оцелеем. Побързай, старче.

— Ще летя като вятър...

Двамата се затичаха из тъмните улички, напрегнали всичките сили, с които разполагаха. Рискуваха да паднат на хлъзгавия паваж или да налетят на стражата, но еуфорията от удара не им даваше мира. Кимериецът следваше по-опитния крадец и се чувстваше невероятно щастлив. За толкова много неща се бе оказал прав. Наистина превъзхождаше тези изнежени рожби на цивилизацията. Можеше да постигне всичко, което би си пожелал: богатство, слава, жени. Всичко

беше тук — само трябваше да си достатъчно силен, за да си го вземеш. Той беше.

— Честно ви казвам, бях сигурен, че ще се размаже, когато полетя надолу! Яка кратуна, брей!

— Тия кимерийци не са толкова лесни за убиване. Имам приятел, който е оцелял при Венариум. Избягал е, но и до ден-днешен не мисли, че е постъпил страхливо. Едно е да се биеш с хора, ама като освирепеят, тия са като демони. За твое здраве, Конан!

Компанията задружно вдигна тост. Беше на другата вечер след успешния обир. На косъм се бяха измъкнали от стражата и от преследвачите. Сега се бяха събрали в кръчмата и празнуваха. И двамата сполучили крадци не държаха особено на златото, така че сега с удоволствие черпеха всички. Асир за пореден път разказваше историята и въпреки че не беше присъствал на всички събития, ги описваше не по-зле от младия момък. Може би дори и по-добре. Премеждието ставаше все по-пищно и страховито с всеки следващ разказ. Това обаче не правеше голямо впечатление на слушателите. Можеха да оценят добрата история и безплатното пиене — особено последното.

В крака имаше наредени само златни монети. Двата мъже изведнъж се бяха оказали собственици на малко състояние. Конан имаше известни угризения относно начина, по който бе използвал детето, обаче парите му бяха добре дошли. Бавно, но сигурно те се стопяваха, но това не притесняваше никого — най-малкото пък кръчмаря. Варваринът изведнъж се бе превърнал в център на внимание. Отрепките, които посещаваха кръчмата, го бяха издигнали на пиедестал и за момента той беше техният герой. Момичетата, които сновяха между масите, му хвърляха страстни погледи. Всичките тези мускули просто нямаше как да не привлекат женското внимание, но в комбинацията с толкова много злато бяха направо неустойими. Когато нямаха работа, кръшните девойки се въртяха около него или сядаха в скута му и изобщо не се възмуцаваха от това, че ги пощипва от време на време.

— После ще се качим заедно горе, нали? — запита кимериецът най-безцеремонно поредното девойче, седящо в скута му.

— Недей така бе, Конан! Това е второто момиче, което питаш тази вечер — всички избухнаха в смях. — Остави и за нас нещо.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че няма да успея да се справя с двете? Ние, кимерийците, сме известни с уменията си...

— Да, ама с меча.

— Че то при мен си е направо като меч...

В този миг вратата се отвори и в „Свинарката“ влезе Сафа.

— Къде се губиш цял ден, приятелю? — Асир се зарадва, че има на кого да разкаже пак преживелиците от миналата нощ.

— Само си изгубих деня. Не можеш да свършиш нищо. Стражата е плъзнала навсякъде. Проклети да са! Даже се говори, че ще организират чистки и из гетата. Скапана работа, ви казвам.

— Явно се натягат. Това са само приказки.

— Не е така. Този път е сериозно. Заповедите идват от самия генерал.

— Какъв му е проблемът пък на този нещастник?!? Та той по цял ден не излиза от имението си. Дори и момичетата друг му ги подбира.

— Така е, ала докато не го настъпи човек. Някакви малоумници са нахлули снощи в дома на сестра му. Дори са заплашвали нея и сина ѝ. Откраднали малко злато и се омили от там. Сега, заради тях, страдаме всички.

В помещението настана гробовна тишина. Никой обаче не смееше да погледне към Конан и Асир.

— Какво се умълчахте бе? Какво толкова казах?

— Абе, май двамата с Асир сме тези малоумници. — Не беше ядосан, а като че ли дори се забавляваше от ситуацията.

— Какво значи това?

— Значи, че ние сме тези идиоти, дето са я обрала — озъби му се гологлавият крадец. — Това значи.

— Хм. Е, да. Това малко променя нещата. Ама Конан е нов в града и ти си го завел там.

— Откъде да знам кой на кого е брат или сестра? Ударът беше добър.

— Абе той може да е бил добър, ама последиците ще са малко калпави. И какво точно стана, ако, разбира се, не е тайна?

Асир за пореден път разказа историята — този път се придържаше най-близо до истината — но някак си беше загубил

веселото си настроение. Щом приключи с разказа, никой нищо не каза. Всеки разбираше, че престъплението можеше да донесе големи неприятности на всички. Единствен кимериецът се забавляваше от ставащото.

— Какво пък толкова? Минало е. Хайде да ги похарчим тези пари и да забравим за случката.

— Конан е прав — подкрепи го Сафа. — Само ние тук знаем истината, а вярвам, че ще успеете да опазите тайната. А вие двамата ще се покриете за няколко дни. Няма да излизате навън, даже и през нощите.

— И какво...? Да киснем само тук, така ли? — Асир явно имаше други планове.

— Мен ме устройва — каза Конан и повдигна деvojчето, което се бе разположило в скута му. — Сега ще ме извините...

Бяха изминали четири дни от обира на търговеца. Двамата крадци бяха принудени да прекарат цялото това време затворени в кръчмата. Жената бе описала доста подробно своя похитител и не представляваше особена трудност за стражата да го свърже с издирвания от тях убиец. Ако излезеше на улицата, кимериецът нямаше как да остане незабелязан за дълго време. Това не беше чак такъв проблем тук, в бедняшките квартали, където гъмжеше от крадци, убийци, изнасилвани. Въпреки това нямаше нищо сигурно. Можеше пък някой да реши, че информацията му заслужава награда и да потърси градските патрули. Отишъл веднъж при тях, нямаше как да не им разкаже всичко, защото разпитващите офицери бяха доста настойчиви и не се отличаваха с прекалена любезност. Да ходи в другите части на града беше немислимо.

На Асир му нямаха особено доверие. Такъв си беше характерът му. Не можеше дълго да си държи устата затворена, а бе достатъчно да разкаже само веднъж-дваж историята си, и куцо и сакато вече щеше да я знае наизуст. Останалите, които висяха по-предната вечер в „Свинарката“, бяха свестни момчета и знаеха как да си държат устата затворена. Въпреки всичко рано или късно историята щеше да излезе наяве.

Конан не се тревожеше особено от такива неща. Искаше да обиколи света, да посети нови кралства и земи. Нищо кой знае какво не го задържаше в Аренджун. Винаги можеше да се измъкне от града и повече да не се обърне назад. Някак се чувстваше доволен от това, че придобива известност. Желаете името му да се знае и изобщо не беше притеснен с какво точно ще бъде известен. Славата, в крайна сметка, си беше слава. Обаче и на него не му понасяше принудителният затвор.

— Ей, Конан, спиш ли? — Асир пристъпи в стаята.

— Какво си се сетил? Да не би да имаш пак някакъв гениален план?

— Недей да ми прехвърляш вината. И двамата сме еднакво виновни. Нали помниш, че ти измисли как да влезеш.

— Прав си — въздъхна младежът. — Цялото това чакане на едно място ме побърква.

— За това съм тук. Какво ще кажеш да се измъкнем и да направим едно малко обирче? — очите му светеха дяволито. — Знам мястото, а и ще е невероятно да го направим под носа на стражата.

— Старче, аз съм твоят човек. Само че този път ще си взема и меч.

— Идеално! Сигурно ще ти помага да се катериш, а? — след това си спомни, че варваринът така и не се бе научил да долавя сарказма в думите му, и продължи: — Само ще ни пречи. Няма как да го мъкнеш нагоре по стената.

— Така е — ти ще го мъкнеш.

— Аз... ама как? Аз не мога да се изкача по такива стени.

— Ще вземем въже — прагматичният ум на воина явно отдавна работеше над проблема. — Ще го завържа на покрива и ще се изкачиш и ти. Това ще свърши добра работа и на излизане, когато ни се наложи да се измъкваме.

— Съгласих се! Ако се размажа някъде по паветата, ти ще си виновен. Да знаеш, че ще идвам като дух и ще те торозя по цели ноци!

— Свикнах ти вече. И сега не си много по-свестен — Двамата се засмяха и се заеха с приготовленията си за обира.

Беше доста късно през нощта, когато те успяха да се измъкнат тихомълком от кръчмата. Сега бяха много по-предпазливи от

предишния път и им отне значително повече време да стигнат до търсената от тях сграда.

— Щом ти спусна въжето, се качвай. Ако има някакъв проблем, не бързай, ще те изчакам. А даже и да мине някой, едва ли ще забележи въжето в тази тъмница — с тези думи младежът запълзя нагоре по стената.

Къщата почти не се различаваше от предишната, което го улесняваше значително. Вероятно и разположението на стайте бе същото, така че щеше да се получи много по-добре от първия път. Толкова лесни за проникване бяха тези къщи, че явно скоро мнозина от търговците щяха да пропицят. После идваше ред и на аристократите. Доста щеше да се позабавлява.

Веднъж достигнал покрива, му отне само няколко секунди да намери за какво да завърже въжето. Спусна го и зачака. Някой идваше по улицата. Дано не го забележеше. В този момент въжето се изпъна и някой се заизкачва по него. „Проклетият глупак ще провали всичко. Няма как да не го забележат“. Конан наистина се ядоса на своя приятел. Нямаше никакво време за губене. Огледа се в търсене на някакъв вариант за бягство.

— Гледай! Гледай, там горе! — от улицата явно бяха забелязали катерещия се. — Стой! Спри веднага! Момчета, събудете собствениците. Пипнахме го!

Някой заблъска по входната врата. Асър с пухтене се прехвърли над ръба.

— Куче! Нали ти казах да изчакаш? За къде си се разбързал бе, малоумник такъв? Трябва да те хвърля обратно долу! — гологлавият мъж никога преди не беше виждал кимериеца ядосан и не смееше да мръдне. — Кром! Защо само глупаци се изпречват на пътя ми? Планинската котка имаше повече мозък, отколкото ти би могъл някога да притежаваш.

Обикаляше покрива като хванато в капан животно и не спираше да ругае. Въжето отново се изпъна и някой явно тръгна да се катери. Конан грабна от своя партньор меча си и се затича към ръба. Замахна, без да жали острието, и от каменния парапет се разхвърчаха искри. Някой с глух тътен се стовари на камъните и заруга цветисто. Това им даваше няколко секунди отсрочка.

— Слушай, крадецо! Ще скачаме на съседния покрив — при тези думи Асир пребледня. — Недей да спориш с мен, заморецо! Ти ни забърка в тази простотия. Може и да останеш тук. Хайде!

— Чакай, Конан! Кръчмата е в другата посока. Трябва да скочим на другата сграда.

— Няма да стане. Стражата е предупредена и вече сигурно са блокирали междинните улици. Натам няма да можем да измъкнем.

— Накъде отиваме тогава? — запита уплашен гологлавият.

— Към аристократите — кимериецът се ухили. — Мисля, че ще са очаровани да ни видят.

— Ти си се смахнал, приятелю! — каза Асир, напълно сериозно. Крадецът от Замора наистина вярваше в това.

— Там последно ще ни търсят. Ще се покрием някъде из именията, докато всичко отшуми. Хайде, Ищар да те погълне дано!

Съседната сграда беше с един етаж по-ниска и само на два-три метра от тяхната. Конан прехвърли меча на гърба си и се затича. Отблъсна се мощно от парапета и полетя. Падна на съседния покрив и грациозно пружинира на мускулестите си крака.

— Хайде! Нямах време! — извика на своя колебаещ се другар.

— Не мога, Конан. Правиш грешка. Отивам към „Свинарката“ — гологлавият се обърна и тръгна към противоположния край на покрива, без да обръща внимание на сипещите се за гърба му ругатни и проклетия.

Обаче беше закъснял. В следващия миг пред него се отвори вратата, която водеше на верандата, и на покрива се изсипа отрядът, забелязал го на стената. Бяха пет или шест човека, но зад тях напиреха и охранителите от самата къща. Нямахше никакъв шанс срещу тях, особено пък както си беше сам и без оръжие. Конан се приготви да скочи и да му се притече на помощ, когато Асир направи нещо съвсем неприемливо за дивия северен ум: обърна гръб и се затича към ръба на покрива. Опита се да избяга от битка. Врагът беше по-многочислен от него, но това не му даваше право да избяга. Един истински воин би се изправил смело дори пред лицето на смъртта. Нямахше никакво оръжие, но за страхливостта винаги се намираще някакво оправдание. Младият мъж не можеше да повярва на очите си. Беше очевидно, че няма как да им се измъкне. Бе се забавил твърде дълго, преди да скочи. Мъжете се намираща само на няколко крачки от него. Беше глупаво,

мина през ума на кимериеца. По-добре да се беше предал в ръцете им. Така поне имаше шанс да се измъкне след това, а и нямаше да прояви слабост по начина, по който го стори сега.

— Недей, Асир! Спри, дяволите да те вземат! — можеше единствено да извика, но това не помогна.

Беглецът бе направил само една-две стъпки, когато смъртта го настигна. Най-бързият от преследвачите бе плътно зад него и замахвайки с оръжието си, го прониза в гърба. Стоманеното острие се показа на цяла педя от гърдите на гологлавия заморец. Той изкрещя от болка и сведе поглед към подаващото се от него оръжие.

— Проклет да съм! Значи това било то, да умреш — вдигна очи, а от устните му се стичаше кръв. — Съжалявам, варварино. Аз... — и беззвучно се свлече напред.

Конан не губи време. Твърде често беше ставал свидетел на кончината на свои другари. Нямаше нищо, с което да може да помогне, а да загине бе безсмислено. Сега вече не беше много вероятно да го вземат пленник. Странно, но пролятата кръв необяснимо озверяваше хората. Случвало му се бе да изпада в берсеркерски гняв и знаеше колко лесно е човек да загуби контрол над себе си. Също така и не се чувстваше длъжен да отмъщава за Асир. В крайна сметка, той сам предопредели съдбата си. Трябваше да го последва, а и страхливото изпълнение от последните му земни мигове определено не беше нещо, което един мъж би приел. Засега имаше за цел само да се измъкне, а после щеше да крои планове за бъдещето. Вероятно щеше да направи още един голям удар, след което отново да поеме на път. Аренджун би бил твърде опасно място за него след това, което се случи през тази нощ...

Обърна се и затича към края на покрива. Следващата сграда беше с височината на предходната и щеше да му е необходимо да скочи един етаж нагоре. Отблъсна се от ръба и пръстите му се вкопчиха в отсрещния парапет. Само след миг бе изчезнал от полезрението на преследвачите си. Стражниците не можеха да повярват, че е възможна подобна гъвкавост и пъргавина. Никой не се осмели да го последва. Нямаше също и такъв, който би се изправил сам срещу яростта на подобен противник. Всички бяха доволни и взаимно се потупваха по гърбовете. Нали бяха успели, все пак? Капитанът им се обърна към тях:

— Браво, момчета! Тази нощ предотвратихме, с голям риск за собствения си живот, навреме обирането на известен търговец — избухнаха радостни викове. — При преследването на престъпниците в жестока схватка единият от тях беше убит. Въпреки всичките ни усилия обаче дивият варварин успя да се изплъзне, но най-вероятно е ранен.

— Тъй си е, шефе! Трудно беше, но ние нали сме професионалисти! — подкрепи го един от по-схватливите войници. — Крадецът-варварин кървеше обилно!

Скоро всички разказваха по един и същ, напълно достоверен начин, историята. Всичко това звучеше прекрасно в техните уши и несъмнено щеше да се хареса и на началството. Да, стражата в Аренджун, прочутия град на крадците, никога не спеше!

Конан се прехвърляше от покрив на покрив и се отдалечаваше от мястото на злополучния обир. За свикналото му с несгодите на суровия северен живот тяло придвижването му не беше особено изморително, но не можеше да продължава така до безкрай, а и праметнатият през рамото меч му пречеше. Трябваше да се махне възможно по-скоро от търговския квартал. Стражите, които ги бяха преследвали в къщата, скоро щяха да предупредят останалите, че не се придвижва към западната част на града. Едва ли щеше да отнеме много време да отцепят целия квартал. Виж, тогава вече доста трудно би успял да се спаси. Знаеше, че трябва да достигне до разделящата двата квартала улица. Сега нямаше да има кой знае каква охрана там, ако изобщо имаше някой. Избираше къщите така, че да се придвижва в посока на двореца. Доста необичаен вариант за бягство, но вероятно щеше да му помогне.

Когато достигна крайната къща, спускането му отне доста време. Беше по-внимателен заради меча, който можеше да наруши равновесието му и да го накара да падне. Наистина, ставаше въпрос само за четири етажа, но последното, от което се нуждаеше, бе да си навехне или счупи някой крак. Това бяха и миговете, в които беше най-незащитен. Бе направо безпомощен, така увиснал на стената. Въздъхна с облекчение, когато стъпи на широката улица. Тя беше безлюдна и като притича по нея, навлезе в улиците между именията. Забави крачка

и се насочи устремено напред, като си придаде вид, че знае накъде отива.

Улиците бяха безлюдни. Нямаше и следа от патрулиращи отряди. Това не бяха места, където някой крадец би се осмелил да развива своята дейност. Високи стени опасваха всяка къща. Сякаш малки крепости бяха скупчени в земите около кралския дворец. Нямаше нужда от стражи по улиците. Всеки дом поддържаше собствена денонощна охрана и по стените, и зад тях. Над част от стените бяха побити метални колове и на някои от тях се виждаха набучени човешки глави — или най-малкото това, което беше останало от тях. Плашещи и доста отблъскващи свидетелства за нечии взломаджийски амбиции, завършили с неуспех.

Нямаше представа, накъде отива, но колкото по-далеч беше от издирващите го, толкова по-добре. Кварталът бе тих и цялото това спокойствие бе нарушавано само от лая на кучетата, който се разнасяше понякога иззад нечии стени. В тази тишина изострените му сетива ясно доловиха приближаващите се стъпки. Пристъпи бързо към стената от едната страна на улицата и долепи голия си гръб плътно до камъните. Наметалото му беше останало някъде из уличките в една друга част на града. Асир бе скрил плащовете им нейде около набелязаната къща, за да не им пречат, а сега може би неговият щеше да му е от полза.

Дори и аристократичен, кварталът беше не по-малко тъмен от другите части на града. Предполагаше се нощта да е осветена от луната, но от облаците рядко се промъкваше по някой лъч и не му се вярваше очите на градските чеда да го отличат в мрака. Но кой знаеше? Ръката му лежеше на подаващата се иззад лявото рамо ръкохватка. Който и да идваше към младия мъж, определено беше сам и стъпките му бяха някак неуверени. Може би се страхуваше от това, че е принуден да се прибира в този мрак. Конан бе свикнал с тъмнината още от дете и доста ясно различи приближаващия се. Походката беше на жена. Кимериецът поотпусна напрегнатите си мускули. Не очакваше идващата дама да представлява сериозна опасност, но все пак остана притиснат към стената. Вероятно се прибираше от някоя любовна авантюра, но необичайното беше, че е сама. Би трябвало да има охрана или най-малкото нейният любовник да я придружи в този късен час. Странно!?

фигурата се приближи до варварина, но явно не можеше да го различи сред нощните сенки. Мина покрай него и се отдалечи. До ноздрите на крадеца достигна познат аромат. Не, сигурно грешеше. Вероятно много жени използваша такъв парфюм. И въпреки това някакво предчувствие се зароди в сърцето му. Часът, в който се прибираще, също съответстваше на всичко, което младият кимериец предполагаше.

Тих като мрака и без да се отделя от сенките, момъкът я последва. Не смееше да се приближи много, за да не би тя да го усети. Нямаше какво да му стори, но виковете ѝ биха предизвикали абсолютно нежелано внимание. Продължиха така в тъмнината. От време на време дамата се озърташе, но не защото усещаше, че е следена, а просто защото бе притеснена от тъмнината. Безшумен, някъде назад в нощта, подобно на планинска котка, след нея пристъпваше дивият кимерийски воин.

Жената достигна до портата на някакво имение. Спря се и огледа улицата и в двете посоки. Юношата беше на петдесетина метра по-нагоре. Последните няколко минути се бе появил вятър и Конан се опасяваше, че той може да разкъса облаците и да го разкрие. След като се убеди, че няма никой, тя извади ключ и отвори масивната порта. През това време нощният ѝ преследвач се беше приближил още по-близо. В мига преди да прекрачи прага, лунните лъчи си пробиха път през облаците и момичето се обърна и се загледа в картината на нощния град. Лунната светлина обля красивото ѝ лице и златните ѝ коси заблестяха, разстлали се по раменете ѝ. Беше младо момиче, може би само няколко години по-голяма от самия него. Излъчваше някаква студена красота. Не бе пищна красавица или някое знойно момиче, способно да замае разсъдъка на всеки мъж. Не! Тя притежаваше онази хубост, която предизвикваше възхита и преклонение. Преклонение пред една вътрешна чистота и невинност. Масивната врата се затръшна след нея, като остави младежа сам на неосветената улица. Планинецът не рискува да се опита да я последва в пределите на имението. Не желаше да се среща с охраната, или да се мъчи да я избягва. Не и тази нощ. Щеше да се върне, обаче. Засмя се. Пак щеше да дойде, нали в крайна сметка точно това девойче му открадна парите?

Конан пристъпи през малката разнебитена врата в „Свинарката“. Вътре цареше обичайният сумрак. Около обед по принцип нямаше много хора, или поне не и в общото помещение. Тези, които посещаваха кръчмата, през деня бяха отдадени на други задачи и се интересуваха от общия си бизнес с кръчмаря. Кимериецът беше свикнал с това място, което му даваше подслон в града. Сближил се бе и с посетителите му. Клиентите бяха предимно едни и същи, с много общо помежду си. Днес обаче бе малко по-различно.

В задимената гостна се бяха събрали най-малко десетина души. Всички оживено спореха за нещо и се надвикваха едни други. Щом планинецът пристъпи вътре, всички замлъкнаха. Миг след това, първи разпознал го, към него се спусна Сафа.

— Конан, слава на боговете! Жив си! — малкият човек разтърсеше ръката на младежа и не спираше да дърдори. — Къде си ранен? Влизай! Влизай!

— Чакай малко бе, приятелю! Какво ти става? Добре ли си? Вече съвсем си се чалнал, проклетнико.

Обаче ядът му беше само привиден. Сафа го развеселяваше и му допаднаше с хумора, който бликаше от него, независимо от обстоятелствата. Въпреки това често можеше да бъде адски досаден, но избягваше да притеснява варварина, доста добре отгатвайки неговите настроения.

Протестите му не направиха никакво впечатление на ентузиазирания човек. Той продължи да говори несвързани неща и задърпа юношата след себе си. На масата бе настъпило оживление. Даже и Масал — кръчмарят, който обикновено не взимаше участие в събиранията, се беше присъединил към тълпата от посетители. Нещо ставаше и младият воин се приближи с разпалено любопитство. Веднага се сместиха и му направиха място да седне до празната маса.

— За какво е целият този шум? — все още недоумявайки, попита той насъбралите се.

— А ти за какво си мислиш, че е? — язвително му отвърна кръчмарят. — Напоследък всичко, което се случва в този град, е пряко или косвено свързано с теб. С теб и Асир. Вие двамата нямате ли нещо, с което човек да може да ви озапти?

— А-а-а! Имаш предвид снощната история!?

— Имаш предвид снощната история?! — имитира го Масал. — А какво друго може да имам предвид? Целият град говори само за това. Добре, че още не ви знаят кои точно сте.

— Всичко приключи вече, така че няма какво да се направи.

— Има, момко! Има! Трябва да ти се налее малко акъл в главата. Защо всъщност не си ранен? Всички говорят, че си тежко ранен и, по всяка вероятност, вече мъртъв.

— Да, ама не съм! Жив съм си! — тросна се кимериецът, засегнат от тона на съдържателя. — Какво изобщо ви интересува това? Аз сам избирам как да постъпвам и какво да правя с живота си.

— А ти как мислиш? За какво изобщо смяташ, че сме се събрали тук? Да си гледаме скапаните физиономии ли? Заради теб сме тук — и с по-мек тон продължи: — Стражниците разправят наляво и надясно как сте се спречкали и как са те ранили тежко. За Асир нямаше какво да направим. Той наистина ли е мъртъв, между другото? — млъкна за момент кръчмарят, и когато Конан кимна утвърдително, продължи с въздишка: — Е, ще ни липсва глупакът му с глупак, но така е в живота. Та, както ти разправях, решихме, че си се покрил някъде и довечера, ако си още жив, ще се опиташ да се промъкнеш дотук. Нямахме представа колко тежки са раните ти. Ако беше по-леко ранен, всичко щеше да е наред. Знам ви аз колко сте жилави вие, диваците! Както и да е. Проблемът бе, ако наистина си много тежко ранен. Трябваше да те открием и да те донесем някак си тука. За това и спорехме, преди да се появиш. Обсъждахме как точно да организираме търсенето и преместването ти в кръчмата.

— Аз... не знам какво да кажа!? — северният воин беше развълнуван от подобна проява на загриженост.

— Нищо! Няма какво да казваш — прекъсна го Сафа. — Може и да ни смятат за утайката на обществото, но и ние си имаме принципи. Знаем, че ти би направил същото за когото и да е от нас... — Останалите закимаха утвърдително. — Ние държим на другарите си.

— Така е! — Конан за първи път се почувства сред свои, откакто беше напуснал родната Кимерия. — Знайте, че вашите врагове са и мои врагове! Трябва да прием за това.

Дружината се съгласи и Масал се изправи и отиде зад тезгяха. Скоро всеки държеше бокал с вино в десницата си. Кимериецът вдигна тост:

— За приятелите, които биха жертвали живота си един за друг!
За нас!
Отпиха и любопитството у стария кръчмар надделя.

— Конан, какво наистина се случи? — настъпи пълна тишина в помещението. — Знаем, че историите на стражата много рядко отразяват обективно събитията. Как умря в действителност Асир?

— Знаете ли...? Той ми беше приятел, но понякога се държеше като непоправим глупак...

Разказа им всичко, без да премълчава нищо. Те имаха право да знаят как е загинал техният приятел. Не им спести и това, че смяташе Асир за виновен за собствената си гибел, след като се остави страхът да вземе превес над мислите и постъпките му. Премълча единствено за срещата си с девойката, която го беше обрала. Те не знаеха за случката, а и тя нямаше нищо общо със смъртта на другаря им.

— И това е общо взето всичко. Изчаках да се съмне и улиците да се изпълнят с хора. Пресякох пазара необезпокояван и ето ме тук. Определено обаче през следващите дни ще бъде много трудно за работа. Стражата ще бъде, поне за известно време, нащрек.

— Не е имало как да му помогнеш. — Масал изрази общото мнение. — Сам си е виновен! Прав си и за другото. Няма смисъл да търсим някаква сметка на войниците. Те са си вършели работата, а вие — своята. Само не мога да повярвам, че вие, малоумници такива, изобщо сте излезли да работите. Нали ви предупредих да се покриете за няколко дни? — Конан сви рамене. — Но не! Не можете да седите на едно място. Ех, младост! Младост! Може би заради това ви е толкова интересен животът?!

Обсъждаха още известно време станалото. Искаха да знаят всички дребни детайли и подробността.

— Масал, може ли после да поговорим насаме? — Конан забеляза, че събуди интерес у кръчмаря. — Искам да обсъдим някои идеи.

— Ела отзад в стаичката, а вие, момчета, ще ми наглеждате заведението, нали? — със смях се изправи собственикът.

Малката задна стаичка се използваше само за бизнес. Тук се носеха откраднатите стоки и вещи. Това бе мястото, където те биваха

оценявани, продавани или просто отхвърляни като негодни. Беше подходяща за усамотяване и вътре влизаха само най-доверените или добре проверени хора.

— Кажи какво има, планинецо.

— Виж сега, когато го няма Асир, ние ще можем да продължим да работим заедно, нали?

— Не виждам причина, поради която да се променят нещата. Но разбери, луда главо, че трябва да спреш за малко. Всичкият този шум само пречи на работата ни. Проумей го веднъж завинаги.

— Знам бе! Недей да ме мислиш за някой идиот. Въпросът е в това, че имам някои лични сметки за уреждане.

— Кога успя бе!? Само от няколко дни си в града и вече си имаш вендата. Какво? Да не би някой да те е настъпил по мазолите в блъсканицата на пазара?

— Ха-ха-ха! Много смешно! Имах малко злато и един диамант, когато дойдох в града.

— Хъм, диамант... И откъде, ако смея да попитам, имаше такова нещо точно ти?

— Намерих го преди време — Масал се разсмя. — Не в това е проблемът. Едно момиче ми сви всичко, докато се бях заяпал като някой сополив хлапак. — Тук вече съдържателят се разтресе целия от смях.

— Както и да е — продължи малко обиден Конан. — Снощи я срещнах при аристократите...

— Какво!? — изненада се кръчмарят. — Една крадла при тях!? Сигурен ли си, че не си се припознал?

— Не! Катогерично беше тя. И аз се изненадах, но тя отключи портата към едно имение и влезе в него. Може пък да е само някаква прислужница там.

— Да, сигурно си прав — съгласи се с него прекупвачът на крадени стоки. — Момичето си докарва по нещо отгоре. Възможно е.

— Смятам да си върна камъка.

— Добре. Имаш пълното право, но изчакай малко.

— Така и ще направя, но исках да те питам дали би желал да купиш този камък?

— Едва ли ще имам толкова пари, но ще ти намеря купувач. Това устройва ли те?

— Напълно. Значи се разбрахме.

— Абе я ми кажи в кое точно имение влезе момичето? — полюбопитства Масал. — Може да съм в състояние да ти помогна с някаква информация.

Конан описа внимателно местоположението на дома. Опитваше се да не пропусне нито един детайл от пътя.

— Хм, това наистина е странно — кръчмарят изглеждаше сериозно озадачен. — Знам за кое имение говориш. Обаче в него не живее никой. Има разни истории за някакво проклятие, тегнещо над рода, който живееше там. Една нощ всички бяха избити. Никой не се спаси. Жена, деца, роби, стражи — всичките бяха убити. Оттогава никой не живее там, а и няма мераклии да го купят.

— Вярваш ли в тази небивалици с проклятието? Нещо тези приказки хич не ми се нравят...

Някога, когато още живееше на север, Конан беше доста скептичен към подобен род истории. Събитията от последните месеци обаче, както и съществата и магиите, с които се беше срещнал, доста бяха променили светогледа и позициите му.

— Не знам. Може и да има нещо вярно, но едва ли са избити от нещо свръхестествено. В цялото имение не беше открито нищо кой знае колко ценно. Според мен това си е просто един жесток обир. Трябва да си истинско животно, за да извършиш подобна касапница.

— След като никой не живее там, тя може да е само временно в дома. Тогава се налага да отида още тази нощ!

— Не ми се иска да ти го кажа, но си прав. Ако искаш да си вземеш камъка, трябва да е възможно най-скоро.

— Обещавам да бъда предпазлив. Най-малкото ще гледам никой да не ме свърже със „Свинарката“. А сега ще вземеш ли да ми нарисуваш някаква скица? Искам да знам как горе-долу са построени жилищата на тези ваши аристократи.

Следващите няколко минути съдържателят му обясни всичко, което знаеше за разположението на именията. Не беше много. Хората от простолюдието не влизаха там, а крадците много рядко успяваха да се измъкнат. Даже и да успееш, първата им работа беше да напуснат на часа града на крадците.

— Абе нещо не ми се вярва само прекрасният диамант да ти е на сърцето. Защо не вземеш да ми я опишеш тази мома, а?

Конан отметна глава и се разсмя с глас.
— Знаех си аз! — промърмори Масал. — Проклета младост!

Залязващото слънце хвърляше последните си огненочервени лъчи върху покрива на кралския дворец. Сякаш кръв и огън се смесваха в едно и потичаха по извисяващите се към небесата кули. Всичко свърши изведнъж. Само за един миг цялата картина се промени. Слънцето потъна в хоризонта на запад и окъпаните в светлината му кули станаха някак си по-сиви и обикновени. В самия въздух се почувства хлад и жизнеността се стопи. Идваше нощ, с всичките свои тайни и страхове. Настроението не би трябвало да се диктува от подобни неща, но преминаването на деня в нощ носеше в себе си и някаква меланхолия и апатия. Те потискаха човешкото съзнание и мачкаха положителните емоции. На бял свят изплуваха кошмарите, които бродеха нейде дълбоко в мрака на съзнанието му. Някаква неосъзната нужда от контакт с друго човешко същество караше индивида да се прибере при семейството си или да потърси компания в местата, предназначени за нощен живот. Навън трябваше да остане само мракът. Потискащ и обгърнат в ужаси. Повечето рожби само на нашето съзнание, но имаше и такива, породени от злото. Зло, таящо се във всеки човек и чакащо своя миг. Зло, което не знае, че е такова, родено някъде в прахта на миналото и пазещо ревниво своето място в този свят. Истинското живо зло, което бродеше навън и се бореше за своето съществуване с ярост, непозната за другите живи същества. То беше в нощта, но то бе и нощта. Само. Търсецо своя враг или своята жертва. Някъде в тъмнината. Тя не бе за хората — нейният черен океан беше за злото и може би за хищниците, които излизаха на своя лов, без да се боят от това, което биха могли да срещнат.

Малко хора биха могли да са им равностойни, а камо ли пък да ги превъзхождат. Имаше такива, но бяха малцина. Синове и дъщери на дивото. Някои от тях бяха самото въплъщение на злото. Другите, и то по-опасните, бяха хищниците. Те дебнеха навън в нощта и търсеха врага си, плячката си или просто себе си.

Конан застана до каменната стена, която опасваше имението, и се облегна небрежно на нея. Загледа се в отблясъците на залеза и

зачака. Беше стигнал безпроблемно дотук. Имаше доста стражи, мотаещи се на пазара, но в подобна тълпа дори открояваща се фигура като неговата би могла лесно да остане незабелязана. Покрай него преминаваха прибиращите се по домовете си благородници, удобно разположени в носилките си със спуснати перденца. Лежащи вътре и водещи безсмисленото си съществуване, отдадени единствено на своите порочни желаня и страсти, загрижени само за себе си и за своето добруване. В очите на младежа изглеждаше някак странно и самото поведение на робите, които носеха своите господари, както и на наемниците, които ги охраняваха. Необяснимо беше доволното изражение, изписано по лицата на лишените от права и свобода. Сякаш положението им напълно ги задоволяваше. А може би така и беше, кой би могъл да знае? Само от тази противна гледка на него му идваше да сваля аристократа от носилката и да му строши врата. Конан се ухили, като си представи изхрущяването на вратните прешлени на затлъстелия нотабил.

Охраната обаче надали бе в състояние да разбере това. Не можеше да си представи, че един воин би се наел на подобна служба. Да следва някой затлъстял дъртак? Нямаше начин подобни хора да са истински бойци. Някои от тях даже си позволяваха да го изгледат надменно, докато минаваха покрай него. Кимериецът отвърна на всичките тези погледи, въпреки че не беше необходимо. Онзи демон, който търсеше развлечение, непрестанно надигаше глава у него. Оголваше зъби във вълча усмивка и търсеше предизвикателство, на което да отвърне. Слава на боговете, че не го откри, защото имаше по-важни неща и планове, които трябваше да изпълни. Нямаше и подходящо оръжие за подобен род сблъсъци. Бе оставил меча си в кръчмата при Масал, тъй като смяташе, че ще му пречи при нощните му разходки. За сметка на това бе взел един къс ятаган, който удобно можеше да се носи на кръста. Не вярваше да му потрябва някое по-сериозно оръжие, тъй като все пак тя бе само едно момиче. Ако тя имаше приятели, щеше да преосмисли своя план, но не вярваше да е така — едва ли щеше да се прибира сама, при условие че работи в група.

Изчака слънцето да залезе. Не желаше да има свидетели на влизането му в изоставеното имение. Твърде много въпроси щеше да повдигне това и най-вероятно мълниеносно щеше да доведе стражата

при него. Нямах да се изненада, ако в крайна сметка съвестните стражници успеях да му припишат и избиването на цялото семейство, ведно с робите и охранителите им.

Всеки капитан от градската стража с положителност мразеше проблемите и сериозните конфликти. Няколко дребни обира или кражби на улицата си бяха съвсем в рамките на обичайното. Даже от време на време да се извършеше по някое убийство, това не беше толкова съществено. Просто още един дребен инцидент. Напоследък обаче тези незначителни инциденти нещо бяха зачестили. Убийството на един от стражниците определено създаваше тревоги, фактът, че някъде там на свобода обикаля някой, който не изпитва никакъв страх или авторитет към градската стража, несъмнено будеше притеснения. Едно е да решаваеш проблемите на други цели и жертви, а съвсем друго — ти самият да се превърнеш в евентуална жертва, стига да уцелиш момента и да се появиш на неподходящото място. Със сигурност всичко това вбесяваше ръководните органи на градската стража. Проблем беше и обстоятелството, че още не бяха открили и заловили виновника. Подобни неща само пораждаха вълна от други престъпления. Всеки, който притежаваше болни амбиции, насочени към лесно придобиване на чуждо имущество, се включваше в хаоса. Вероятно на мнозина им липсваше достатъчно кураж, за да се отдадат на престъпния знаят, но ненаказуемостта на подобни тежки престъпления им даваше необходимата смелост. Стражите се нуждаеха от изкупителна жертва и ако им се предоставеше възможност да го заловят, без значение дали бе жив или мъртъв, щеше да се превърне в техния жертвен агнец.

Щом се увери, че е сам на улицата и никой не се приближава в негова посока, планинецът прескочи високата колкото двама едри мъже стена. Вече беше в имението.

Тъмнината на нощта настъпваше безпощадно, като прогонваше и последните остатъци от светлината на отминалия ден. Дворът напълно покриваше представите за това как би изглеждал, ако над него тегнеше проклятие. Около стената, която го разделяше от външния свят, растяха дървета, създаващи впечатлението за един съвсем различен и вгълбен в себе си мир. Сякаш застинали извън времето, те разтваряха корони над

човека и го караха съвсем ясно да почувства своето безсилие и нищожност, свидетели на отдавна отминали дни и безразлични към ставащото в околния свят днес. Явно регионът открай време беше запуснат и за околността не се полагаха никакви грижи. Всичко бе оставено на природата, но, независимо от това, първоначалният замисъл все още си личеше. Имаше една подреденост, която, оставена на произвола на природните стихии и на самата себе си, се беше превърнала в нещо неописуемо. Между дърветата все още можеха да се различат тесните алеи и пейките, които са били разположени равномерно по тяхното продължение. Някога добре оформени, с цел да подчертаят романтиката на мястото, сега те бяха погребани под избуялата растителност, чиито всепроникващи семена си бяха пробили път до почвата. Поради липсата на обилна слънчева светлина, така услужливо спирана от короните на дърветата, нищо, с изключение на тях не се извисяваше на човешки бой. Храсти и бръшляни се преплитаха в една невероятна цялост, покривайки всеки свободен сантиметър от местността. Дори по самата стена пълзяха растения, постепенно впиващи своите корени в зида. Цветя, разпръснати хаотично, допълваха обстановката. Някаква странна меланхолия лъхаше отвсякъде. Красотата на това подивяло кътче, насред големия град, беше някак си потискаща. Сякаш човек влизаше в отдавна запусната райска градина. Място, където нямаше хора, но следите от техния живот покриваха всичко, същевременно поставяйки и основата му.

Картината, която се бе разкрила пред Конан, беше същата, но същевременно и различна. Красотата на това самотно място вече бе изместена от сенките на нощта. Долу сред дърветата те настъпваха доста по-бързо. Може би именно липсата на каквито и да е звуци внушаваше мрачни настроения. Единственият шум, който се долавяше, идваше иззад оградната стена, от един съвсем друг свят. Тук нямаше никакво движение и никакви звуци не нарушаваха безмълвието. Високият каменен зид водеше до предположението, че няма никакви едри животни от тази страна на света. Нямаше нито вятър, нито нещо, което да подсказва за живот или за присъствието на хора. Рязката промяна, предизвикана от прескачането само на една стена, вероятно също допринасяше за зловещите краски на изоставената градина.

Едва ли имаше нещо, от което да се притеснява мускулестият варварин — в крайна сметка тук се беше настанило едно самотно момиче. Въпреки това Конан сграбчи в десницата си своя ятаган. Можеше и да не е съвсем самичко тук, макар че кой знае? Ясно си спомняше как младото ѝ, жизнено тяло се притисна за момент в неговото. Беше се радвала и на лунните лъчи, пробивили слоя облаци. Определено бе човешко същество, но пък от друга страна човек никога не можеше да бъде сигурен. Онези истории за проклятието и за гибелта на всички, живели тук, не можеха да му излязат от ума.

Започна много предпазливо да се придвижва сред всевъзможни преплетени растения. Тъмнината му пречеше да вижда ясно къде стъпва, но движенията му и без това бяха много бавни и внимателни. При подобна тишина нямаше как да не се разнесе надалеч и най-малкият шум. Въпреки че със залязването на слънцето захладна чувствително, по гъба му започна да се стича пот. Беше напрегнат и готов да реагира и на най-малкия признак за опасност. С отдалечаването от стената изпитваше все по-засилваща се увереност, че захладнява, но това не бе нормалният хлад на нощта, а сякаш нещо поглъщаше всеки изблик на каквато и да е било топлина. Не можеше да разчита на зрението си. Още не бе настъпила нощта и спускащият се здрач лесно лъжеше възприятията. Сенките като че ли сами се движеха, безшумно въртейки се около него. Нямаше никакъв звук и би трябвало да успее да долови присъствието на всеки, който би се опитал да се приближи или да изчаква в засада.

Долови раздвижване зад себе си. Мълниеносно се извъртя, като приклепна и се приготви за бой. Нямаше нищо зад него. Очите му не долавяха нищичко, а до слуха му не достигаше нито звук... и все пак можеше да се закълне, че бе усетил някакво раздвижване зад гърба си. Беззвучно и невидимо, там се криеше нещо. Изглежда премеждието му нямаше да се окаже толкова невинно. Каквото и да имаше сред дърветата, то вече знаеше за него и го следеше. Безсмислено беше да се опитва да бъде незабележим. По дяволите! Мразеше неизвестното. Искеше да се изправи с всеки свой враг лице в лице.

Тръгна с уверена крачка напред. Под краката му пращяха сухи клонки и изгнили растения. Шумът, който предизвикваше, гърмеше в сумрачната тишина. Следеше всичко около себе си, като се опитваше да долови и най-малките сигнали за атака. В един момент му се стори,

че дочу слабо хихикане. Спря и се завъртя около себе си. Нищо. Уверен беше в сетивата си.

— Проклетата твар! Кром да те изгори! — по-скоро на себе си промърмори планинецът. — Излез пред мен!

Не можеше да понася подобна игра на нерви. Не че му липсваше търпение, но просто трябваше да намери момичето. Всичко, което му пречеше, беше враг в неговите очи. Предполагаше също така, че не човек се навърта около него. А Конан ненавиждаше магията и нейните рожби.

Пристъпи напред и този път долови стъпките. Малки и тихи, от крачета, пробягали сред трева. Някой си играеше с него, а това го вбесяваше. Най-накрая излезе на тревната площ около самата сграда. Отдалечи се на няколко стъпки и зачака с лице към дърветата. Някой не излезе и нищо не се случи. Каквото и да беше, се задоволяваше само да го наблюдава скрито в мрака.

Отстъпи няколко крачки назад и се обърна към имението. В тишината зад него изпука съчка. „Искаш да си играем, нали?“ — мислите му препускаха бясно. — „Е, няма да се получи. Не си познал човека, приятелю“. Конан не се обърна, а тръгна към самата сграда.

Тя представляваше по-скоро замък, отколкото дом. Пететажни кули се извисяваха от всеки от ъглите на основната постройка. Тя самата беше триетажна. До входа водеха широки стъпала, които бяха опасани с парапет, поставен на каменни колони. На всяка площадка по него бяха разположени статуи, всяка изобразяваща отделно божество. Явно в този дом се толерираха различните вероизповедания, тъй като имаше богове от всякакви религии. Кром отсъстваше, но пък и той нямаше конкретно изображение. С всяка стъпка, която го приближаваше към стълбите, запуснатостта и разрухата си личаха все по-ясно. Дървените капаци на прозорците се бяха напукали, повечето даже висяха на по някоя панта, готови да се предадат всеки момент. Вратата, някога масивна и богато инкрустирана, сега зееше отворена, сякаш отправила безмълвна покана към всеки, който би се заинтересувал от нея.

Зад него се чу ново изпращяване, но той не се обърна. Щом нещото желаше да си играят на нерви, нека заповяда. В този момент усети полъха. Напълно внезапен, той успя да го изненада, преди да може да реагира. Нямаше шумолене сред листата на дърветата, нито

сред тревите. Той изникна от нищото и прониза светкавично запотеното му тяло. Не беше и вятър. В съзнанието му не съществуваха нищо, с което да може да го опише. Прониза го, но не премина през тялото му, а сякаш остана в него и навсякъде около него. Нямаше как да е подготвен за подобно нещо. С полъха дойде и самият удар. Лекият ветрец донесе болка, по-силна от всяко физическо страдание. В душата му се събудиха хиляди виещи демони, всеки от тях неистово жадуващ да му бъде обърнато внимание. Съживени бяха непонятни, вкоренени през вековете в човешкото съзнание страдове. Неконтролируем ужас разтреса всяка фибра от мускулестото му тяло. Коленете му се подгънаха и той се строполи, като се бореше да си поеме глътка въздух с отказващите да му се подчинят устни. Сякаш нещо, съставено в самата си същност от страх и ужас, премина през или някъде близо до него, облъхвайки човека с мразовития си дъх. Не му обърна никакво внимание, а само продължи по пътя си.

Минаха няколко мига, докато се съвземе. „Дяволите да го вземат и скапаното имение“ — ругаеше наум, защото още не можеше да си поеме глътка живителен въздух. Възвърнал отново контрол над себе си и над своето тяло, кимериецът се изправи. Още не можеше да повярва на случилото се. Закле се, че някой ще си плати за това. Тази нощ или по-късно — но определено за това щеше да бъде платено. Взе от тревата падналия ятаган и се насочи към прокълнатата сграда. Не беше чак толкова лесно един син на Кром да бъде отказан от целта си.

— Проклети магии! — погледът, който придружи ругатнята, не беше изпълнен с обещания за крепко здраве и дълъг живот към евентуалните същества, чакащи го в замъка.

Лия пристъпваше внимателно по неосветения коридор. Единствената светлина идваше от факлата, която държеше високо в лявата си ръка. Тази малка светлинка успяваше да разпръсне околния мрак, но само до определена степен. Малкият светъл кръг, в чийто център се намираше момичето, бавно се придвижваше напред. Треперещата светлина не можеше да освети множеството разклонения на главния коридор, а също така и мрака при стените. Играещите сенки действаха на превъзбуденото ѝ въображение. Тя нервно се оглеждаше наоколо, при което огромният водопад от руси коси блестеше,

създавайки около нея своеобразен ореол. Пот беше избила над горната ѝ устна, която леко кървеше от непрекъснато прехапване. Всяко движение сред сенките предизвикваше нова раничка по устната ѝ. Не можеше обаче да се отрече, че девойката притежаваше кураж. Въпреки явната си уплаха, тя не спираше, а продължаваше смело към неясната си цел.

Кокалчетата на дясната ѝ ръка бяха побелели от стискането на малък крис. Змиеобразното му острие се издигаше често, сякаш готово за сблъсък с невидим враг. На врата ѝ подрънкваха множество амулети. Лия вървеше колебливо и изглеждаше, че не е много сигурна в посоката си.

Коридорът се спускаше с лек наклон към неясни дълбини. По него отдавна не бяха минавали стъпките на каквото и да е живо същество. Прахът, натрупал се в него, не се измерваше в години, а във векове. Тук някъде трябваше да бъдат скрити всички скъпоценни вещи на избитата фамилия. Проклятието бе реално и то беше довело до кончината им. Никакъв човек не бе участвал в клането, което означаваше, че и нищо от техните богатства не е било откраднато. Всичко бе прибрано от изпълнителя на проклятието. Но какво представляваше той? Нямахте следи от преминаване, ала тя знаеше, че е на прав път. Какво ли създание би могло да пренесе огромните богатства, без да остави даже намек за своето преминаване?

Беше ѝ отнело много години да сглоби историята и да намери амулетите. Не се страхуваше от хората, но пазителят на съкровището не бе човек. Имаше нещо прекалено самоуверено в това, че смяташе себе си за способна да победи изчадие, причинило смъртта на толкова много хора. Повечето от тях са били професионални войници и това изобщо не ги бе спасило. Тя вярваше в силата на талисманите си и в направените върху тях заклинания. Каквото и да имаше там, напред по този коридор, тя не се боеше и бе готова да се срещне с него. Очакванията на момичето обаче се оказаха излъгани. Тя изобщо не бе подготвена за това, с което се сблъска.

Стараше се да не се отклонява от главния коридор. Попаднаше ли веднъж в някое от разклоненията му, щеше да бъде много трудно да се ориентира отново. Не че имаше вероятност да се загуби, но някои коридори не минаваха напречно на основния, а тръгваха като завои, така че би било проблем да разбере кога отново се е върнала на

желания път. Нямахме как да се изгуби в този подземен лабиринт. Стъпките в прахта бяха сигурен пътеводител. За момент ѝ мина мисълта, че ако някой желаше да се отърве от нея, трябваше само да почисти прахта. Тук тя можеше да си скита с години и да не открие изхода, а със сигурност нямаше да може да оцелее повече от няколко дни без храна и вода. Изхвърли бързо подобни мисли от главата си. Не знаеше колко е могъщ пазителят и дали е във възможностите му подобно нещо, но не вярваше да настъпи подобен обрат. Та тя беше само едно младо момиче. Най-вероятно щеше да има директен сблъсък с него.

По стените на равни интервали се виждаха стари метални свещници, в които са горели свещи или факли: отдавна, в дните, когато тук още са живеели хора. Това е било преди толкова много столетия, че историците дори не бяха сигурни за точната датировка на периодите. В дните, когато хората не са били доминиращ вид на планетата. Тогава те са били използвани за роби, за храна и кървави ритуали, служещи за призоваването на зловещи тъмни сили. Най-силна по това време, а и най-многобройна, е била расата на човеците змии. С тях за надмощие са се борели хората-вълци, харпиите и други забравени митологични същества. Слуховете твърдяха, че и до днес има неведоми за живите, а също така и за мъртвите места, където все още живеят последните представители на някои от тези раси. Можеше и да е вярно. Кой знае?

В онези дни свободните народи, или по-скоро племена, са живеели под земята, в пещери. Тези естествени образувания те променяли и приспособявали за своя начин на живот. Тежко е било, но пък са били далеч от гнета на превъзхождащите ги тогава раси. Когато се освободили от тиранията и заели своето място под слънцето, те изоставили своите подземни градове. С течение на годините входовете към тях се затрупали, а никой от живите не си спомнял за истинската история на човечеството. Върху тези древни селища се издигнали някои от новите градове или израснали вековни гори. Върху такъв град е бил построен и Аренджун. Някъде тук беше скрито и съкровището на прокълнатия дом. Само нещо, дошло от дълбините на вечния мрак, можеше да знае за този подземен комплекс. Нещо древно и зло е било призовано от отправеното проклятие и Лия беше тази, която имаше смелостта, необходима за да се пребори с него. Скъпоценностите трябваше да бъдат нейни.

Коридорът свърши пред нещо като свод, на който личаха местата, където са били поставени пантите. Те, както и самата врата, отдавна бяха станали на прах. Сега порталът зееше, готов да погълне всеки, осмелил се да го премине. От тавана отвъд арката капеше вода и звукът от падащите капки се чуваше съвсем отчетливо. Няколко стъпала слизаха някъде надолу. Като внимаваше да не се подхлъзне по пропитите с вековна влага стъпала, Лия заслиза в тъмнината. Помещението явно беше доста голямо, понеже светлината не можеше да достигне до тавана или до някакви стени. Само звукът продължаваше да кънти, нелепо приглушен от огромното празно пространство. Водата лениво се стичаше около нозете ѝ. В продължение на толкова много време се бе стичала оттук, че в крайна сметка си беше направила малки каналчета в камъните, покриващи пода. Продължи да върви по посока на стичащите се миниатюрни поточета, когато всичко изведнъж свърши.

Не метафорично, а съвсем буквално. Пред краката ѝ нямаше нищо. Стоеше на ръба на един бог знаеше колко дълбока бездна и гледаше в нищото. Нямаше стъпала, водещи някъде надолу, само водата, която се прехвърляше през изтъркания от нея ръб. Вероятно древните строители бяха стигнали до пропастта и бяха затворили достъпа до нея посредством разпадналата се вече врата. После се бяха насочили в друга посока в усилията си да разширят своя град. Но защо бяха положили настилка и тук? Имали са отпадъци и това вероятно е било идеалното решение на проблема с тях — просто ги занасяш и ги изхвърляш през ръба, като преди това обезопасяваш всичко, слагайки врата. Просто и същевременно практично.

Нямаше никакво богатство. Може би все пак се беше отклонила от основния коридор? А и откъде извираше тази увереност, че всичко е скрито точно в него? Разчиташе на това, че пазителят вероятно е създание, изградено от чисто зло. То не беше никакво разумно същество, което да крои хитроумни планове. Още повече че беше избилото всички живи свидетели. Как ли е успяло да се справи с толкова много разумни противници, след като самото то не е разумно? Лия пропускаше нещо в своите разсъждения, но не можеше да се сети точно какво.

Обърна се ядосана на себе си и тръгна вляво покрай ръба. Но, не направила и няколко крачки, девойката се спря, неспособна да

извърши и едно движение. То беше там. Съкровището! Само на няколко крачки от нея. Нямаше пазител. Нямаше абсолютно никого. Беше съвсем сама и всичко беше нейно.

Отразена, светлината на факлата блестеше в стотици искрящи повърхности. Човек не знаеше накъде да погледне първо. Всичко по-ценно от аристократичния дом бе свалено и пренесено тук. Злато, накити, скъпоценни камъни и изящни прибори се въргаляха в безпорядък, натрупани на купчини. Картини на известни майстори бяха нахвърляни върху оръжия, позагубили своя блясък от всепроникващата наоколо влага.

Лия не можеше да повярва, че всичко това е тук и точно тя е собственичката му. Вече щеше да заживее съвсем различен живот. Край на мизерията. Никакви кражби по улиците. Щеше да се превърне в истинска дама. Поради някаква причина пазителят на всичко това го нямаше. Дори не се бе осмелявала да си мечтае за подобен вариант. Пристъпи към съкровището и се наведе да вземе една огърлица, която се беше търкулнала настрана от другите вещи.

Едва я взе и странностите започнаха. Подът затрепери и нещо глухо забуча. Разтреперана, девойката побягна към входа, откъдето беше влязла. Продължаваше да стиска колието в ръката си. Криса бе прибрала в канията, окачена на кръста ѝ. От бързото тичане пламъкът на факлата угасна. Тя продължи да бяга в избраната посока. „Господи! Дори да не е тук, този, който охранява съкровището, не би го оставил незащитено“ — проумя тя най-накрая пропуска в разсъжденията си. Всичко е било само един капан.

Не си даде сметка, че сякаш бе малко по-светло. Определено не беше непрогледната тъма, която би трябвало да е обгърнала всичко. По шума, който достигаше до нея, тя разбра, че цялата площадка се срутваше, къс по къс, в бездънната пропаст. Всичко бе загубено, но девойката нямаше време да мисли за това сега. Сега бягаше за живота си. Не разбра кога стигна до мястото, където се е намирала някога портата. Спъна се в първото стъпало и полетя право в стоманената прегръдка на пазителя.

Къщата беше тиха и мрачна. Конан прекрачи през разтворените врати, готов за всякакви изненади. Влезе във фойето на смълчания

замък. По стените висяха изгнили гоблени и знамена. Между две колони се намираше порталът, през който се влизаше в централната зала. Самата тя бе внушителна. Предназначена за балове и други светски приеми, всичко в нея беше изградено с основната цел да смае с величието си. Малки стълбички, само от по две-три стъпала, водеха нагоре или надолу из многобройните нива на помещението. Младежът се опитваше да си представи всичко това, окъпано в светлина и изпълнено с хора. Струваше си да се види подобна картина. Самият покрив изглежда бе стъклен или направен от някакъв друг прозрачен материал. Нощното небе блестеше там горе, създавайки илюзията, че човек се намира на открито. Светлината на изгряващата луна бе напълно достатъчна за един кимериец да се ориентира чудесно в обстановката. А сега накъде?

Пристигането му тук очевидно не се бе оказало толкова изненадващо, както бе планирал. Възможно бе момичето да е чуло неговото приближаване и да се беше покрило някъде, или дори да се бе измъкнало от двореца. Какво ли можеше да накара подобна красавица да дойде и да живее тук, по този начин?

Конан започна да обикаля из залата, като са стараеше да не вдига шум. Дали въобще беше тук? Снощи можеше да е дошла само по някаква работа и изобщо да не се завърне тук отново. Бе възможно и да си е заминала завинаги, дори и да приемем, че бе живяла на това място. Ами ако се върнеш чак късно през нощта? Това, което най-силно го притесняваше, беше онова чуждо присъствие, с което се бе сблъскал сред дърветата. Не можеше да намери връзката между него и красивото девойче. Изключваше възможността да са едно и също създание. Нещо, притежаващо подобна сила, едва ли щеше да обикаля улиците и да пребърква хората, за да краде от оскъдните им средства. В случая имаше някаква мистерия, а подобни неща винаги вълнуват любителите на приключения. Трябваше да открие къде точно в този дворец се беше настанило момичето.

Подмина една издигаща се към прозрачния купол колона и видя отговора на някои свои въпроси. Три стъпала водеха надолу към поредната малка площадка в огромната зала. Изглежда идеята на архитекта е била да може да обособи места, на които да се събират малки групички от гости. По този начин хем щяха да са в общо помещение, хем щяха да бъдат отделени от останалите. На една

подобна площадка бе разпънат червен плащ, като в единия му край беше сложена торба. В нея имаше само малко дрехи и четка за коса. Очевидно това бяха вещите на момичето и то не беше напуснало мястото. Вероятно бе чула приближаването му към дома и се беше скрила в някоя друга част на сградата. Варваринът се усмихна. Едва ли можеше да го победи в играта на котка и мишка. Разбира се, не изключваше и възможността все още да не се е прибрала, което означаваше, че просто трябва да я изчака при импровизираното легло. Първо щеше да огледа обаче всички помещения.

В момента не той беше преследваният — сега той бе ловецът. Тих като пълзящите сенки, се стопи в мрака. Вървеше в най-дълбокия мрак, кълбящ се около стените и колоните. Беше нащрек и нямаше как да не долови дори мимолетно раздвижване на въздуха. Наистина бе съвсем сам в просторната зала. Влезе в страничните помещения, работните кабинети и кухните. Нямаше никакви следи, че някой е идвал тук след масовото клане преди толкова много години. Всичките съдове бяха оставени така, сякаш всеки миг някой ще влезе и ще започне да готви с тях. Масивните столове лежаха преобърнати, тъй както са паднали при нечии опити да се отбранява или просто да се измъкне. Можеха ясно да се различат петната от кръв, оставени навсякъде. Имаше по стените, по пода, дори и на някои места по тавана. Нападателят или нападателите не се бяха задоволили само да избият всички. Те го бяха сторили по особено жесток и кървав начин. Жертвите би трябвало да са били буквално разкъсани на парчета, а освен жестокост, за това се изискваше и огромна сила. Планинецът бе почти убеден, особено след преживяванията си в градината, че наистина някакво ужасяващо проклятие е застигнало този дом. Щом дори и според неговите представи станалото тук е било жестоко и варварско, значи наистина би трябвало нещо ужасно да се е случило. Дали този, който бе предизвикал тази касапница, още беше тук? С него ли се беше срещнал? Защо бе още жив тогава? Как ли се вписваше девойчето в цялостната картина? Десетки въпроси се щураха напред-назад из главата му, но нямаше как да си отговори. Поне засега.

Оставаше му да провери и в кулите. Не му се вярваше да открие нещо, но знае ли човек? Направи няколко крачки към вратата и отново го усети.

Този път нямаше никакъв полъх или нещо, което пряко да му въздейства. Дивият звяр в него обаче го усети. Настръхна целият и от гърлото му се изтръгна приглушен рев. Нещо зло дебнеше наблизко. Някакво изконно и първично зло. Не беше създание, което човешките сетива биха могли ясно да доловят или категоризират, но въпреки това то беше тук. Нещо дълбоко в Конан се изправи и се опълчи на звяра. Древно проклятие, познато само на подсъзнателните дълбини на човешкото съзнание, бродеше наоколо, и едва ли имаше някой, който да е способен да му се противопостави.

Само след миг вече си беше отишло. Какво ли представляваше в действителност? Как, по дяволите, момичето не се бе изправило срещу него? Не му се вярваше да стъпи отново тук, ако някога изобщо бе изпитала нещо подобно. Обикновен късмет ли я беше предпазвал? Отново много въпроси, на които само красавицата можеше да му отговори.

Провери и четирите кули. Тук са били спалните и помещенията за отдих. Всичко бе оставено непокътнато. Единствено следите на времето бяха оставили своя отпечатък навсякъде. Леглата и шкафовете бяха изгнили. От разпадналите се вратички на гардеробите се подаваха купове с дрехи, сега слели се в някаква еднородна каша. Бе странно, че никакви гризачи или птици не се бяха настанили тук. Единствено паяците използваша този дворец за свой дом и мрежестите им паяжини покриваха всеки възможен ъгъл или стена. Самите коридори и стълбища бяха преградени от гъсти мрежи. Гордите собственици надменно стояха в центъра им и го наблюдаваха. Очевидно никой не беше минавал оттук, но любопитството го накара да разгледа навсякъде. Кървави петна имаше и тук. Просто потъмни части от стените или пода, но той беше абсолютно сигурен за техния произход. Голяма част от обитателите на този дом явно са били изненадани в леглата си. Всичко трябва да се е случило адски бързо. Не са имали време даже да станат, камо ли пък за оказване на някаква съпротива.

Върна се обратно при импровизираното легло. Дали това момиче изобщо щеше да се върне? Жива ли беше или бе загинала като обитателите на имението? Погледът му попадна на някаква дръжка, подаваща се изпод наметалото. Не я беше забелязал преди малко. Наведе се и извади предмета. Оказа се лопата. „За какво, проклети да се всички жени и тяхната глупост, ѝ е притрябвала лопата?“ — зачуди

се Конан. „С инструмента определено беше работено скоро, но какво ли може да е търсила? Ей, я почакай за момент!“ Та те не бяха открили никакви ценности. „Дали пък тя не знае нещо по въпроса?“ Постепенно много от нещата придобиваха смисъл. Момичето е тук, за да намери закопаното съкровище на избитите аристократи. Дали е копала в градината? Къде другаде би могла? Мазето. Не беше намерил избата на двореца. Вероятно входът бе някъде отвън. Пред погледа му преминаха всички богатства, които може би бяха открити от девойката. Ако пък не, то можеха заедно да ги потърсят. Да върви по дяволите проклетият диамант! Вероятно щяха да намерят стотици пъти повече богатства.

Окрилен от такива мечти, той забързано излезе от палата. Тръгна към кухненските помещения. Беше видял един шублер в кухненската стена и чак сега разбра предназначението му. Входът за избите беше отвън и през него се подаваха взетите от тях продукти. Самата врата, която водеше към мазето, трябваше да се намира някъде до него.

Не беше сгрешил. Няколко стълби водеха до малка вратичка. Тя бе открехната. Може би момичето беше вътре. Планинецът внимателно пристъпи през прага. Каквото и да имаше вътре, нямаше как да го различи, защото цареше пълен мрак. Изруга наум. Така добре очертан в касата на вратата, мускулестият исполин представляваше прекрасна мишена.

Върна се обратно в двореца и от изгнилите мебели си направи няколко саморъчни факли. Запали една от тях и заслиза по тесните стълби в мазето. Въздухът беше сух и застоял. Достигна до дъното и се зачуди накъде да поеме. Няколко коридора тръгваха в различни посоки, всеки водещ до различни помещения. Избра един наслуки и се отправи напред. По пътя надникваше в различни помещения. Всички бурета и складирани продукти явно са били изнесени. След като не е имало нищо друго, което да представлява някаква ценност, поне храната и пиенето са влезли в употреба. Имаше доста направени изкопи. Да се чуди човек как толкова крехко създание е изкопало подобни дупки. Всичките бяха около метър дълбоки и явно нищо полезно не е било намерено в тях. Къде обаче беше самото момиче?

Варваринът откри дупка, по-широка от останалите. Приблужи до нея и се спря изумен. Една дървена стълба бе спусната в дълбините ѝ и краят ѝ се губеше в мрака. Очевидно беше пробила тавана на някакво

помещение, намиращо се отдолу. До ръба бяха струпани множество факли. Любопитството изгаряше младежа. Взе няколко истински факли и се спусна в дупката.

Отворът беше тесен, но с цената на множество ругатни и охлузвания Конан успя да се провре. Озова се в естествена пещера. От тавана капеше вода. Светлината озаряваше каменни колоси, образувани от капките през вековете. Интересно, дали имението нарочно е било построено върху тази пещера, или всичко е само случайност? На места се виждаха малки стъпки и варваринът ги последва. Щеше да открие това момиче. Подът ту се спускаше, ту се издигаше нагоре, но като цяло слизаше под земята. Имаше много разклонения, но той следваше неотлъчно стъпките пред себе си. Понякога изчезваха сред каменистата земя, но той притежаваше достатъчно опит, за да може да ги следва. Тук обърнато камъче, там одраскана скална повърхност. На места галерията се стесняваше дотолкова, че едвам успяваше да се промуши. Мина през едно подобно стеснение и зяпна от изненада.

Пред него вече нямаше пещера. Отворът водеше в каменен коридор. Не беше възможно да се е върнал в мазето. Може би бе попаднал в избата на някое друго имение. Възможно беше. Но не, той бе слязъл дълбоко под земята, а самата подредба на камъните, от които беше изграден коридорът, беше адски странна. Нямаше представа къде бе попаднал, но стигнеше ли до преследваната от него цел, щеше да разбере. Без много да се колебае, последва следите, оставени в хилядолетната прах. Изглежда се намираще в някакъв проклет лабиринт и се надяваше момичето да знае къде отива.

Коридорът свършваше с масивна арка, вероятно някога служела за врата. До слуха му достигна някакъв шум и той замръзна. Имаше някой отвъд портала. Вероятно беше красивото момиче, тъй като следите отиваха натам, но Конан не желаше да рискува. В стените имаше древни поставки и той заби своята факла в една от тях, пристъпи безшумно до древната врата и надникна отвъд.

Не можеше да сбърка тези огнени коси. Тя се бе навела и взимаше нещо от пода. Пред нея блестяха купчини от безценни предмети. Господи, какво съкровище! В мига, когато се изправи, всичко затрепери и някакъв страховит, боботещ звук от дълбините изпълни всичко. Конан бързо пристъпи през свода. Момичето

уплашено тичаше към него. В мига, в който той пристъпи навътре, огънят на факлата ѝ изгасна, така че тя не успя да забележи могъщия воин. Изглежда се спъна, защото след миг полетя, като пицеше от ужас, в ръцете му. Зад нея се чуваше грохотът на падащи камъни. Конан вдигна припадналото момиче и се върна назад по коридора.

Планинецът седеше до постелята на девойката и я чакаше да се свести. Междувременно не бе пропуснал да я пребърка и с голямо задоволство беше открил своя диамант. Нещата се нареждаха чудесно. Съжаляваше за изгубеното съкровище, но нищо не можеше да се направи. В ръката си тя държеше изячно колие, но той не се докосна до него. Нека се свестеше и щяха да се разберат. Гледаше красивото ѝ лице и не можеше да повярва, че толкова нежно и крехко на вид същество може да притежава толкова сила и кураж.

Тя отвори очи и го изгледа с празен поглед. Още не можеше да се съвземе от шока. След миг си спомни случката и с писък се отдръпна назад.

— Спокойно, хлапе! — тонът му беше благ и успокояващ. — Всичко ще бъде наред.

— Пазителя... аз... — Цялото ѝ същество трепереше.

— Няма никакъв пазител. Съвземи се! Аз те измъкнах отдолу.

Тя истерично се разрева и задрапа по наметалото в опитите си да се измъкне от него. Без да се церемони много, Конан я зашлеви. Не беше силна плесница, но подейства. Тя видимо се посъвзе и го загледа малко по-спокойно.

— Спъна се в мрака и падна право в ръцете ми — не се стърпя и се засмя варваринът. — Това май често се случва с хубавите момичета.

— Значи ти....

Момъкът я прекъсна с кимване. Следващото, което усети, бе жегване по едната си страна. Момичето го удари с малкото си юмруче, след което се отпусна спокойно назад.

— Това ще те научи да не се промъкваш така — вече не бе уплашена и тонът ѝ бе станал по-предизвикателен.

— Аз ли съм виновен, че при най-малката уплаха припадаш!? — подразни я Конан.

Тя му се изплези в отговор и двамата избухнаха в смях.

— Мисля, че ми дължиш поне една история — започна той. — Разкажи ми как разбра за съкровището. После можеш да ми кажеш и

името си.

— А твоето как е? — в очите на девойката проблесна огнено пламъче.

— Конан от Кимерия. Недей да го увърташ!

— Добре, Конан от Кимерия. Аз съм Лия.

За момент се замисли, но после му разказа цялата си история. Чувстваха се близки — тук, в дома на отдавна мъртвите аристократи. Когато свърши с разказването, юношата продължи да я изучава внимателно. Историята си я биваше, а и момичето не падаше по-долу по качество.

— Какво си ме зяпнал така? — тросна му се тя.

— Ти си една отвратителна малка крадла! — заяви кимериецът дълбокомислено.

— Да, ама ме харесваш! Поне това можеш да си признаеш.

Конан нищо не отговори, но не можеше да свали поглед от очите ѝ. Погледът ѝ заблестя дяволито.

— Искаш ли да знаеш нещо? Малко плиткоумен ми изглеждаше, когато се беше зазяпал онзи ден. Не вярвах, че изобщо би могъл да ме откриеш, за да си вземеш камъка.

— Но си се надявала да го направя!?

Не получи отговор, ала очите ѝ останаха вперени в неговите. Бавно, Конан се наведе към нея и приближи устни към нейните. Тя задиша учестено и му предложи своите. В този миг младият воин се отдръпна от нея.

— Мисля, че ми дължиш още нещо — като компенсация за това, че трябваше да те търся. — Планинецът беше сериозен, но очите му блестяха.

— Проклет варварски....

Не успя да довърши, тъй като мускулестите ръце я дръпнаха и устните им се сляха. Отпуснаха се на наметалото и времето за тях спря. Бяха забравили всякаква предпазливост, даже и това къде се намират. Конан изведнъж замря.

— Какво става? Нещо....

— Тихо! Усещаш ли? Идва насам.

— Кой идва насам? Това някаква шега ли е?

С ръка севернякът запуши устата ѝ. Тя кимна, разбрала, че не се шегува и той отмести дланта си. Извади от пояса си криса, а мъжът взе

своя ятаган и се наведе над ухото ѝ.

— Ако се стигне до битка, искам да бягаш — прошепна привидно спокойно той. — Няма с какво да ми помогнеш. Изглежда някак сте се разминали с пазителя и той е излязъл навън. Мисля, че го срещнах в градината.

Планинецът видя страха, изписан в очите ѝ.

— Може да ни подмине, но ако се стигне до сблъсък, незабавно се махай оттук.

— Няма да ни подмине, Конан! Аз измъкнах едно колие, нали помниш? То ще го привлече. Нямаме никакви шансове. Дано поне от амулетите има някаква полза.

— Амулети! Няма полза от тях...

Варваринът изпитваше вече познатото усещане за зло. То го беше и предупредило за приближаващия враг. Изправи се и застана с гръб към една от колоните. В този миг забеляза мимолетно раздвижване в тъмнината пред себе си.

От гъстия мрак сякаш започна да струи дим. Пушекът постепенно се съгъстяваше и усещането за напирателен ужас се засили. Лия не бе подготвена за подобна гледка и се свлече на наметалото, парализирана от изпитваните болка и страх.

Конан обаче не беше изненадан. Човекът в него се бе сгърчил в ужас пред идващото зло, но в него живееше и звярът. Дивото надигна муцуна и зави срещу приближаващия неприятел. Животинското надделя и сега само омразата и гневът водеха младия варварин. В него избухна едно-единствено всепомитащо желание: да убива. Копнееше за кръвта на врага си.

В кълбящия се дим се очерта масивна фигура. Наподобяваше човек, но беше много по-голяма. Главата бе увенчана с остри животински уши, до които стърчаха малки рогца. Устните се хилеха, разкривайки огромни вълчи зъби. Крака не се оформиха, но звярът продължи да се носи във въздуха.

Това, че съществото видимо се забавляваше, побърка северния воин. Без да чака, той се нахвърли срещу чудовището. То даже не помръдна. Мощният замах на Конан премина през него, без дори да го засегне. Понесен от инерцията на неосъществения удар, младежът премина през изпълнителя на проклятието. То нямаше плът, която да може да бъде поразена. Никога досега варваринът не бе срещал нещо,

което да може да устои на стоманата. Но как да се бори с дима? Сега разбра защо всички са намерили гибелта си преди години. Явно и талисманите не вършеха никаква работа, тъй като Лия се гърчеше в агония на пода.

Звярът се смееше с глас. Обичаше игрите и тази му беше изключително забавна.

Конан усети странно затопляне на хълбока. Не беше ранен, а се дължеше по всяка вероятност на торбичката. Бръкна вътре и извади диаманта, който беше взел от блатото. Сега той бе променен. Целият блестеше в мека зеленикава светлина. Сякаш вътре имаше нещо, което искаше да се измъкне. Някаква малка светлинка, която искаше да излезе за живот.

Смехът изведнъж секна. Погледът на демона бе прикован в светеция камък и той сякаш се колебаеше какво да предприеме. Ала кимериецът беше свикнал светкавично да се доверява на инстинктите си. Преди съществуването да може да реагира, той се наведе и постави скъпоценния камък на пода. След което с мълниеносна бързина стовари дръжката на ятагана си върху него. Със звън, който разкъса тишината, на всички страни се разлетяха милиони парченца от диаманта.

Малката светлинка затрептя за миг на едно място, след което се понесе и изчезна в кълбящия се пушек. Тялото на демона се стопи в бял дим. Някаква борба се водеше вътре в него. Каквото и да се случваше там, ставаше без никакъв звук. Беше зловещо. Изведнъж цялото усещане на поквара и зло изчезнаха. Димът позеленя и се понесе към прозрачния купол горе, където се зарея над залата, постепенно разсейвайки се.

Конан отиде при хлипащото момиче.

— Всичко свърши — промълви той и прегърна крехкото й телце.
— Само ние двамата сме.

Помълча за миг, заслушан в затихващите ридания, и добави:

— Е! Ние двамата и колието.

— Заедно ще похарчим парите, които ще вземем от него — смеейки се през сълзи, добави Лия. — Нали?

Отговорът й беше спестен, тъй като светлината от звездите се появи отново, този път усилена милиони пъти. Към пода се стелеше

всичко онова, което бе останало от дима, фин диамантен прах падаше, блестяйки вълшебено. Двата младежи гледаха омагьосани зрелището.

Прекараха тук нощта. Заспаха изтощени чак призори. Сутринта Лия се събуди и с учудване откри, че е сама. Извика Конан, но само празната къща и птиците ѝ отговориха. Озадачена, започна да си събира нещата и не откри колието.

Някъде навън в този град имаше един варварин от далечния север, който ѝ дължеше едно колие и — тя се засмя щастливо — може би още нещо, като компенсация за усилията ѝ да го открие.

РЕЧНИК НА ДУМИ И ПОНЯТИЯ

Действието на романа „Демон на отмъщението“ се развива в 3010 г. от падането на Ахерон.

Летоброенето в Хайборейската епоха започва с падането на Ахерон — империя, управлявана от могъщи магьосници, владеещи черната магия. По това време светецът Скелос написва монументалния си труд „Скрижалите на Скелос“, чрез който поставя основите на Новата Ера.

АБАНОС: Много твърдо, черно тропическо дърво, особено ценно за изработване на мебели.

АВАНГАРД: Предна войскова част, която предпазва главните сили от неочаквано нападение, събира сведения за противника.

АБОРДАЖ: Способ за водене на морски бой, при който екипажът на единия кораб се прехвърля на борда на другия.

АГРАПУР: Столицата на Туранската империя, най-голямото пристанище на морето Вилайет.

АДМИРАЦИИ: Поздравления, приветствия.

АИД: Подземно царство в древногръцката и древноримска митологии, където са отивали душите на умрелите. Мрачно, неприветливо място.

АЙОДИЯ: Силно укрепена крепост близо до столицата на Вендия Доли. Седалище на монарсите на Вендианската империя.

АКАНТИОН: Късо копие за хвърляне, дротик.

АКАЦИРИ: Хунско племе, живяло в Причерноморските степи.

АКИНАК: Къс меч у древните персийци.

АКОЛАДА: Церемония по въздигане в рицарски сан. Обикновено избрания се подлага на едnodневни лишения, пост и молитва. После препасан рицар го докосва с меч по рамото и го

провъзгласява за равен нему. Препасва се с рицарски пояс и му се връчват златни шпори.

АКОЛИТ: Привърженик на даден култ, низш жрец.

АКОСТИРАНЕ: Приставане на кораб до брега.

АЛАБАСТЪР: фин гипс за художествени изделия.

АЛАНИ: Племето от сарматски произход.

АЛЕБАРДА: Старинно комбинирано оръжие, съчетаващо дълга пика и бойна брадва.

АМАЗОН: Легендарно кралство, управлявано от войнствени жени.

АМАНАР: Магьосник, живял от 2984 до 3013 г. Повелител на съществата Д'Стара.

АМБРОЗИЯ: Храна на боговете, даряваща безсмъртие.

АНТИПАТ: Заместник на магистъра във Византия.

АПЛАУЗИ: Вдъхновени, прочувствени поздравления.

АПОГЕЙ: Най-висока точка, висша степен, връх в развитието на нещо.

АРАРЕТ: Висока планина между Иранистан и Туран. Днес наречена Арарат.

АРГОС: Хайборейско кралство, граничещо със Зингара, Аквилония, Котх и Шем. Прародина на днешна Гърция.

АРЕНДЖУН: Втората столица на Замора, известен панаирен град.

АРКАН: Дълъг ремък или връв, с примка на края, за лов на животни.

АРМАДА: Голяма група бойни кораби с части морска пехота на борда си.

АРИЕРГАРД: Войскава част, която се движи след главните сили за охрана, защита.

АРИМАН: Зловец бог на измамата, съратник на Сет. По-късно става един от главните богове в персийската митология.

АРМАГЕДОН: Денят на Страшния Съд. Според повечето митологии — края на света.

АРТЕФАКТ: Рядка старина, неповторима по своята същност, обладаваща понякога свръхестествени свойства.

АРХИДЕМОН: Същество, надарено с огромни магически сили, призвано да служи на Мрака.

АРХОНТ: Термин, означаващ влиятелен човек, началник, феодал.

АСАГЕЙ: Вид късо копие с широко острие, използвано предимно за близък бой.

АСГАЛУН: Столицата на Шем, пристанище на Западно море. Прочут с конете си град.

АСГАРД: Най-северното хайборейско кралство, населено с войнствен народ. Граничи с Кимерия и Хиперборея. Първообраз на скандинавските държави. В староскандинавската митология Асгард е могъща крепост, издигаща се в небето над Мидгард — света на хората. Там обитават боговете на северните народи — асите, в прекрасни чертози и зелени градини.

АСИ: Жители на Асгард. Снажни, синеоки и войнствени прародители на викингите.

АСУРА: Полузабравен бог на подземното царство, неутрален в борбата между Доброто и Злото.

АТАБЕГ: Висш военначалник при някои източни номадски народи.

АТАМАН: Предводител на казашки части, главатар.

АТРИУМ: Още — атрий. Средна част на италиейското и древноримското жилище, представляващо покрит вътрешен двор, към който се откриват останалите помещения.

АТЛАНТИС: Държана, създадена след потъването на Атлантида през 1579 г. от падането на Ахерон. Намирала се на материка, наречен днес Европа и била създадена от оцелели от катастрофата атланти. Просъществувала до 1622 г.

АТЛАЯ: Легендарно кралство, населено от потомци на древните атланти. Граничи и воюва непрекъснато с Амазон.

АТРИУМ: Парадната зала в богатите дворци в Рим, гостна.

АУДИЕНЦИЯ: Официален прием при високопоставено лице.

АУЛ: Селище на номадско племе, постоянен стан.

АФГУЛИ: Планински племена, сродни на вазулите. Непрекъснато воюват помежду си. Прародители на днешните афганистанци.

АФГУЛИСТАН: Древно наименование на земите на изток от Хималаите, днешен Афганистан и Пакистан.

АХАЛТЕКИНСКИ КОНЕ: Древна порода коне за езда с родина Тюркмения, съществуващи и до днес.

БАЗИЛИСК: Митическо чудовище с глава на петел, тяло на жаба, опашка на змия и корона на главата. Убива или вкаменява само с поглед.

БАК: Предна част на плавателен съд, нос.

БАЛ: Главен бог в Асгард. Покровител на корабоплаването и търговията. Първообраз на бог Ньорд от скандинавската митология.

БАЛДАХИН: Навес и завеси над престол, легло и др. Синоним на благоденствие и благополучие.

БАЛИСТА: Древна метателна бойна машина, която мята тежки стрели, греди, камъни и други предмети на разстояние до хиляда крачки. Използва еластичността на снопове влакна — сухожилия, косми и др.

БАЛРИ: Особено надарени от боговете бойци според келтската митология.

БАЛЮСТРАДА: Проход между два балкона, прикрита тераса.

БАНД: Още бандон. Военна единица от византийската армия, равна на една десета от друнгата, или на 50 войника.

БАНШИ: Митични създания, приличащи на облаци, заредени с магическа енергия. Оплакват падналите войни или предвещават нечия смърт. В древноскандинавската и келтската митологии — женски феи, прикрепени към някое семейство или клан. В Шотландия ги наричали каойнеаг.

БАРКАС: Голяма гребна лодка, използвана за продоволствени курсове и за пристанищно обслужване на кораб.

БАРМА: Голям остров в Южния океан, част от Лемурийската империя. Днес наречен Бирма.

БАРС: Голям хищник от семейство котки. Пантера, леопард.

БАРСАЛИ: Прабългарско племе, населявало земите на днешен Азербайджан.

БАРХАН: Голяма сърповидна дюна в дълбоката пустиня.

БАРХАРСКИ АРХИПЕЛАГ: Островна група в Западно море, остатъци от потъналия континент Атлантида. Свърталище на корсари и пирати, обединени в общество, наречено Червеното братство.

БАТАЛИЯ: Грандиозна битка, голямо сражение.

БАТИР: Посланик на номадски народи в Хайборейската епоха, който се грижи за търговските и политически контакти със съответна държава. По-късно понятието става синоним на силен, влиятелен мъж.

БАЯДИ ШАХ: Сатрап на Бенна, починал от мистериозна смърт през 3014 г. от падането на Ахерон.

БЕКИР: Крепост в планините Арарет, строго охраняван затвор.

БЕЛВЕРУС: Столицата на Немедия.

БЕРЛЕБЕЙ: Висш офицерски чин в турската войска.

БЕРСЕКЕРИ: /Още и БЕРСЕРКИ/ Обхванати от боен бяс войни, почти недосегаеми за неприятелското оръжие.

БИГА: Древна колесница, теглена от два коня.

БИЗАНМАЧТА: Предна мачта на плавателен съд, на която се опъва платното бизан.

БЛААЛ: Най-западната провинция на Валузия.

БЛОКХАУС: Укрепена сграда в крепост или палисада, обикновено със собствен водоизточник.

БОГЕРИК ТЕРАСПИДЕС: Владетел на Замора, царувал от 2889 до 2922 г. след падането на Ахерон. Прадядо на крал Озрик Тераспидес.

БОЙНА ФАЛАНГА: Вид тактическа постройка на войскава единица или цяла армия. По-известни са Македонската фаланга, Римската Костенурка и Английското Каре.

БОСОНСКИ ПРЕДЕЛИ: Гранична област в Аквилония, населена с храбри погранични жители, славещи се с умението си в стрелбата с лък.

БРАМСЕЛИ: Въжета, с които рейте с платната се натъкмяват спрямо вятъра и курса на кораба.

БРАУНИ: Тъмнолики, рошави, облечени в кафяво дребни феи, която помага на хората, докато спят. В келтската митология ги наричат още пикси.

БРИТУНИЯ: Хайборейско кралство, граничецо с Хиперборея, Туран, Замора, Коринтия и Немедия. Прародина на днешна Великобритания.

БУКИНАТОР: Офицер от екипажа на боен кораб, който командва гребците и отмерва такта на гребането.

БУНДА ЧАНД: Император на Вендия от 3015 до 3018 г. от падането на Ахерон. Отровен от Властелините на Имш.

БУШПРИТ: Наклонена мачта на самия нос на плавателен съд, служеща за закрепване на косото платно.

ВААЛ: Най-популярното езическо божество в съседните на Израел страни — Финикия, Сирия, Асиро-Вавилония и др.

ВАЗАН: Висш сановник в двора на Вендианският император, първи съветник.

ВАЗУЛИ: Планинско племе, населяващо южните склонове на Хималайските планини. Непрекъснато воюва с Вендия.

ВАЛК: Върховен бог във Валузия, почитан като повелител на слънцето и Светлината. Първообраз на Митра.

ВАЛУЗИЯ: Империя през Второто хилядолетие след падането на Ахерон. Най-известният крал на Валузия е Къл Завоевателя.

ВАЛКИРИИ: Жени-войни, безумно смели и отмъстителни. Появяват се на бойното поле по заръка на някой от върховните богове и накланят везните на победата в една или друга страна. Отвеждат падналите герои в царството на Валхала.

ВАЛУЗИЙЦИ: Жители на Валузия, предшественици на стигийците.

ВАЛУН: Голям объл камък, обла скала, морена.

ВАЛХАЛА: Царство на падналите в бой герои в древноскандинавската митология.

ВАНАХЕЙМ: Северно кралство, граничецо с Кимерия, Пиктските дебри и Асгард.

ВАНИ РИ: Жители на Ванахейм. Обикновено високи, синеоки и рижебради, ванирите са добри търговци, бижутери и воюват с асите и кимерийците.

ВАХМИСТЪР: Подофицерски чин в казашката войска, старшина.

ВАХТЕН: Термин в корабоплаването, обозначаващ дежурен матрос, отговарящ за реда на кораба.

ВЕЕРНА ЗАЩИТА: Термин във фехтовката, ветрилна защита. Особено ефективен способ за противодействие срещу многоброен противник.

ВЕЛИТРИУМ: Пограничен с Пиктската пустош град в Аквилония.

ВЕЛУМ: Завеса пред императорската трибуна на Колизеума или Хиподрома. Спускането ѝ означава, че предстоят състезания или

гладиаторски игри.

ВЕНАРИУМ: Пограничен с Кимерия град Хандерландското графство на Аквилония. Разрушен през 3005 г. от кимерийските племена.

ВЕНДЕТА: Вражда, кръвно отмъщение, което се предава поколения наред.

ВЕНДИЕЦ: Жител на Вендия, далекоизточно кралство, днешна Индия.

ВЕНДИЯ: Голяма източна империя, прародина на днешна Индия.

ВЕНЗЕЛ: Преплетени начални букви на име и фамилия, един от символите на владетел.

ВЕНО: Откуп, прид. при брак, зестра.

ВЕЩЕР: Опитен магьосник, отдал се на бялата магия. Синоним на вещ, учен човек.

ВИНЧ: Приспособление на корабите за навиване на дебели въжета и вериги, вид макара.

ВИРА: Парично обезщетение, което убиецът трябва да заплати на близките на убития.

ВИТИЯ: Сладкодумен оратор, виртуозен майстор.

ВОТАН: Един от върховните богове в скандинавската митология, по-късно приет и в готската и древно-германската теологии. Бог на огъня, занаятите и първичното начало.

ГАБИОН: Висок цилиндричен кош, пълен с пръст, който се е използвал за прикритие.

ГАЛЕРА: Древен плавателен съд, с изключително гребно задвижване. Използван за превоз на стоки, търговия и бойни действия.

ГАЛОН: Мярка за вместимост /за течности и зърно/, равна на 4.546 литра в Англия и 3.785 литра в САЩ.

ГАЛПАРАН: Град в Аквилония на река Ширка.

ГАЛС: Термин в корабоплаването, означаващ спазване на определен курс по отношение на вятъра.

ГИНУНГАРП: Огромна пуста земя в центъра на света, където се родил основоположника на расата на Ледените великани Юмир.

ГНОМИ: Дребни духове, живеещи обикновено под земята, грозни и безобразни създания. Наричани още „Земни стихии“, тези подземни духчета пазят съкровищата на земята.

ГОБЛИНИ: Митични създания, таласъми подобни на орките. Не обладават особени магически сили и умения.

ГОЛКА: Върховен бог в късната пиктска теология, прераснала в религия на друидите. Кръвожаден тиранин, Голка изисквал чести човешки жертвоприношения.

ГОРАЛИ: Общо наименование на хората, населяващи склоновете на Хималийските планини, планинци.

ГОРТАТОР: Старши надзирател в гребния трюм на галера.

ГРИФОН: Митични чудовища с орлови криле и глави и тела на лъвици, които пазели златните находища.

ГРЪМОТЕВИЧНА РЕКА: Голяма река, която извира от Босонските предели, протича през Тауран и Зинага и се влива в Западното море. Гранична река между Аквилония и Пиктската пустош. Арена на постоянни погранични сблъсъци.

ГУЛИСТАН: Обширно плато на запад от Вендия, Долен Афгулистан.

ГУНЯ: Вид дебела горна дреха, използвана от древните келти. Правела се обикновено от плътен тепан вълнен плат.

ГУРАХ: Полубог, съратник на бог Моллох. Създал множество чудовищни създания, едно от които е Глутницата на Гурах.

ГУРМАН: Любител на изтънчените кулинарни удоволствия, гастроном.

ГЯУР: Презрително обръщение на чистокръвните отомански турци към покореното от тях население.

ДАГОН: Древен бог, почитан от източните племена в Хайборейската епоха. Представлявал великан с кози рога на главата, който обичал разюздания начин на живот. Прототип на сатирите от древногръцката митология.

ДАГОРАНЦИ: Афгулски племена, известни като добри ловци и следотърсачи.

ДАЖБОГ: В славянската митология — бог, свързан със Слънцето.

ДАЙКА: Скална жила.

ДАРФАР: Едно от Черните кралства, граничещо с Куш, Стигия и Кешан. Жителите му били канибали.

ДВУРЪЧЕН МЕЧ: Дълго право хладно оръжие с двустранно наточено острие и удължена дръжка. Поради своята тежест се

използвало предимно с две ръце и затова е наречено двуръчно.

ДВУЯНКА: Музикален инструмент от трако-елинската античност. Състои се от две разперени под ъгъл конусовидни флейти с общ накрайник.

ДЕКАРХ: Десетник във византийската армия.

ДЕКУРИОН: Десетник, началник на декурия.

ДЕКУРИЯ: Тактическа единица в античните армии, отделение от десет души.

ДЕЛИРИУМ: Състояние на блънуване и безсъзнание.

ДЕНАР: Древноримска сребърна монета.

ДЕПЕША: Спешно писмено съобщение от командващ офицер до подчинените му.

ДЕРКЕТО: Богиня на любовта и сексуалното начало. Почитана в южните хайборейски държави и черните кралства на Куш.

ДЖАВЕЛДЖА: Столицата на Хауран. Военизиран град, известен с дисциплинираните си жители.

ДЖЕЙНАР: Животно от рода на газелите, сега обитава полупустинните райони на Европа и Азия.

ДЖИН: Дух, който излиза от бутилка и обладава значителни магически сили.

ДИАМИЙО: Управител на голяма област в Лемурия, висш благородник. В Япония титлата се видоизменя на даймио.

ДИМ: Организация в древността, свързана с организацията на зрелища.

ДИМОКРИТ: Водач на дим.

ДИОНИСИЙ: Божество от тракийски произход, бог на плодоносещата сила на земята, на растителността, на лозата и на виното.

ДИСЛОКАЦИЯ: Прехвърляне, разместване на сухопътни войскове части.

ДОЗОРИ: Изпратени пред линията на основната войскови част малобройни разузнавателни отряди, за да следят за придвижването на противниковите сили.

ДОЛИ: Столицата на Вендия, днешен Делхи.

ДОМЕСТИК: Титла във византийската армия.

ДРАКАР: Старинен малък боен кораб, предимно с ветроходно снаряжение. По изключение се е движел и на весла. Любим плавателен

съд на древните викинги.

ДРЕЙК: Малък неотровен дракон, подобен на уивърна. Големината му рядко надминава тази на едро куче. Живее на ята.

ДРИАДИ: Горски нимфи, самодиви в древногръцката митология. В келтската и уелска митология — духове на дървета, с които друидите се свързвали за вдъхновение.

ДРОМОН: Голям древен плавателен съд, с предимно търговски функции. Във Византия — боен кораб със сто души гребци и толкова екипаж.

ДРОТИК: Леко метално копие, използвано за лов и война. Острието му обикновено е изработено от кост, метал или камък.

ДРУНГАРИЙ: Началник на друнга.

ДУЛЕБИ: Славянски племена, населявали областта Волиния в Прикарпатието.

ДУМВИР: Еди от двамата равнопоставени командващи флота или военна кампания в античния свят.

ДЮЙМ: Мярка за дължина, равна на 2.50 сантиметра. Използвана от народите в Северна Европа, сега останала само в Холандия.

ДЪН: Укрепено селище на сакси, келти и брители в Средните векове.

ЕГЕР: Въръжен ловен надзирател, или предводител на ловна хайка. В някои армии от 17–19 век — вид леко въръжена конница.

ЕЙЛ: Вид силно черно английско пиво.

ЕЗДИГЕР МУАРД: Крал на Туран от 3017 до 3028 г. Син на Илдиз Муард. Водил политика на експанзия по отношение на съседните на Туран държави. Убит от краля на Аквилония Конан Велики през време на морската битка при Сатейските острови на 23 юли 3028 г.

ЕЗЕРО ЗУАД: Голямо езеро при изворите на река Стикс, днешно езеро Тана.

ЕКЗОРСИСТ: Вид заклинател, прогонващ зли сили прокълнати или омагьосани с черна магия хора.

ЕЛИНДРУР: Мечът на Зората. Легендарно оръжие, изковано в зората на историята от гениалния ковач-трол Трейн. Негови Пазители са били Къл Завоевателя, Плам от Славиния, Едрик Щастливия и други известни герои в писаната и неписана история на земята.

ЕЛФ: Митично същество, обладаващо свръхестествени дарби. Живее хилядолетия и е добронамерено спрямо хората.

ЕЛДА: Едногодишно фуражно и медоносно растение, чиито зърна се ползват вместо жито.

ЕНИГМА: Сложна логическа задача за разрешаване.

ЕРЛИК: Главен бог в Хирканския каганат, почитан от повечето номадски народи. Благонравен и справедлив.

ЕРУК: Вторият по големина град в Шем.

ЕСАУЛ: Низш офицерски чин в казашката войска.

ЕСКАДРА: Група кораби под общо командване.

ЕФЕС: Предпазна част на хладно оръжие, между острието и дръжката.

ЕФЕСТРИДА: Плащ с многобройни закопчалки, предимно фибули.

ЕФТАЛИТИ: Обединени племена от ираноезичен произход, наречени още бели хуни.

ЕШМЕДЕМЕ: Голям пир, угощение.

ЖУЖАНИ: Съюз на номадски племена в степите на Манджурия, Монголия и Туркестан. Разпада се в края на 6 век.

ЗАБЕНДЕР: Тюркско племе.

ЗАБРАЛО: Подвижна предна част на шлема, която може да се спуска, за да защитава лицето.

ЗАКЛИНАНИЕ: Словесна формула, израз с реална или предполагаема тайнствена магическа сила, която предизвиква добро или зло.

ЗАКЛИНАТЕЛ: Лице, което произнася заклинание.

ЗАМБУЛА: Важен град в пустинята Харамун. От 2945 г. от падането на Ахерон става самостоятелно сатрапство на Туранската империя.

ЗАМОРА: Най-западното хайборейско кралство, граничещо с Бритуния, Туран, Хауран, Котх и Коринтия. Прародина на днешните балкански държави.

ЗАНДРАК: Отровна гъба, петниста мухоморка.

ЗАПАДНО МОРЕ: Океан, намиращ се на запад от Хайборейските земи. По-късно е наречен Атлантически, на името на потъналия континент Атлантида.

ЗЕМБАБВЕ: Легендарно южно кралство, намиращо се на територията на днешни Етиопия и Сомалия.

ЗЕМЕЛА: В гръцката митология — любима на Зевс тиванска царица, дъщеря на Кадм и Хармония. Майка на бог Дионисий.

ЗИНГАРА: Най-западното хайборейско кралство, прочуто с вината си и с доброкачествената си стомана. Прародина на днешна Испания.

ЗУАГИР: Член на номадско племе, живеещо в южните пустини на Туранската империя. Занимават се предимно с грабежи на търговски кервани.

ЗУНИЦА: Дъга след дъжд.

ИАНТА: Столицата на Офир.

ИБЕРИЯ: Старо име на днешна Испания.

ИЗТОЧЕН ОКЕАН: Днешният Индийски океан.

ИЛДИЗ МУАРД: Крал на Туранската империя от 2994 до 3017 г. Прочул се с мъдрото си управление, довело до нечуван икономически подем на Туран.

ИМШ: Най-високата част на Хималийския масив, днешен Тибет.

ИНВАЗИЯ: Широкомащабно нападение, нахлуване.

ИНКУБ: Митично чудовище от мъжки пол, което напада жените по време на сън. Също — синоним на изкуствено създадено магическо същество, кадавър.

ИНЧ: Мярка за дължина, равна на 1/12 част от фута или на 2,54 см.

ИРАКЗАИ: Голяма група номадски племена, населявали югоизточните предели на Иранистанската империя. Прародители на днешните иракчани.

ИРАНИСТАН: Източна империя, граничеща с Вендия и Туран. Прародина на днешна Персия.

ИРГАЛ ЗАГ: Древен бог на природата и живите твари. Почитан от дивите пикти.

ИРМИН: Бог от германо-скандинавската митология, смятан за родоначалник на една от племенните групи на германците — гермионите.

ИСТАР: Голяма река, извираща от Хауран и вливаща се в морето Вилайет. По-късно е преименувана на Екрус и Дунав.

ИЩАР: Върховна богиня в Котх, Шем, Хорайа и Хауран. Могъщ боец, олицетворение на първична сила и мъдрост.

ИОМЕН: Свободен селянин в средновековна Англия.

ЙОТА ПОНГ: Древен бог на пустинните племена, Владетел на Пустинната Обител. Принасяли му човешки жертви на големи клади.

КААЛ: Империя, възникнала през 1581 г. от падането на Ахерон, три години след потъването на Атлантида. Покорена от краля на Валузия Къл Завоевателя през 1621 г.

КААЛИ: Жители на империята Каал, предшественици на хайборейците.

КАБЕЛТ: Морска мерна единица за разстояние, равна на 185.2 метра, или една десета от морската миля.

КАВХАН: Висша титла при някои номадски народи.

КАГАНАТ: Вид на държавно управление, характерно за номадските народи в древността. Представлява обединение на няколко племена, понякога дори с различен етнически произход, с общо управление, но само по време на война.

КАЛУНА: Растение от семейство житни, дива ръж.

КАЛЪЧ: Нож, острие (турски).

КАМБУЗ: Корабна кухня.

КАНАРТИКИН: Престолонаследник при конните народи.

КАНДЕЛАБЪР: Свещник с много рамена и гнезда за свещи.

КАНДЖА: Кука, въдица. Също и дълъг прът с кука на края за притегляне на плавателни съдове.

КАНИЯ: Ножница, калъф за хладно оръжие.

КАНОНИР: Низш военен чин в артилерията.

КАПЕР: Военен кораб, получил разрешение от дадена държава да напада неприятелски плавателни съдове и пристанища. Служещите на такива кораби са се наричали корсари.

КАПИЩЕ: Древно светилище на езическо божество, кромлех.

КАРАКОНДЖУЛ: Митично същество, зъл нощен дух, подобен на вампир. Върлува главно от Коледа до Водици /Богоявление, Йордановден — 6 Януари/. КАРБУЛ: Силно укрепен аул в Афгулистан, днешен Кабул.

КАРБУНКУЛ: Скъпоценен камък, червен гранат.

КАРИЕР: Най-бързия конски ход.

КАРМА: Съдба, орис у източните народи.

КАРПАШКИ ПЛАНИНИ: Планинска верига в централните хайборейски земи. По-късно са преименувани на Карпати.

КАСАЛИ: Столицата на кралство Пунт.

КАСТРОФИЛАКТ: Началник на крепост в древна Византия.

КАТАПУЛТА: Древна метателна бойна машина, изстрелваща грамадни копия на голямо разстояние.

КАТОРГА: Военен гребен плавателен съд, където са отработвали присъдите си осъдени престъпници. По-късно става нарицателно име за място за принудително полагане на общественополезен труд.

КАХТУН: Столицата на Кимерия, временно поселище.

КВАДРИГА: Колесница, теглена от четири коня.

КВАРТА: Мярка за вместимост, равна на една четвърт от галона — 1.136 литра в Англия и 0.946 литра в САЩ.

КВЕСТОР: Висш сановник, обикновено сенатор, който брои гласовете при провеждане на вот, и се грижи за реда в законодателен орган.

КЕЗАНКИЙСКИ ПЛАНИНИ: Голяма планинска верига в западните хайборейски земи.

КЕСАР: Общо обозначение на върховни владетели в древността: Цар, император, хан, емир, крал и др.

КЕМИ: Най-големият град в Стигия, пристанище на Западното море, при устието на река Стикс.

КЕРАНТИЙ: Древна византийска монета.

КИМЕРИЙЦИ: Жители на Кимерия, планинско северно кралство. Най-войнствените от хайборейските народи. По-късно населяват Причерноморието в 6–7 век от Христа. На тяхно име е кръстен Керченския проток — Кимерийски Босфор.

КИМЕРИЯ: Държава в северната част на хайборейските земи. Няма постоянен крал и столица.

КИРАСА: Масивна броня от стомана или желязо, защитаваща горната част на тялото.

КИТАНСКА КОПРИНА: Коприна от Кхитай, отличаваща се с изключително качество. Много скъпа материя, използвана за изработка на дрехи за високопоставени благородници.

КЛИНОПИС: Писменост на древните шумери, акадци и хети, при която писмените знаци са били подобни на малки клинове с различно разположение.

16. Демон на отмъщението.

КНОРР: Скандинавски търговски кораб от средновековието. Подобно на дракара се движи и от платна, и от гребци.

КОБЛУНАЙ: Уелски мъничък дух, който почуквал там, където има руда.

КОБОЛД: Митично същество, от народ, поробен от елфите. Силни и интелигентни, коболдите са добри бойци и занаятчии.

КОБОРГ ХАСБЕРГ: Крал на Хауран, властвал от 3004 до 3033 г. след падането на Ахерон. Брат на принц Морг Хасберг.

КОЗАК: Член на племе, обитаващо западното крайбрежие на морето Вилайет, край река Запорожка. Потомци на атлантите. Предтечи на съвременните казаци.

КОЗАШКА ЧАЙКА: Вид мореходна ладия с две направляващи кормилни гребла — едно на носа, и друго на кърмата.

КОИЛО: Род тревисто растение от семейство житни.

КОЛО: Хоро у южните славяни.

КОЛОБЪР БОИЛ: Жрец-войн при източните народи.

КОМИТ: Началник на банд /отделение от 50 човека/ във византийската армия.

КОНАЙОХАРА: Пограничен аквилонски форт на Гръмотевичната река, разрушен от дивите пикти при нашествието на Зохар Заг през 3012 г.

КОНУНГ: Владетел, крал в северните земи.

КОНЧОВ: Подгъв на високи ботуши, горен край. Подходящо място за криене на малки метателни оръжия.

КОРАЛ: Оградено място за добитък, обикновено за коне. Изгражда се на открито от дървени стволоче, греди, бодливи храсти и т.н. Използва се и за улов на стадни животни.

КОРДАВА: Столицата на Зингара.

КОРДИТ: Вид бездимен барут.

КОРИНТИЯ: Хайборейско кралство, граничецо с Немедия, Замора, Котх и Офир. Прародина на днешен Бенелюкс.

КОТХ: Южно хайборейско кралство, граничецо с Офир, Коринтия, Замора, Хауран, Хорайа, Шем, Аргос и Аквилония.

КОХОРТА: Войсково подразделение в античните армии, една десета част от легиона, т.е. около 600 души.

КОШЕВОЙ АТАМАН: Върховен предводител на казаците от дадена област, подвластен само на хетмана.

КРАТЕР: Античен съд с две дръжки, във форма на обърната камбана и с голяма вместимост. Използвал се за смесване на вино с вода.

КРИС: Голям извит боен нож, използван от туземците по островите в Индийския океан.

КРОМ: Главен бог на Кимерия, научил хората да обработват металите. Могъщ, мрачен воин.

КСЕРКСИ: Наименование на основната група племена в Иранистанската империя, прародители на днешните персийци.

КСУХОТЪЛ: Древен град на юг от Стигия.

КУЕНТИЯ: Столицата на Бритуния.

КУЙГАРИ: Номадско племе, живеещо в пустините западно от морето Вилайет. Родствени с мунганите и зуагирите, формално подвластни на Туранската империя.

КУЛВЕРИНА: Старинно оръдие с дълго и тънко дуло, биещо на далечно разстояние.

КУМИС: Алкохолна напитка от ферментирало кобилешко мляко, особено популярна в Средна Азия и Ориента.

КУНЛУНСКИ КОРАБИ: Малайски платноходки кораби.

КУРА: Столицата на Асгард, известна с търговия на ценни кожи и скъпоценни камъни.

КУРЕН: Войскава единица в казашката армия, полк, формира се на териториален принцип.

КУРУМ ВАЗУЛИ: Племето от рода на вазулите, обитаващо платото Курум.

КУСАН: Далечноизточна държава, граничеща с Кхитай. Населена от номадски племена, сродни с хирканците. Пра род и на днешна Монголия.

КУШИТИ: Събирателно наименование на черните народи на юг от Стигия. С това име наричат жителите на Куш, Дарфар, Пунт и Зембабве — днешният континент Африка. По-късно основали Кушанското царство.

КХИТАЙ: Огромна далечноизточна държава с древна култура и многоброен народ. Прародина на днешен Китай.

КШАТРИИ: Наименование на живеещите в равнините вендийски племена, водещи заседнал живот.

КЪЛБОТО НА ЕЗУД: Силна магия, открита от чернокнижника Езуд още преди падането на Ахерон. Представлява омагьосан на камък огромен отровен паяк, носещ смърт на определен от заклинателя човек.

КЪПОНИ: Вид теглилка, возни с кобилица и две блюда.

КЪРЧАГ: Пръстен съд за вода или вино, стомна.

ЛАЗУРИТ: Вид полускъпоценен камък с небесносин цвят, особено ценен от източните народи.

ЛАРИ: Домашни духове, покровители на семейното огнище в древния Рим.

ЛАСТАР: Издънка от дърво, младок.

ЛЕВИТИ: Съсловие от свещеници и низши храмови служители у древните евреи.

ЛЕГИОН: Крупна военна единица в античните армии /3600-6000 души/.

ЛЕЗВИЕ: Острие на хладно оръжие, активна част плюс странична плоскост.

ЛЕМУРИЙСКО МОРЕ: Континентално море, отделящо Лемурия от Източния океан.

ЛЕМУРИЙЦИ: Жители на Лемурия, предшественици на днешните японци.

ЛЕМУРИЯ: Древен континент, съперник на потънала Атлантида. Днешна Япония.

ЛИТАВРА: Старинен ударен музикален инструмент.

ЛОГРИЯ: Старо име на Англия.

ЛОКИ: Един от главните богове в древноскандинавската митология, олицетворяващ двуличието, лъжата и покварата. Той е интригант, измамник, позор за богове и хора.

ЛУКСУР: Столицата на Стигия, пристанище на река Стикс.

ЛУЧИНА: Треска от смолисто дърво, използвана за осветление.

ЛЯХИ: Западни славяни, живели на територията на днешна Полша.

МААНАН: Главен бог във Ванахейм. Покровител на търговията и занаятите.

МАГИСТЪР: Върховен административен чиновник във Византия.

МАЙОРДРОМ: Виеше длъжностно лице във франкската държава при меровингите.

МАЛВАЗИЯ: Много гъсто и сладко вино.

МАМЕЛЮЦИ: Номадски племена, населявали Североизточна Африка и част от Арабския полуостров. Войнствени и свободолюбиви, сродни с арабите и египтяните.

МАНДАТОР: Вестите в древна Гърция и Византия.

МАННА: Нещо ценно, което човек получава неочаквано.

МАНУСКРИПТ: Грамадна древна книга, подвързана с животинска кожа.

МАРКИТАНТ: Търговец, който пътува с армейските обози и снабдява войската с различни стоки и изкупува трофеи.

МАРСОВИ МАТРОС: Дежурен наблюдател на кораб, покачен на главната / марсова/ мачта на кораба.

МАСАГЕТИ. Група племена, живели в териториите зад Каспийско море.

МАСКУТИ: Племя в Източен Дагестан на брега на Каспийско море.

МАСТАБА: Царска гробница в древер Египет.

МАХАЙРА: Древно оръжие — крив меч, нож, ятаган.

МЕГАЛИТ: Голям каменен къс с правилна форма.

МЕДОВИНА: Напитка от ферментирала мед и билки. Особено популярна сред скандинавските и славянските народи.

МЕНЕСТРЕЛ: Трубадур, бард, средновековен поет и певец.

МЕНТЕЛЕТА: Голям пулт с подпора, който се поставя на земята.

МЕОТИДА: Древногръцкото наименование на Азовско море.

МЕНХИРИ: Древни гробници, в които са положени тленните останки на видни личности.

МЕРУ: Далечноизточно планинско кралство, намиращо се във Великите Хималайски планини. Прародина на днешен Непал.

МЕСАНТИЯ: Столицата на хайборейското кралство Аргос. Голямо пристанище е на Западното море при устието на река Харот.

МЕХАЙРА: Къс извит меч у древните парти и траки.

МЕШКА: Вещева торба, използвана от войниците при поход, чувал.

МИДГАРД: Света на хората според скандинавската митология.

МИЙКАДО: Небесен император в Лемурия. Символ на висшата власт, абсолютен монарх. В Япония става микадо.

МИЛЯ: Мярка за дължина, равна на 1609 метра. Морската миля е по-дълга — 1852 метра.

МИТРА: Върховен бог в хайборейските кралства. Повелител на Светлината, Доброто и Първичното начало. По-късно става бог на Слънцето в древноперсийската митология. Култа му получава много широко разпространение в Римската империя. Отъждествяват го с Юпитер.

МОАВИ: Едно от арабските племена, съседно до древен Израил.

МОЛЛОХ: Дошъл от бездните на Космоса бог, основател на империята Моллох.

МОНСТЪР: Чудовище, уродливо страховито създание.

МОРГ ХАСБЕРГ: Крал на Хауран, властвал от 3033 до 3068 г. след падането на Ахерон. Член на Отряда на Светлината.

МОРЕ ВИЛАЙЕТ: Голямо вътрешно море, по-късно наречено Средиземно.

МУ: Далекосточна империя, покорена от Къл Завоевателя, крал на Валузия през 1619 г.

МУНГАН: Член на номадско племе, обитаващо западното крайбрежие на морето Вилайет. Сродни със зуагирите.

МУРИЙЦИ: Жители на империята Му, предшественици на кхитайците.

МУСКАЛ: Малък съд за благовония у източните народи, направен от теракота или стъкло.

НАВКЛИР: Владелец или капитан на кораб.

НАРД: Етерично растение, от което се добива ароматно вещество със същото име.

НАРТИ: Общо наименование на алани и осетини.

НАСТОЙКА: Течност, която съдържа в себе си екстракт от на киснати в нея вещества, предимно билки.

НЕЖИТ: Нечист дух, който скита по земята според древногръцката митология.

НЕЙД: Бог на войната на древните келти.

НЕКРОМАНТ: Чернокнижник, отдал се на науката за съживяване на мъртъвци. Достигнали висша степен некроманти могат

да управляват голямо количество съживени от тях мъртъвци на неопределено разстояние.

НЕКРОПОЛ: Гробище, гробница.

НЕМЕДИЯ: Хайборейско кралство, граничещо с Аквилония, Пограничното кралство, Бритуния, Коринтия и Офир. Прародина на днешна Германия.

НЕФЕРТАРИ: Съпруга на сатрапа на Замбула Юнгир Хан. Известна с изключителната си красота и аналитичен ум.

НИМБ: Светец кръг, ореол около главата на светец.

НИСИЙСКИ КОНЕ: Порода коне от областта на Ашхабад, прочути с качествата си.

НОВЕЛА: Закон, указ на върховната власт във Византия.

НОВЕЛИСИМ: Висш сановник във Византийската империя, подписващ указите на императора (новели).

НОМИЗМА: Златна византийска монета.

НОРНИ: Свръхестествени създания от древно исландските саги, повелителки на Съдбата.

НОТАБИЛИ: Знатни и богати хора в древността.

НУМАЛИЯ: Вторият по големина град в Немедия, прочут с робските си пазари.

НУМЕДИД БРЕННА: Крал на Аквилония, властвал от 2995 до 3022 г. Последният монарх от династията Бренна, убит от Конан от Кимерия при узурпирането му на властта в Аквилония.

НУМЕРИ: Елитна константинополска тагма.

НУШИБЕ: Съюз от номадски племена в Западен Тянь Шан.

НЬОРД: Бог — покровител на корабите и морето в скандинавската митология.

ОБОЛ: Дребна медна или бронзова монета в древността.

ОБСИДИАН: Вулканично стъкло, тъмноцветно, до черно, понякога на петна и ивици.

ОДАЛИСКА: Наложница у някои източни народи.

ОДИН: Древноскандинавски върховен бог, първоначално на мъдростта, вятъра и бурите. Има още много имена и прякори — Хаптагют — Бог на боговете, Иг — Страховития, Хертейт — Войнолюбивия, Харбард — Сивата брада. По-късно Один е почитан като бог на войната и покровител на търговията, мореплаването и поезията. Председател на Съвета на боговете.

ОЙКУМЕНА: Според древните гърци — населената с хора част от Земята.

ОЛИФАНТ: Старинен рог от слонова кост, използван за подаване на звукови сигнали.

ОНАГЕР: Вид стенобойна машина в древността.

ОНАГРА: Още Кулан. Нечифтокопитно животно от рода на конете.

ОСТРОВ КСАПУР: Голям остров в морето Вилайет, свърталище на пиратското Бяло братство.

ОСТРОВ СИПТАХ: Загадъчен остров в Западното море, на юг от Асгалун.

ОСТРОВЪТ НА ЖЕЛЕЗНИТЕ ИДОЛИ: Голям остров в морето Вилайет, намиращ се близо до устието на река Истар. На него се намират остатъците от древна мистична цивилизация. Наричат го още Маане.

ОФИКОВА ПАЛМА: Тропическо дърво с широка корона и дребни, особено вкусни плодове.

ОФИР: Хайборейско кралство, граничецо с Коринтия, Котх, Немедия и Аквилония. Прародина на днешна Чехия.

ПАЛАДИН: Рицар, дал обет да охранява Светите земи от мюсюлманите.

ПАЛАНКИН: Закрита носилка за важни особи в източните страни.

ПАЛЕСТРА: Гимнастически салони в античния свят.

ПАЛИСАДА: Ограда от колове с фортификационно предназначение.

ПАНОПТИКУМ: Музей от осъдени фигури на бележити личности, причудливи живи същества или други необичайни предмети.

ПАНТЕОН: Храм, посветен на всички богове, или обща гробница, посветена на бележити хора.

ПАТРИЦИЙ: Член на благородническото съсловие, висш чиновник.

ПЕЛИЦИМ: Погранична област между Туран и Хиркания.

ПЕРИСТИЛ: Колонаден околоръстен ход, предимно във вътрешен двор на гръцко жилище от времето на елинизма. Усвоен от римляните и византийците.

ПЕРПЕРА: Парична единица във Византия, златна монета.

ПЕРУН: Общославянско название на бога на гърма.

ПЕЩЕРАТА ЙЕЛАЙ: Митично светилище на древни богове, обитавано от вещи чародеи. Намирало се в подножието на Хималийските планини.

ПИКТИ: Жители на Пиктските дебри. Синоним на диви и необуздани диваци.

ПИКТСКИ ДЕБРИ: Или Пиктска пустош; обширни земи на запад от Аквилония. Диви и населени с първобитни племена, бели петна на хайборейските карти.

ПЛАН ШИР: Профилирана греда по горния край на борда на кораба.

ПОАНТАЙН: Най-южното графство на Аквилония, някога самостоятелна държава. Слави се с добрите си вина и храбрите си рицари. По-късно е наречена Гаскония.

ПОГРАНИЧНО КРАЛСТВО: Малка хайборейска държава, граничеща с Кимерия, Хиперборея, Немедия, Бритуния и Аквилония. Прародина на Днешна Швейцария.

ПОПОНА: Покривало за кон или друго яздитно животно.

ПОРТАЛНА ВРАТА: Магическа конструкция, през която може да се пътува през Време и Пространство.

ПОСОХ: Тояга за подпиране, патерица.

ПОТИР: Металическа църковна чаша за причастие.

ПРАЙД: Семейство хищници, обикновено лъвове.

ПРАО: Още Проа. Кораб с предимно ветрилно стъкмяване, характерен за далекоизточните морета.

ПРАЩУР: Далечен прародител, прадед.

ПРОРИЦАТЕЛ: Човек, който предсказва бъдещето; пророк, предсказател, оракул.

ПРОТОСПАТАРИЙ: Висш чиновник във Византия.

ПРОХОД ГУРАШАХ: Важен проход в Хималийските планини, свързващ Вендия с Иранистан и Кхитай.

ПРОХОД ЗАБАР: Важна пътна артерия в Химелия, свързваща Вендия с Иранистан и Афгулистан.

ПРОХОД КЕЛИН АНА: Пролом в Хем, важна връзка между западните хайборейски кралства и Туран.

ПТИЦА РОХ: Огромни орли, живеещи и в южните морета. Нападат и отнасят цели кораби заедно с екипажите.

ПЪБ: Питейно заведение, моряшка кръчма.

ПУНТ: Кралство, населено с чернокожо население, граничело с Иранистан, Зембабве, Кешан и Стигия. Намирало се е на територията на днешен Судан.

ПУРПУРЕН ЛОТОС: Силно отровно растение с наркотично действие, растящо в блатата на Южна Стигия.

РАБИРИЙСКИ ПЛАНИНИ: Планинска верига, която разделя хайборейските кралства Аргос и Зингара. По-късно са наречени Иберийски планини.

РАВНОДЕНСТВИЕ: Време през годината, когато денят и нощта са приблизително равни. Пролетно равноденствие — около 21 март — началото на пролетта. Есенно равноденствие — около 22–23 септември — края на лятото и началото на есента.

РАЗЕЗДИ: Малки разузнавателни отряди, които се движат встрани от основната войскава част и се грижат за обезпечаване на безопасността и. Събират провизии и информация за врага.

РЕБЕКА: Старинна цигулка с три струни.

РЕЙД: Място за акостиране на плавателни съдове извън пристанище.

РЕКА ЗАПОРОЖКА: Голяма река на изток от морето Вилайет, по-късно наречена Дон.

РЕКА СТИКС: Голяма река в Стигия, наречена по-късно Нил.

РЕКА ТАЙБОР: Голяма река в Аквилония.

РЕКА ТРЕНТ: Река в Англия, в долното течение на която е разположен град Нотингам.

РЕКА ХАРОТ: Река в Аквилония, ляв приток на река Тайбор.

РЕКА ЮМДА: Извиратца от Хималийските планини и вливаща се в морето Му. По-късно наречена Инд.

РЕПТИЛИЯ: Общо наименование на влечугите.

РИСТИЛИЩЕ: Арена, където са се провеждали рицарски турнири.

РИТОН: Старинна чаша във формата на рог.

РОГАТИНА Оръжие за лов на мечки, копие с напречна дръжка, която ограничава острието.

РОДОДЕНДРОН: Вечнозелен храст с лъскави кожести листа и едри цветове, който се среща и в Странджа планина и се отглежда като декоративно стайно и градинско растение.

РОЗОВ ЛОТОС: Растение, чиито листа имат сърцевидна форма и съдържат наркотично вещество. Навярно от рода на перуанската кока.

РУЛ: Устройство за управление на плавателен съд, кормило.

РУЛЕВИ: Термин в корабоплаването, обозначаващ старши матрос, отговарящ за управлението на кораба, кормчия.

РУНИ: Знаци от древна писменост.

САБЛЕЗЪБ ТИГРОЛЪВ: Измрял хищник от семейство котки, смилодон. Носи името си от огромните горни кучешки зъби, подобни на саби.

САДУКЕИ: Древна юдейска секта, яростен противник на християнството.

САЖЕН: Стара мярка за дължина, около 170 — 190 см. В морска употреба — 6 фута или 182.9 см.

САИБ: Титла на лице от недворянски произход в Иранистан и Вендия. По-късно става обръщение към богати и уважавани хора.

САЙТА: Вид дребна антилопа, особено разпространена в степните и полупустинни области. Обект на масов лов при номадските племена.

САКС: Къс меч, предимно за сечене, любимо оръжие на южните саксонски племена, на които дава името.

САМАРЯНИ: Племя, населявало областта Самария, намираща се между Палестина и Юдея. Сродни с юдеите.

САМОГОН: Долнокачествена високо алкохолна напитка, пърцуца.

САМПАН: Дървен плоскодънен едномачтов плавателен съд, задвижван с весла и платно.

САХТИЯН: Обработена козя кожа, марокен, шевро.

СБРУЯ: Оборудване на впрегатно или яздитно животно, амуниция.

СВАРОГ: В славянската митология — бог на небето и на огъня.

СЕКВОЯ: Голямо вечнозелено дърво от планинските райони на Калифорния, високо над 100 метра, с дебел ствол и ценна дървесина, мамонтово дърво.

СЕКУНДЕРАМ: Столицата на иранистанската империя.

СЕЛТРИК ТЕРАСПИДЕС: Владетел на Замора, царувал от 2967 до 2978 г. след падането на Ахерон. Баща на крал Озрик Тераспидес.

СЕНЕШАЛ: Комендант на замък или укрепен град в средните векове.

СЕПУКО: Ритуално самоубийство в древна Лемурия и Япония, харакири.

СЕРИКАРИИ: В Древна Гърция, Рим и Византия — тъкачи на копринени платове.

СЕСТЕРЦИЯ: Основна парична единица в древен Рим.

СЕТ: Бог-змия, олицетворение на Злото. Официално почитан в Стигия, забранен в хайборейските кралства.

СИЛАБОРНА ПИСМЕНОСТ: Вид сричково писмо, възникнало на основата на клинописа.

СИНЕДРИОН: Върховен съд на юдеите, намиращ се в Йерусалим.

СИНКЛИТ: Съвет на знатните при императора.

СИНОВЕ НА КАЗАЛА: Таен орден на почитателите на Казала — богинята на удушвачите. По-късно името се видоизменя на Кали и става едно от главните божества в индийската митология, а последователите ѝ се наричат туги.

СИРИНГА: Музикален духов инструмент, който се състои от седем тръстикови цеви с различна дължина, свързани помежду си.

СКАЛД: Съчинител на песни, бард.

СКОЛЕПЕНДРА: Вид огромна тропическа стоножка, която достига над 30 сантиметра на дължина. Някои видове светят на тъмно.

СЛИТЪК: Определено количество скъпоценен метал, отлян в съответна форма. Прародител на днешните кюлчета.

СОГДИАНА: Древна историческа област с култово значение в средна Азия.

СОКАК: Тясна извита уличка в ориенталски град.

СОКМЕН: Човек от недворянски произход, който получава земя от краля и се задължава с повинност — военна, парична и т.н.

СОНМ: Събрание, сбор, тълпа, множество.

СПАТАРИЙ: Висша длъжност във Византийската администрация.

СПАХИЯ: Някогашен турски конен войник.

СТАДИЙ: Старинна мярка за дължина, равна на 177.60 метра. Обикновено толкова са били дълги стадионите за олимпийските игри в древна Гърция.

СТАДИЯ: Мярка за дължина във Византия, равна на 600 стъпки или 192 метра.

СТАМПЕДО: Неконтролируемо движение на стадо изпаднали в паника животни.

СТАНИЦА: Въръжено казашко поселище.

СТИГИЯ: Древно южно кралство, граничещо с Шем, Туран, Пунт, Кешан. Дарфар и Куш. Прародина на днешен Египет.

СТЙЛЕТ: Късо хладно оръжие с тристенно острие, кинжал.

СТРАТЕГ: Началник на тема (военен окръг) във Византия.

СТРИБОГ: В славянската митология — бог на простора, на ясното небе и на ветровете.

СУКМЕТ: Малък град в Стигийската пустиня, на юг от Кеми.

СУЛТАН: Освен като титла на източен владетел, терминът означава и украшение за глава, шлем или шапка.

СХОЛИ: Гвардейски части във Византия.

СЮЗЕРЕН: Върховен повелител във феодалната йерархия, на когото се подчиняват васалите.

СЮНГЕР: Морско мещесто животно, което след съответна обработка се ползва като гъба за баня, изтривалка.

ТАБАРД: Вид наметало, използвано предимно от униформени военни.

ТАГМА: Столична войска във Византия.

ТАЛАСЪМ: Митично същество, зла сила, срещана предимно в изоставени сгради, воденици, мостове, чешми и др. Известни са още като гоблини.

ТАН: Благородническа титла, носена от саксонски владетел на област.

ТАМАРИСК: Южно декоративно растение с широки листа.

ТАНАСУЛ: Град в Аквилония, на река Ширка. Известен с вълнените си платове.

ТАРАН: Прием при морските сражения, при който чрез дълъг шип на носа на бойния кораб се пробива пробойна в борда на неприятелския кораб. Терминът се използва и като обозначение на древно стенобойно оръжие, и като прием във въздушния бой.

ТАРАНТЕЛА: фолклорен танц с буйно темпо.

ТАРАНТИЯ: Столицата на Аквилонската империя, най-големият хайборейски град. Разположен на река Харот, синоним на гордост и величие.

ТАУРАН: Графство в Аквилония, някога самостоятелна държава.

ТВЕРЦИ: Славянско племе, населявало земите между Дунав и Днестър.

ТЕМА: Военен окръг във Византия.

ТЕРАКОТА: Изпечена чиста глина.

ТИКОВО ДЪРВО: Растение с изключително твърда дървесина, използвана за направа на оръжия, важни корабни и машинни елементи и др.

ТИМАР: Вид ленно владение, поземлен имот, отстъпен от султана на заслужило военно лице.

ТИМПАН. Музикален инструмент, представляващ два бронзови сахана, които се удрят един в друг.

ТИНГ: Народно събрание в древна Исландия.

ТИРС: Тояга, обвита с бръшлян или лозови пръчки, с кедрови шишарки на края.

ТИУНИ: Привилегирани слуги при източен владетел.

ТОР: Най-силният бог от скандинавската митология. Кара колесница, в която са впрегнати два огромни козела, и един от прякорите му е Колесничаря. Въоръжен е с огромния вълшебен боен чук Мьолнир. Слави се и като голям покорител на женските сърца. Бог на гърма, бурите и плодородието.

ТОТРАСМЕК: Върховен жрец на бог Хануман в град Замбула, убит от Конан Кимериеца през 3015 г. от падането на Ахерон.

ТРАП: Корабна стълба.

ТРЕБИЦЕ: Място, където се извършва жертвоприношение, жертвеник.

ТРИРЕМА: Голяма галера с три реда весла.

ТРОП: Митично чудовище, враждебно на елфите. Уродливи, силни и безпощадни, тролите са синоним на кръвожадност, тъпотия и ограниченост. В някои предания тролите се вкаменяват с настъпването на деня.

ТУЛСА ДУУН: Лъжепророк-чернокнижник, живял от 2976 до 3009 г. Разпрострял култа към Сет в Хиркания и Кхитай.

ТУМЕН: Крупен отряд при някои конни народи — повече от десет хиляди души.

ТУМЕНТАРКАН: Военачалник на тумен.

ТУР: Някогашен грамаден див бик, населявал горите на Западна Европа. Имал черен цвят и дълги, извити и насочени напред рога. Изчезнал в края на 17 век.

ТУРАНСКА ИМПЕРИЯ: Голяма източна държава, граничеща с Бритуния, Хиркания, Иранистан, Хауран и Замора. Прародина на днешна Турция.

ТУРМА: Военна част във византийската армия с численост около 5000 души, равна на легион.

ТУРМАРХ: Началник на турма.

ТЮРБАН: Чалма, или женска забрадка или шапка, навита като чалма.

УАДАИ: Чернокожо племе в древността, отличаващо се с правилни черти на лицето, атлетично телосложение и голяма интелигентност. Прародители на днешните Ашанти.

УАДИ: Стръмна долина в пустинна камениста област.

УАРИ: Племето, родствено на хуните, живяло в Западен Сибир.

УГРИ: Обобщаващо етническо название на прадедите на днешните унгарци.

УИВЪР: Дребен, отровен дракон.

УИЪРД: Злобна вещица, особено настървена за изсмукване на човешки души.

УРКОВААЛ ТРЕТИ: Император на Валузия от 1581 до 1610 г. Последният крал от династията Урковаал.

ФАВЪН: Горско божество у древните римляни.

ФАЛАНГА: Вид тактическо построяване на войскове единици в древността.

ФАЛШ БОРД: Продължение на борда на кораб над палубата. Служи като предпазна ограда.

ФАРТИНГ: Старинна английска медна монета.

ФЕНИКС: Баснословна, митична птица, която в предсмъртния си час, на 500 годишна възраст, сама се изгаряла и отново се възраждала от пепелта си. Символ на вечно обновяване, възраждане.

ФИАСКО: Несполука, неуспех, провал.

ФИБУЛА: Игла за закопчаване на дрехи, служи и като украшение.

ФИЛИГРАН: Ювелирна техника за изработване на фини изделия от тънка златна, сребърна или медна нишка, наподобяващи дантели.

ФЛАГМАН: Голям кораб от ескадра, на който се намира командващият офицер.

ФОЛ: Дребна византийска монета.

ФОРТДЕК: Издигнато място на кърмата на кораб, където обикновено стоят стрелците по време на битка.

ФРАНКИ: Едно от големите галски племена, дало името на днешна Франция.

ФРАНКЛИН: Дребен независим земевладелец в стара Англия.

ФУСТЕ: Бързо въртене на един крак в класическия балет и фехтовката.

ФУТ: Мярка за дължина, равна на 30,48 сантиметра.

ФУТОН: Вид източен юрган, напълнен с вата.

ХАГЕН: Столицата на Ванахейм, град, прочут с изработването на доспехи и бижутерия.

ХАЗАНСКО ВИНО: Евтино билково вино от областта Хазан в Туран.

ХАИК: Връхна горна дреха, от главата до петите, използвана в древността от жените в Ориента.

ХАЙЛЕНДЪР: Член на шотландско племе, живеещо в Горна Скотия, планинец. Синоним на независим, безпощаден сърцат воин.

ХАЙСЕЛ БЕЕДЗИН: Крал на Шем, царувал от 3019 до 3045 г. след падането на Ахерон.

ХАЛОГА: Столицата на Хиперборея, известна с хубавите си жени с бяла кожа и светли коси.

ХАЛЦЕДОН: Вид полускъпоценен камък, разновидност на кварца.

ХАНДЕРЛАНД: Графство в Аквилония, славещо се с най-добрата пехота в хайборейските земи.

ХАНДЖАР: Тежък извит меч или кама, използван обикновено от туранци и шемити.

ХАНУМАН: Бог на раздвоението. Оприличаван с двулика маймуна, символ на двойственото начало в човешката природа.

ХАРАМУН: Голяма пустиня на границите на Туран, Стигия, Шем и Хауран с множество оазиси. В центъра ѝ е разположен град Замбула.

ХАРПИИ: Митични чудовища с глава на красиви жени, с тяло и крила на орли.

ХАРТУЛАРИЙ: Чиновник във Византия, завеждащ военните списъци.

ХАУРАН: Малко хайборейско кралство, граничещо с Туран, Замора и Котх. Прародина на днешна Унгария.

ХЕКИМ: Лечител при древните източни народи, доктор.

ХЕМ: Планински масив, част от Кезанкийските планини. По-късно наречен Хемус, Балкан, Стара Планина, Аймос, Саймон.

ХЕРОЛД: Средновековен глашатай, разпоредител на тържества, рицарски турнири и др. Вестител, предвестник.

ХЕТЕРА: Неомъжена жена от добро общество, образована и с изтънчени обноски, която води независим, свободен и разпуснат живот, куртизанка.

ХЕТМАН: Висш казашки предводител.

ХИКСОСИ: Племенно общество, най-вече от семитски племена, прочути с бойните си колесници.

ХИМАЛИЙСКИ ПЛАНИНИ: Огромен планински масив, по-късно наречен Хималайски планини.

ХИПЕРБОРЕЯ: Северното хайборейско кралство, граничещо с Асгард, Кимерия, Пограничното кралство и Бритуния.

ХИРКАНЕЦ: Член на голяма група номадски племена, обединени от Хирканския каганат. Живеят на север от Туранската империя и Кхитай.

ХИРКАНИЯ: Хиркански каганат, граничещ с Туранската империя и Кхитай. Населен от множество номадски народи.

ХИРОМАНТ: Човек, който гледа на ръка, гадае за характера, съдбата и бъдещето на човека по линиите и формите на дланите.

ХИРУН БЕЕДЗИН: Крал на Шем, царувал от 2993 до 3019 г.

ХИТОН: Долна дреха, риза у древните народи.

ХЛАМИДА: Връхна дреха, наметало.

ХЛЕВ: Оградено място за добитък, кошара, конюшня, обор.

ХОРШЕМИШ: Столицата на Котх.

ХРОМЕЛ: Ръчна мелница от два камъка, воденичен камък.

ХУНИ: Номадски племена, населявали Централна Азия.

ЦАРСТВОТО НА ВАЛХАЛА: Митично кралство, където отиват душите на падналите герои.

ЦЕНТНЕР: Мярка за тежина, равна на 100 килограма.

ЦЕНТУРИОН: В армиите на древния Рим — военначалник, предвождаш центурия /стотица/ войни.

ЦЕП: Селскостопанско сечиво от две части, свързани с гъвкава свързка. Използвало се е за очукване на снопи. В средните векове е било и оръжие. Прародител на днешното нунджако.

ЦЕРЕМОНИАЛМАЙСТОП: Висш царедворец, отговарящ за провеждането на всички церемонии, приеми и аудиенции в кралския двор.

ЦИКАДА: Насекомо-жетвар, издава звуци, подобни на щуреца.

ЦИНОБЪР: Червена багра, червено мастило.

ЦИТОЛА: Вид цитра, древен струнен музикален инструмент.

ЧЕРВЕНА РЕКА: Река, извираща от Карпашките планини и препичаща през Офир, Котх, Аргос и Аквилония. Десен приток на река Тайбор.

ЧЕРЕН ЛОТОС: Блатно растение със силно наркотично действие. При големи дозировки е смъртоносно.

ЧЕРНАТА РЕКА: Голяма река, която извира от Босонските предели, протича през Пиктските дебри и Зингара и се влива в Западно море.

ЧЕРНИЯ ОСТРОВ: Митичен остров в Западното море, на който е укрито магическо съкровище.

ЧЕРНОКНИЖНИК: Висш магьосник, отдал се на Черната магия. Подчиняват се на Господаря на Черния кръг и служат на бог Сет.

ЧИРЕП: Къс от счупен, предимно глинен съд.

ШАДИЗАР: Столицата на Замора, известен още като Прокълнатият град. Средище е на крадци и авантюристи от цял свят.

ШАМАН: Жрец, магьосник и лечител у някои номадски племена. Обикновено с посредствени магически умения.

ШАМБЕЛАН: Главен началник на стражата, обикновено почетна титла в Средновековието.

ШАПИТО: Покривало на пътуващ цирк, голяма шатра.

ШАХИМ: Висша владетелска титла в Иранистан.

ШЕЙС: Благородническа титла в Иранистан, давана обикновено на непотомствени дворяни. По-късно бива заимствана от алабските племена в променена транскрипция Шейх.

ШЕМ: Южно кралство, граничещо с Хорайя, Котх, Туран, Стигия и Аргос. Средище на търговията с добитък.

ШЕМИТ: Жител на Шем, член на номадско племе. Шемитите са добри животновъди, търговци и занаятчии. По-късно наименованието на племето се видоизменя на семити.

ШКИПЕР: Командир, капитан на малък плавателен съд.

ШКОЛАР: Книжовно наименование на човек, изучаващ дадена наука. Студент, ученик.

ШЛАК: фино стрита руда.

ШОКА: Растение, чиито листа имат силно наркотично въздействие и водят към пристрастяване.

ЩИРБОРД: Термин в корабоплаването — дясна страна на кораб.

ЩОРМ: Внезапна буря, силен повей на вятър.

ЩУРВАЛ: Кормило на кораб, самолет и др.

ЮЖЕН ОКЕАН: Днешният Тихи океан.

ЮМИР: Северен бог на войната и вечната зима в скандинавската митология. В някои транскрипции — Йомир. Той е бил първата форма на живот, зародила се на границата между страната Муспел — гореща и светла, и царството на студа и Мрака Нивелхайм. Юмир бил родоначалника на расата на ледените великани.

ЮНГИР ХАН: Сатрап на Замбула от 3004 до 3025 г. от падането на Ахерон.

ЮТИ: Северни племена, произхождащи от норманите. Наследници на древните есири от Хайборейската ера, ютите са били най-войнствените и непокорни викинги.

ЯБКУКАГАН: Наместник на кагана, втори по власт след него.

ЯДЖУР: Зловещ бог на черните народи на юг от кралство Куш.

ЯРД: Мярка за дължина, равна на 91.44 сантиметра.

ЯРЛ: Викингски предводител, крупен земевладелец или управител на област.

ЯСПИС: Полускъпоценен камък, вид халцедон с червен, черен или жълт цвят.

ЯРИЛО: Божество в славянската митология, свързано с пролетното плодородие и слънцето.

ЯТАГАН: Тежък закривен нож, широко разпространено оръжие сред източните народи.

КОШМАРИ ОТ ЧУЖД ЖИВОТ

Ш'Маа спеше. Лежеше, положил огромната си глава върху купчина скъпоценни камъни и сънуваше. Сънуваше ярки и непредсказуеми сънища — такива, каквито само драконите умеят...

ИСТИНСКОТО ЗЛАТО

Във всеки край и във всяко едно време от човешката история митовете и легендите са заемали съществена част от бита. Някои вероятно са възникнали просто като истории, с които хората са се забавлявали вечер край огнището или пък са служили за възпитание на децата. Други... кой знае...?

Дълго преди появата на каквато и да е писменост, те са се предавали устно и са преминавали от поколение на поколение, несъзнателно променяни по-малко от всеки отделен разказвач. Всеки човек има своя собствена представа за важните неща в живота, за това кое е стойностно и кое представлява чиста загуба на време. За един повествовател е много трудно да бъде безпристрастен при предаването на дадена история. Всъщност, добрият разказвач се отличава именно по вложените в разказа емоции и по това колко живо успява да накара слушателите си да си представят случките, за които им говори. Разбира се, най-запалената му аудитория са децата. Те са и тези, които след години ще разказват тези истории и най-неприятното е, че с всяка изминала година, всеки човек променя начина си на възприятие на заобикалящата действителност, така че съвсем естествено се изменя и първоначалният начин на повествование, а след някое и друго поколение и самата история. Всичко това става неволно, но промяната е факт. При записването на дадени събития налице е реалната опасност от неумишлено субективно изкривяване на истината или съвсем целенасочено и пристрастно преиначаване на фактите. Така че, легендите и митовете са наистина просто това, което са, но невинаги. Случва се и истината да се намира там някъде, сред всичките тези истории и може би просто е необходимо само да повярваме в нея.

Още от съвсем ранно детство съм имал развито въображение. Всяка история, която научех и всяка случка, за която чуех, автоматично се превръщаха в част от моя живот. Умът ми отново и отново изживяваше трудностите и приключенията, които се бяха случили преди столетия. В главата ми оживяваха картини от други цивилизации

и хора, родени и израснали в съвсем други светове. Може би това бе и причината да израсна прекалено самовгълбен в себе си и някак си да не се интересувам много от живота, който течеше около мен. За мен нямаше ограничения във времето и там вътре, в моето съзнание, аз изживявах живота на други хора, в различни от моето общество и цивилизация, бит и нрави. Най-ярките истории, които са останали от моето детство са за загубени съкровища на отдавна живели народи. Именно тези митове се превърнаха в своеобразно мое хоби и до голяма степен предопределиха моя живот.

Във възраст съм, когато един разумен човек се опитва да си отговори на някои въпроси и да намери, доколкото е възможно, истината за нещата, които го интересуват. За мен това са митовете, преданията и легендите. В моята колекция от такива, ако мога да се изразя така, съм събрал десетки повестувания. Всяко от тях съдържа в себе си велики дела, извършени от обикновени хора, превърнали се в герои, както и голяма доза фантастични преживявания и най-невероятни същества, които съпътстват преданията. Вече не съм дете и моите опити са именно в областта на изконното ми увлечение да отсея измислиците и да открия действителните събития, стоящи зад тези невероятни истории. Имаше общо в моите видения и истинската история, или поне аз вярвам, че е така. Във всички предания, които съм чул, когато стане дума за моя роден край, винаги става дума за изгубени за света съкровища. Историите са различни и една от друга по-невероятни. Смятам, че общото между тях всъщност е и това, което е вярно. Някъде в горите около каменните стени на селото има скрито злато, за мен това беше неоспорим факт. Всичко останало — духове, проклетия и тям подобни, за мен бе просто украса на елементарния факт.

Приемайки моята теза за вярна, от години обикалях из горите и планините, като се опитвах да намеря някакви следи, нишани или скрити за останалите белези — нещо, което да ме насочи към мястото където бе лелеяното от мен имане. Нямах представа къде да го диря, а нямах и представа какво точно да търся, дори нямах идеята кога е скрито и самото злато, тъй като, както знаете, този тип истории много рядко уточняват точния момент, в който са се случили. Така че всеки свободен ден аз излизах сред горите и постепенно, ден след ден, месец след месец, в продължение на дълги години, аз обикалях и търсех.

Опитвах се да не мисля за нищо конкретно и просто скитайки се, се надявах да забележа нещо, което някак си да не се вписва в естественото обкръжение на вековните дебри. Всичките изтърпени подигравки и всичкото пропиляно време, и нерви, може би щяха да бъдат възнаградени днес. Може би... Страхувах се дори да се надявам, запасът ми от търпение бе почти изчерпан.

Една прекрасна лятна утрин отново бях тръгнал на своите малки експедиции. Избрах си един от любимите ми маршрути, по които навлизах в горите. Нямаше ясно очертани пътеки и следвах коритото на някакъв отдавна пресъхнал поток или поне аз го приемах за такъв. Вървах сред едрите морени и се чувствах някак си потиснат. Те бяха тук от толкова години и щяха да бъдат тук навярно хилядолетия, след като отдавна съм се превърнал на прах. Беше депресиращо, но въпреки това обичах тези разхвърляни наоколо камъни. Всичката тази неизличима белота, тези изтрити от столетията течаща върху тях вода форми. Тези заоблени и напълно естествени купчини... Да, заоблени... Заоблени?!

Нещо сякаш ме удари в главата! Как не бях го забелязал досега? Стоях пред нещо, което бе представлявало речен праг. Водата се бе спускала от планините на малки каскади и аз бях в основата на една от тях. Камъните, върху които се беше изливала яростта на водните маси, бяха заоблени и покрити донякъде с мъх, но не всичките бяха такива. В единия край на пресъхналото корито те лежаха разхвърляни по същия хаотичен начин, както и навсякъде другаде — хаос и същевременно някаква известна единствено на природата подреденост. Особеното бе, че те определено не бяха речни. На пръв поглед изглеждаха като обикновени заоблени камъни, но не притежаваха онази гладка повърхност, получена от водата. Сърцето ми бясно блъскаше в гърдите, потта изби на едри капки по челото ми.

Бях минавал стотици пъти оттук и вероятно още толкова щях да минавам, но едва ли щях да забележа нещо. Сякаш самата съдба ме бе накарала точно в онзи миг да мисля за камъните и това ме бе довело тук....

... Не знам какво да правя. Вече от няколко часа седя и гледам в своето откритие. Да, любопитството ми е огромно, обаче се страхувам.

Страхувам се, че когато разместя морените, няма да намеря нищо. Може би има някакво съвсем логично обяснение, защо тези камъни са различни. Това, че аз не го виждам, съвсем не означава, че то не съществува. Решавам: ще ги махна, пък каквото ще да става. Камъните са тежки и работата е трудна и бавна, но желанието ми е прекалено силно, за да спирам за почивка. Ето тук сякаш има нещо. Плоча. Под този къс скала се появява някаква плоча, с големина от, може би, половин на един ярд. Цялата е изписана с някакви древни символи. Не смея да я мърдам; в мене са се събудили всички онези предупреждения и суеверни страхове, които съпътстват заровените съкровища. Проклетия, мрачни пазители на имането, призвани да го бранят от посегателства. Демони на злото, готови да отнесат душите на злополучния иманяр в най-мрачните адови селения...

Около мен се е смрачило. Явно доста време ми е отнело да разчистя мястото. Сенките не са кой знае колко дълбоки, но сякаш колкото по-надалеч се намират, толкова повече тайнствен живот има в тях. Косъмчетата по тила ми са настръхнали и вече имам чувство, че нечии очи ме изгарят с омраза. Колкото и да се опитвам да потисна тези си страхове и да убедя сам себе си, че всичко е плод на развентената ми фантазия, не успявам. Там има нещо и о, Господи, как не го съм го забелязал: цари гробовна тишина. Дърветата са притихнали, уплашени да помръднат листа, няма песни на птици и цялата природа се е смълчала.

Изправям се и се затичвам към далечното село. Едвам дишам, но е повече от страх. Нощта вече настъпва, а аз тичам към дома, към сигурността на каменните стени и за първи път в моя кратък живот — към хората. Най-последно — ето ги познатите къщи. Пред селската порта има хора. Слава богу! Спирам вече по-сигурен, не желаейки да ме видят такъв уплашен. Поглеждам към последните дървета. Дали това там, съсирекът от мрак, е силует сред сенките?! Не знам. Но само след миг там няма нищо. Най-вероятно е просто игра на сенки. Приближавам се към родното село вече с по-уверена стъпка и да, вече съм на сигурно, у дома.

Заспивам късно през нощта, след като дълго време съм обмислял събитията от изминалия ден. Трябва ли да споделя откритието си с някого или да го запазя за себе си? Всъщност надделява моето его. Всички ми се присмиваха, защо сега да споделям находката си с когото

и да било? Не знам имаше ли нещо в гората или бе просто моето превъзбудено въображение, но няма да се откажа. Утре, въоръжен, ще отида пак там. Силен съм, опитен в боя, трудно ще се намери някой в селото, който да се възправи срещу мен. А злите сили?! Бабини-деветини! Все пак, може да взема и някакъв амулет от свещеника. Утре...

Не знам какъв е бил съня ми, но се събуждам разтреперан. Дали е обикновен сън или по-скоро е предчувствие? О, да, наистина, там в ъгълче съм буден? Какво ли чака? Леко раздвижвам ръце, в опит да събудя кръвообращението си. Ще те посрещна, чедо на нощта! Как ли е влязло тук и защо още чака? Добре, по-добре да го изненадам. Отмятам завивката и скачам на пода, готов за бой, но... пред мен е само стола с дрехите ми. В неясната светлина ми заприлича на нещо дебнещо ме. Лягам си. Явно доста ми се насъбра...

... Слънцето вече е високо в небето и аз съм пак при находката си. Нося амулета, нося си и оръжие. Имам и голям метален лост, с който ще повдигна каменната плоча. Колко е хубав животът! Шумът на вековната гора ме изпълва с вдъхновение. Може би е по-добре да не рискувам и да забравя за златото? Но и въпросът съвсем не е в самото злато. По-скоро в тръпката, в предизвикателството. Толкова време го търсих и сега, след като съм тук, поне ще проверя, дали историите за проклятието са верни. Захилвам се. Какво пък...? Живота и без това е кратък. По-добре да го изживея като мъж, така както искам, вместо да се свирам страхливо нейде и да се надявам смъртта да ме подмине и този път. Дори и да е кратък, предпочитам да го изживея пълноценно, отколкото да го оставя да мине покрай мен. В крайна сметка човек няма нищо на този свят, освен душата си. Нея може да я погуби само с нечестиви дела, а ако избере спасението на Господ, то всичко е наред. Всичко, което е изкарал, може да изгуби, дори живота не е негов. Даден му е временно и толкоз. Друг избира кога ще свърши, така че — към плочата!

Символите са променени. Сигурен съм. Имам отлична зрителна памет и ясно виждам, че нещо е различно. Не съм сигурен в какво, но има промяна. Забивам края на лоста и леко повдигам края на плочата. Да! Най-сетне! На слънчевата светлина заблестя златото. Съкровището

на моите мечти! Огромно... Красиво... Примамливо, обсебващо...
Мое! Мое! Само мое!

А птиците? Господи, зад мен пак е тихо! Също като снощи.
Същата гробовна тишина! Но сега е само обяд.

Изтрезнявам на мига от опиянението на златото. Завъртам се колкото мога по-бързо, като същевременно и прикляквам. При завъртането плочата пада с глух кънтеж на мястото си, а лоста използвам като оръжие и влагам цялата си сила в него. Имам време да преценя, че това зад мен не е силуета на нещо, което е от този свят. Лостът ми минава през него, без да го засегне. Просто един силует, изтъкан от мрак. Той се приближава и да, в погледа му има живот. Но дали в тази, без съмнение злокобна сянка, може да се говори за нещо толкова прекрасно като Живот?! О, болката е изгаряща! Болка!!! Тялото ми се гърчи в неистов спазъм, ледените пипала на отчаянието прогарят душата ми. Живот?! По-скоро това, което блести в изумрудените очи, прегарящи съзнанието ми е СМЪРТ... Смър... Смь... См... С...

Облак задушлив дим, примесен с разноцветни пламъци изскочи от устата на дракона. Ш'Маа отвори едното си огромно, блестящо като слънцето око и просъска: „Кошмар! О правелика Майко! Защо ми изпращаш сънищата на човек?! Хора! Та те са толкова беззащитни, жалки и недълговечни?“ След това, успокоен, драконът премести глава върху абаносово ковчеже и продължи да спи... И да сънува...

Имаше нужда от спокойствие... След тези човешки кошмари за призраци и смърт! Та нали драконите почти не познаваха тази посестрима на Мрака? Е, морето винаги го е успокоявало. Пък и обичаше да си похапва прясна риба. Море... Вълни... Рибка...

РИБАРЯТ

... Беше в разцвета на трийсетте си години и водеше тих, спокоен живот. Винаги бе живял край морето и тук бе мястото, където би желал да бъде. Никога не би заменил грохота на връхлитащите върху скалите вълни, солените пръски, носени от вятъра и тази синева изпълваща всичко, докдето стигаше погледа. Сякаш морето бе изпълнило него и душата му. В сините му очи можеше да се види същата синева и същия простор или най-малко копнеж и жажда за необятните хоризонти. Подобно на всички морски хора, той не би могъл да се отдалечи от водите. С всяка крачка, с всеки миг, който го отдалечаваше от солените пръски, летящи с бриза, му се струваше, че от него сякаш безвъзвратно отлита някакво късче и губи себе си, след като от взора му изчезнат сините води.

Къщата му се намиреше в самия край на рибарското селище, но това не му пречеше, тъй като морето бе единствения му и достатъчен събеседник. Когато не бе с лодката си в морето, обичаше да се разхожда по брега и да се изкачва по надвисналите над морските бездни скали. С часове скиташе край брега, любувайки се на лазурния прилив или, на някой закътан от хорските погледи плаж, се излежаваше под лъчите на парещото слънце. Винаги бе мислил, че познава морето, поне доколкото е възможно за когото и да е да опознае необятното. Беше виждал всякакви странни твари и би могъл да се закълне, че веднъж дори бе зърнал русалка да лудува в спокойните летни води. Така че бе доста изненадан, когато намери НЕГО... Дори и днес не можеше да мисли за странното същество по друг начин, освен като за „НЕГО“ .

Беше приятен слънчев следобед и той се бе запътил към един малък и безлюден плаж, по-скоро ивица пясък между скупчения камънак. Стъпваше внимателно между камъните и гледаше в краката си, за да не загуби опора или да се подхлъзне. Не дай си боже да паднеше или счупеше крак, щеше да мине доста време преди на някой да му направи впечатление, че го няма, а и не бе сигурно дали щяха

изобщо до го потърсят. В първия момент дори не бе в състояние да съобрази какво е това, което виждаше между скалите.

Отдалеч му заприлича на огромен скакалец. Беше тревисто зелено и беше приклекло подобно на насекомо на двата си крака. Освен по крайниците, по нищо друго не го наподобяваше. Имаше леко издължена глава с форма и големина може би колкото на кокоше яйце. Черните му фасетъчни очи гледаха към рибаря, но то не побягна, а продължи да изчаква предпазливото приближаване на човека.

Мъжът беше изумен. Дори не би могъл да си представи, че подобно същество съществува. Имаше широки и като че ли доста съмнителни устни, но засега не изглеждаше опасно, така че той приклегна на няколко крачки от него и те взаимно започнаха да се изучават. Нещото бавно се изправи и с неуверени стъпки го доближи. Бе толкова беззащитно и някак си не на място — тук сред обливаните от вълните скали, че без да се замисля той протегна ръка и мъникът доверчиво се покатери в отворената му длан.

Рибарят се бе прибрал вкъщи и през следващите дни почти не излизаше, а прекарваше цялото си време с новия си приятел. Беше видял КОЛКО остри са малките му зъбки и с удоволствие установи, че съществото охотно яде предложената му риба. Беше я примъкнало настрана и безшумно я бе разкъсало и изяло. Странното беше, че не изяде главата, а се върна и я остави в краката му.

То бе спокойно и не обикаляше из къщата. По цял ден седеше или лежеше, свило двата си крака плътно до тялото. Постепенно рибарят се завърна към своето нормално ежедневие, като единствената разлика бе, че на своите разходки взимаше със себе си своя домашен любимец. Беше изумително как бързо растеше мъникът. След десетина дни вече бе с големината на котка и често по време на разходките изчезваше нанякъде, но винаги се връщаше навреме или го настигаше по пътя за дома. В къщата продължаваше да се държи апатично, но количеството храна, която поглъщаше, все повече нарастваше. Започна да става и претенциозно — не ядеше парчета, а само цели риби. Остана непроменен и ритуала с главите им. Винаги ги носеше на него и се отдалечаваше доволно едва когато той ги вземеше. „Вероятно някаква необичайна форма на привързаност“ — мислеше си рибарят. При една от разходките то просто изчезна. Не го настигна по пътя. Не

се прибра по-късно. Няколко дни след това рибарят се отказа да го търси и прие, че едва ли някога ще го види отново.

Седмиците преминаха в месеци, месеците в години и постепенно селището се промени. Кораб с роби се разби и заседна близо до брега. Явно екипажът бе избит от разбунтувалият се жив товар и селото се разрасна в малък град, обогатено с хора от различни националности. В голямата си част робите не бяха лоши хора и всеки намери свой собствен поминък. Те избягваха да изпаднат в конфликти с местното население. Между тях имаше и няколко доста противни личности, но като цяло животът беше нормален, поне в началото.

Бившите неволници си построиха къщи, дори си издигнаха и собствена кръчма, но я направиха в покрайнините, за да нямат проблеми с навикналите на тих живот местни жители. Колкото и да бяха почтени намеренията им, проблемите не закъсняха. Започнаха да изчезват хора. Първият от тях бе рибар и всички приеха, че се е удавил, навярно защото бе най-лесно за предполагане. Никой не се запита защо лодката му е на пристана и защо ако се е удавил край брега, не го откриха. Скоро изчезна и една жена и тогава селището изпадна в паника. Търсиха я навсякъде и дори откриха кръв по песъчливата земя, недалеч от новопостроената кръчма. Всеки подозираше останалите, дори обвиниха няколкото чернокожи в канибализъм. Скоро всичко поутихна, но след няколко дни изчезна един от чернокожите и хората отново изпаднаха в паника. Местните не бяха свикнали на такива неща и обвиненията скоро прераснаха в чести сбивания. В пределите на селището всички се движеха поне по двойки. И никой не рискуваше да излиза извън тях. Все по-рядко, но продължиха да изчезват и други. Някои заговориха за напускане на града, за проклетия и скоро легендите, и приказките, с които плашеха децата, минаваха за истина.

Самотният рибар се бе състарил с десетилетия. Предполагаха, че е от страх, тъй като живееше сам, но бяха далеч от истината. Виждаха го с блуждаещ поглед, като призрак да обикаля по кея и да се взира във водите. Наистина го бе страх, но не и от самотата. Плашеха го боговете. Трепереше, че един ден ще се срещне с тях. По цели нощи не мигваше, изпълнен с болка, очакващ с кървящо сърце утрото. Някоя от проклетите утрини, когато отново някоя човешка глава грижливо щеше да е поставена на прага му...

„Това май е по-добре...“ — мярна се в главата на Ш’Маа и драконът махна доволно с опашка. Драгоценна ваза, пълна догоре със скъпоценни камъни, се пръсна на хиляди парчета, поразена от мощния удар. Но чудовищният собственик на унищожената реликва не се обезпокои. Той сънуваше...

„Хубаво е да си безсмъртен! Ах, колко е хубаво! Но, дали и Смъртта...?“ Люспестото туловище на Ш’Маа се сви в рязък спазъм. Тъй непоносимата мисъл за небитие и тление разтърси драконовото съзнание...

ВЛЮБЕН В СМЪРТТА

Не бих се определил като добър човек. Изглежда за всеки понятията за добро и зло са строго индивидуални. Може би всичко зависи от конкретната ситуация и приемливото за даден момент би могло да е нещо съвсем неприемливо за друг. Доста съществено е за кого даденото нещо е добро и за кого е лошо. При мен винаги бе важно нещата да стоят добре лично за мен и, въпреки че е егоистично, този принцип никога не ми е изневерил. Всъщност може би човек е егоист до даден момент в своя живот. Според мен това е мигът, в който срещне жената — единствената, тази, с която желае да прекара остатъка от живота си. Това е усещането за дом и именно тогава един мъж разбира истинското значение същността си. За мен тези времена още не бяха дошли и дори и по моят критерий за лош човек, какъвто според мен представлявах, не бях особено загрижен, за да променя този факт.

Бях изкарал досегашния си живот в скитане по забравени от бога места и някак си неусетно безгрижните дни преминаваха в години. Посетил бях толкова градове, че вече не си спомнях техните имена. Безличните малки поселища на ръба на пустошта ме бяха приютявали за по няколко дни. В големите градове на изтока се задържах по-дълго, там опознавах всички тъмни страни на човешкия живот. Хората твърдяха, че съм убил десетки мъже. Бяха само отчасти прави — не бях погубил чак толкова много и в никакъв случай не бяха хора, които биха липсвали на някого. В очите ми бе запечатан онзи малък демон на авантурата, присъщ на младостта. Посрещах всяко предизвикателство с вдигната глава и насмешлива усмивка. Присъщо на младостта бе и друго качество — прекадената самоувереност, и аз не правех изключение.

Странствах безцелно. Просто следвах извивките на стария коларски път, изпълнен с любопитство докъде ще ме изведе. Е, стигнах донякъде. До някакъв хан, а след него бе просто гора. Това бе мястото, където щях да пренощувам, така че аз се запътих към сградата. Беше

стара масивна постройка, издържала както капризите на времето, така и на хората, посетили тези отдалечени краища. Основното помещение бе просторно, малко мрачно, но чисто и добре поддържано. Покрай масите бяха наредени дървени пейки, а пода бе застлан с трици. Личеше си, че не е просто хан, а и дом за съдържателя и съпругата му.

Когато влязох в помещението, те бяха седнали на маса близо до тезгяха и вечеряха. И двамата бяха на средна възраст. Едва ли имаха много печеливш бизнес, но изглеждаха щастливи. Ханджията стана да ме посрещне и аз се спрях, за да може преценяващия му поглед да ме огледа добре. По време на скитанията ми бях понаучил едно-друго за хората и мъжът пред мен ми стана ясен. Бях срещал стотици като него, тръгнали да си търсят щастието и своето място в живота. Хора, еднакво добре чувстващи се както в града, така и сред дивата природа. Мъже и жени не свикнали да се съобразяват с когото и да е било. Бяха добри и сърдечни и винаги се радвах, ако при някое премеждие имам до себе си такива хора. Притежаваха и една черта, която ме дразнеше — мислеха се за солта на земята, и не следваха нечий съвети или поучения.

Изглежда не събудих подозренията му, но той все още не ме бе одобрил. Въпреки това ме покани:

— Добре си дошъл, пътнико. Заповядай на нашата маса. Нещо нямаме много посетители напоследък, но стига да имаш с какво да си платиш, си добре дошъл.

Сдържах усмивката си. Не се бях излъгал в преценката. Човекът ми предложил подслон и храна, но все пак любезно ми бе напомнил, че тези услуги не са безплатни. Не беше груб, просто знаеше какво предлага и бе съвсем нормално да се знае какво струва услугата. Подадох му една сребърна монета и се настаних на предложената ми маса.

Стопаните бяха приятни хора и липсата на посетители за тях означаваше и липса на новини. Самата вечеря доста се проточи, докато им разказвах последните по-важни събития, за които знаех. Когато нямах новини за някое място, дяволчето в мен се надигаше и измислях нещо пикантно или шокиращо. Сигурен бях, че доста време двамата ханджии ще обсъждат това, което бяха узнали.

Стаята ми беше малка, с два сламеника. Хвърлих багажа си на единия и се чувствах толкова изморен, че без дори да се събуя, се

изтегнах блажено на другия...

... Вълните се разбиваха някъде ниско под нозете ми. Вятърът разбъркваше косите ми, сякаш в опит да ме заслепи. Донасяше солени пръски тук горе на скалите и после съвсем целенасочено ги забиваше в лицето ми. Нямах спомен как съм се озовал тук, какво правя и даже кой съм. Просто стоях там и бе странно, че се наслаждавах на бушуващото в краката ми море. Сякаш всичкия привиден хаос от вода и вятър, представляваше мен самия и моя живот. Въпреки дивата красота, аз бях спокоен. Вдигнах поглед към небесата и облаците се раздвижиха. Откриха малка пролука в себе си и лунните лъчи се шмугнаха към света. Те се отразяваха и блестяха като скъпоценни камъни по люспестата кожа. Там, в бурните небеса, кръжеше дракон. Черен като самата нощ, летеше гордо отгоре, величествен и неповторим. Бе странно, но бях убеден, че е дошъл за мен и знаех, че няма да се измъкна, без да се срещна с господаря на небесната шир. Дивият му рев разкъса вятъра и той се спусна. Трябваше да се махна, да съм някъде далеч от тук. Обърнах се и замрях. Всичкият страх, който бях изпитал, се стопи и изчезна, заменен от безпределен ужас. Там, само на няколко стъпки от мен, стоеше черна, забулена фигура, която стискаше в ръце страшно, непонятно оръжие, подобно на гигантска коса. Бях сам, невъоръжен. Силите и волята ми за бой ме бяха напуснали. Жаждата за живот, тази тъй велика емоция на младото ми същество, бе изчезнала. Бях опустошен, намирах се накрая, и го чувствах, знаех го...

Силуетът пристъпи към мен и повдигна глава. Бавно свали качулката си и аз стоях там, зашеметен, вцепенен и отчаян, и френетично се опитвах да си поема въздух. Явно тази вечер ми бе отредено да изпитвам само крайни чувства. Изпод качулката се изсипа невероятен водопад от руси къдри, към мен се взираха двете най-сини очи, видяна някога от човешко същество, и сякаш тези прекрасни зеници ме придърпваха, неудържимо ме поглъщаха в бездънните си дълбини... Никога не бих могъл да си представя по-съвършено женско лице. Излъчваше нежност и същевременно бе строго и волево. Знаех, че няма смисъл да продължавам да скитам. Тя беше тук и светът

нямаше какво повече да ми предложи. ТЯ бе тази, която щях да обичам цял живот, и нямаше да имам такъв без нея. Тя бе Единствената...

Събудих се изпотен и седнах в леглото. Пак същият сън. Непрекъснато се появяваше и ставаше все по-натрапчив. Всъщност за първи път не се събуждах с вик. Досега се пробуждах в мига, когато драконът се спуска и аз се обръщам да избягам, но не и този път. И това лице. Понякога се чудех, дали тези сънища не са ми изпратени като кошмари за наказание от някого, а сега горещо се надявах да е така. Бе само един сън и не знаех как, но бях безумно, всеобхватно влюбен в това момиче и трябваше, трябваше да я открия. Кошмарът се бе оказал блян, неземен и сладостен. Не заспах отново и до сутринта останах със спомена за очите, изгарящи съзнанието ми.

Слязох рано за закуска и по нещо явно ми е личало как се чувствам, защото стопаните ме оставиха на мира, за да се нахраня. Доплатих и след като се сбогувахме, поех по самотния си път. Не желаех да се връщам назад, така че закрачих бързо през гората. Нямах посока и следвах стари пътеки или животински такива. Безразлично ми бе къде ще отида, просто вървах без път и си спомнях проклетия сън. Така скитах из горите през целия ден. Привечер избрах една малка, закътана полянка от онези, на които хората им казваха „самодивски“, и запалих в единия ѝ край малък огън. Не изпитвах охота за храна, само легнах и се надявах като заспя, същият сън да ме споходи и ощастливи. Горещо се надявах моята любима да се задържи по-дълго в бляновете ми. Имах да ѝ задавам толкова много въпроси...

Очевидно бях превъзбуден и сънят не идваше. Опитах да се успокоя и се заслушах в горските шумове. Преди винаги ме е успокоявал нощният покой и хармонията на природните звуци. Изпука съчка. След миг още една. Да, не грешах — някой идваше към мен.

Предпазливо станах и се загледах, подготвил меча си, в посоката откъдето се приближаваше натрапника. През поляната бавно се приближаваше някой и определено не се криеше. Би трябвало да не е мой враг, но пък от друга страна, би могло да означава, че просто е уверен в своето превъзходство. Нощният посетител пристъпи в осветения кръг и аз отпуснах оръжието. То не ми бе нужно.

Защото пред мен стоеше момичето от съня ми. Тя бе тук, но на мен ми се стори нереално.

— Не вярвах, че наистина те има! — чувствах, че тя знае какво имах предвид.

— Обаче се надяваше, нали? — усмихна се девойката и седна срещу мен. В прекрасните сини очи играеха закачливи пламъчета.

— Коя си? И как... Как влезе в моите сънища? Защо? Как ме откри...

— По-полека! По-полека! Спри! Много въпроси, а не разполагаме с достатъчно време. Ще дойдеш ли с мен?

— Знаеш, че те искам повече от всичко. Нали си проникнала в сънищата ми? Ще сме заедно в този свят, нали?

Стори ми се, че за момент нещо помръкна в погледа ѝ, но може би си въобразявах. Та аз нищо не знаех за нея!

— Зная. И повярвай ми, че няма нищо, което да искам повече от това да сме заедно. И ще бъдем, поне доколкото е възможно...

— Доколкото е възможно...? Какво означава това? Едва ли има нещо, което да ме раздели от теб, щом и ти ме искаш.

— Прекалено си самоуверен. Нищо не разбираш. Дори малкото време, през което ще сме заедно, ще ми струва повече, отколкото си мислиш. Ела, то се изнизва неусетно, така че нека не губим и малкото, което ни е дадено...

Станах и пристъпих към нея. Тя пое ръката ми и се изправи. Всичко си бе както трябва. За първи път и аз си бях на мястото. Там, до нея. Нека си мисли, каквото иска. Нищо не ми трябваше да знам. Важното бе, че е до мен и аз нямаше да позволя на никой да ми я отнеме. Никой! Бях убивал прочути войни, само заради накриво казана дума или нагъл поглед. А заради нея... Не бих допуснал дори смъртта да ни раздели!

Вървахме между дърветата, радвахме се на допира си и на това, че сме заедно. Стигнахме до тих поток, чийто води блестяха на лунната светлина. Тя се притисна до мен и устните ни се допряха. Времето спря и в света бяхме само двамата. Робата ѝ се свлече в тревата, тя със смях се затича към потока и се гмурна в сребристите води. Изправи се във водата, цялата блестяща, и аз знаех, че никой друг никога не бе виждал такава красота. Бяхме заедно и се сляхме в едно цяло. Тя и аз! Това бе нашата нощ и нашия свят...

... Часове по-късно лежахме на росната трева и наблюдавахме настъпващото утро.

— Трябва да тръгвам, любов моя. Знай, че никога не съм обичала и никога няма да има място за друг в сърцето ми. Може би един ден ще можем да сме заедно, освободени от този свят.

Но...

Тя постави ръка на устните ми и поклати глава.

— Недей, само ме помни. Ще се видим пак. Обещавам ти!

Изправи се и без да се обърне, затича към дърветата. Колкото и да бе бърза, видях облените ѝ в сълзи скули.

Обичам те! — извиках отчаяно след нея. Нещо в гърдите ми сякаш се скъса от болка.

Любимата ми спря и се обърна. Помислих, че ще се върне, но тя се извърна обратно и се скри сред зеленината. Останах объркан, съкрушен до потока и след миг се разнесе далечен плясък, сякаш от огромни криле.

Това бе историята на моята любов. Така я и разказах на младите момичета. Никога не споделих само едно нещо — в съня аз познах оръжието ѝ. Знаех коя е тя, затова не я попитах за името ѝ по време на мимолетната ни среща. Тогава имахме далеч по-важни неща за вършене. На тях обаче им стигаше и това, което научиха. Романтични създания са те и изглежда не намират за досадно задължението, че трябва да се грижат за вечно мрънкащи и оплакващи се старци в дома за ветерани. Той всъщност е бившата казарма близо до двореца и се обитава от престарели войници като мен, останали без нищо и никого в света. Хора, които поради една или друга причина, са прекарали живота си в армията. Истината бе, че непрестанно я търсих. Искях да открия една жена по бойните полета. Една прекрасна, тайнствена жена... Не я открих, но знам, че тя ще ме намери. Убивах и се молах да бъда убит. Сражавах се с отчаянието на обречен, но ТЯ, ТЯ ме щадеше. Защо ли? Не намирах отговор на този тъй важен за мен въпрос. Неудържимо исках да сме заедно, отново да заровя лице във

вълшебните руси къдрици. Сега, на смъртния си одър, аз съм убеден, че това най-сетне ще стане.

— Здравей, любов! Дълго чакахме да сме заедно, нали?

Смъртта вече е дошла за мен и ми се усмихва. Най-сетне! Господи, колко обичам тази усмивка...

„Хората заслужават своята участ! Ама и Смъртта си я бива, пък има и дракон! Дракон... Дракон...“

„Няма ли да сънувам драконов сън? Стига тези хора!“

СВЕТЕЦЪТ

Свещеникът живееше в малка стаичка, плътно прилепена до корпуса на самия храм. Единственият ѝ вход се намираше от вътрешната страна на храма, така че обективно погледнато, животът на божия служител протичаше почти изцяло в пределите на светата обител. Доста година бе прекарал в грижи за сградата, бе присъствал от поставянето на основите ѝ до изграждането на покрива. Той лично бе извършил и освещаването на готовото здание.

Укрепеният град, в чийто предели се намираше божията обител, не бе много голям, в сравнение с градовете, издигнати в равнините, но определено изглеждаше внушителен за мястото, на което бе построен — на самата граница на пустошта, в края на цивилизацията. Това бе една от онези крепости, отвоювани с мечовете на предците, създадени като защита срещу дивите планини и техните страховити и загадъчни обитатели. Поселището постепенно се бе превърнало в жилище на смели и често безразсъдни авантюристи. Имаше си собствен гарнизон и дори малък десантен отряд, който преди бе използван главно във войните с огромните планински влечуги.

Драконите, или змейовете, както ги наричаха някои, по всеобщо мнение бяха порождения на изконното, първично зло. Имаше хора, които ги смятаха за разумни същества, но доказателствата за това бяха ограничени и никой не ги взимаше на сериозно. Заселвайки се в планините, човеците бяха загубили много роднини и приятели, паднали в борбата с тези омразни създания. Бяха зло и църквата без колебание поощряваше тяхното изстребление. Слава на всички богове, че вече бяха изстребени и оставени само в легендите и преданията. Разбира се, имаше истории и за оцелял дракон, който нападал с идването на нощта. Убивал спящите и безмилостно унищожавал цели поселища на юг от града, без да остави жив свидетел на ужасните си престъпления. Подобна тактика на водене на бойни действия определено изискваше интелект, а според богоугодния човек, тази черта не беше присъща на гадините. Ако тези убийства наистина бяха

извършени, а не бяха просто обект на приказки край огньовете, имаше вероятност за някакво друго разумно обяснение. В най-лошия случай изглежда бе оцеляла някаква група дракони, а поведението им бе просто още едно доказателство за вродената зверска кръвожадност на огромните рептилии.

— Ставай, момче! — свещеникът разтърси с доста груб ритник все още спящия свой помощник. — Скоро ще изгрее слънцето, а знаеш, че първите вярващи ще дойдат да получат ежедневната си благословия. Искам веднага всичко да е почистено и подготвено за службата. Едва след това можеш да закусиш.

Той придружи думите си с още един ритник по не разсъненото момче.

— Едно време не беше така, не беше-е-е... — продължи да мърмори божият служител, излизайки. — Сегашната младеж е толкова мързелива. И за какво ми е този непрокопсаник? Нито помага, нито усвоява божие слово. По-добре да го бях изпратил да се бие с гущерите в планините. Толкова свестни хора измряха, а на нас какво ни остана? Мъка и безпросветност...

Свещеникът влезе в храма и започна да пали и да подменя догорелите свещи, за да подготви церемонията. Тази доста деликатна операция изискваше личното му участие. Скоро след него в храма се появи и рошавият хлапак, който, широко прозявайки се, се зае да мете около вратите, без да проявява особен ентусиазъм.

— За нищо не ставаш, момко. Мислиш си, че си много хитър и че не знам за твоите занимания с меч и копие. Lentяй, а не послушник, това си ти! Никога няма да станеш богоугоден служител, от мен да го запомниш! — в погледа на стареца се четеше презрение към явно неподходящия му помощник. — Да знаеш, че и велик войн няма да станеш, просто нямаш сърце за това, момче. Приеми, че си само един загубеняк и толкоз!

В очите на юношата се разгоря пламък, който определено не отговаряше на назидателните думи на възрастния човек. Изправи снага — широка в раменете и тясна в кръста, и гневно се обърна към наставника си:

— Поне няма да си остана един самотен и мърморещ дъртак... — младежът решително захвърли метлата и се насочи към стаичката. — Мети си сам, старче, и ме остави да се наспя. Писна ми от вечното

ти недоволство и мърморене. Омръзнаха ми и твоите проклети богове. Човек трябва сам да избира съдбата си, така че върви по дяволите и ти, и скапаните ти богчета. Щом се наспя се махам оттук и отивам право в казармите. Поне там ще ме уважават, да знаеш!

Свещеникът се бе присвил под яростния поглед на момчето и бе загубил цялото си предишно достолепие. Остана невярващо да гледа затръшнатата врата и може би за първи път не можеше да намери думи да каже каквото и да е било. Но опитът на верен божи служител му помогна бързичко да преодолее объркването си. Скоро, отново се зае с обичайните си дела, като продължаваше да клати укоризнено глава, останал насаме с благочестивите си мисли.

Постепенно настъпващото утро властно проникна през тесните прозорчета и премахна мрачните сенки, стаили се в ъглите. Денят обещаваще да е ведър и слънчев. Старецът се усмихна, от лошото настроение не остана и спомен. Какво по-хубаво от топъл пролетен ден след мразовитата, проклета зима?

Изведнъж навън настана някаква суматоха. Чуха се писъци на хора, дочуха се забързани стъпки от тичане. Учуден от суматоката, божият човек излезе пред храма.

— Какво става, в името на бога? — опита се безуспешно да спре някого от тичащите.

— Дошъл е! Идва за нас... Тук... Къде са стражите? Ужас! Няма ли ги войните...

Отвсякъде се носеха разпокъсани викове, но в тях ясно се долавяше единствено паниката на тълпата. В този момент излезлият навън послушник хвана един от тичащите мъже, вдигна го със силните си ръце и го долепи до стената.

— Какво, в името на Нергал, става? Какви са тези викове и кой ни напада? — момъкът продължаваше да разтърсва нещастния човечец. — Говори, проклет да си, че ще ти потроша кокалите!

— Дракон... Огромен! Там... Да бягаме!

— Ще ни избие! Мъртви сме!

Мъжът всеки момент щеше да припадне от ужас, така че младежът го пусна и се втурна към съседното площадче. Подтичвайки, след него се понесе с преbledняло лице и свещеникът. От площада се откриваше гледка към планините над града и към стърчащата като кула скала, в чиято основа бе построен града. И то каква гледка!

На скалата беше приклепнал дракон — истински и съвсем жив и реален дракон! Точно в този момент чудовището се изправи и разпери криле. Лъчите на изгряващото слънце заблестяха, отразени от огнено червените му люспи. Сякаш самия той бе покрит с кръв. Гигантският звяр изрева предизвикателно и се спусна в грациозна спирала към града. Непрекъснато бълваше огън като се целеше в най-големите тълпи. Огънят се вкопчи в хората и сградите с бясна настървеност. Писъците на страх се сливаха с тези на болка и онези, които предшестваха смъртта. От горящите здания падаха греди и камъни, погребвайки под себе си десетки тела. Обръщайки се, младежът видя немощното тяло на свещеника затиснато под една купчина развалини.

— Дано бъдеш щастлив сред боговете си, ако ги има — това бе единствената заупокойна молитва, която старият свещеник получи. Доста скромна, като се има предвид дългата му и съвестна служба.

Звярът не се опитваше да се предпазва от спорадичните удари на оредялата охрана срещу него. Беше кацнал върху покривите и унищожаваше с огъня си всичко. Само с един замах закривените му ноктите разкъсваха на части попадналата в тях жертва. Въртейки се около себе си, гадината разрушаваше зданията, сякаш бяха нищо повече от хартиени макети.

Младият мъж бе покорен от красотата и мощта на огромното влечуго. Видя лежащ, умиращ войник да се гърчи в предсмъртни конвулсии и притичвайки покрай него, се наведе и взе падналото настрана копие. Бе добро оръжие — със стоманено острие и закалено дъбово държало, полирано от дланите на войните, използвали го през годините. Вече въоръжен, доскорошният послушник достигна края на улицата и се изправи само на няколко разкрача от звяра. Почувства се толкова малък и незначителен пред величественото божие (или дяволско) творение. Испита някаква странна печал, че трябва да се възправи като враг срещу нещо тъй прекрасно и същевременно тъй страховито и ужасно. В този момент драконът се обърна. Погледите на човек и звяр се срещнаха. Още докато чудовището се извърташе, копие то излетя от ръката на младежа и в мига, в който погледа на небесния господар се срещна с този на земния жител, острието потъна дълбоко в гърдите на страшилището. Младежът извика и сякаш желаше да спре удара, но вече бе късно. Звярът се залюля, явно губейки сили. Знаеше, че умира, но бе странно, че погледът му се

излъчваше спокойствие. Огромната зъбата глава кимна по посока на убиеца си, сякаш изразяваше удовлетворение и... благодарност! Колената на чудовището се подгънаха и то се строполи бездиханно на улицата — сред другите мъртви тела и руините, причинени от собствената му ярост. Грамадните очи угаснаха, но незнайно защо младежът изпита непонятната увереност, че на устните на мъртвия звяр пробяга усмивка...

Хората се приближаваха бавно и едва след като се увериха, че драконът е мъртъв, с несмели усмивки и вяли подвиквания започнаха да потупват бившия кандидат за божи служител:

— Младият послушник при свещеника! Той, той го уби! Слава на боговете. Някой от тях е насочвал ръката му. Той е божи помазаник. Стори чудо! Чудо! Светец... Светец! Чудотворец! Спасител! Светец...

Виковеите набираха сила и се носеха отвсякъде, подемайки площада на крилете на еуфорията. Хората се тълпяха, изпълзявайки от дупките, в които се бяха сврели, за да се спасят от огнената напасть — едни да видят огромното същество, други просто да се докоснат до богоизбрания — този, когото до вчера дори не забелязваха...

Тълпите обичат, обожават победителите...

Самият венцеславен герой не изпитваше радост. Знаеше, че е погубил последния от великите господари на небесната шир, но помнеше и това, което видя и прочете в погледа му.

— Грешеше, старче... — промълвиха устните му по адрес на загиналия наставник. — Драконите не са били зверове, жадни за кръв. Не бе прав и за друго, учителю. Те не са били чудовища. Били са божии творения — като нас, хората. Просто Господ ги е създал различни... Различни...

Тези, които бяха най-близо и чува думите му, го изгледаха неразбиращо, сякаш не можеха да проумеят брътвежите на новия си кумир. Дали младият човек не се бе смахнал от преживяното премеждие? Но на него му бе все едно. Разбута боготворящата го тълпа и се отдалечи, навел глава. Беше млад, съвсем млад, и живота бе пред него. Но трябваше да го изживее с новопридобитото знание и с това, което бе сторил. Подвиг или престъпление, вина или изкупление? Не знаеше... Но щеше, щеше да разбере!

„Ще разбере я, нищожество гадно! Само да го докопам аз в лапите си! Правелика майко, дари ме с драконов сън! С истински драконов сън!!!“

Кошмари, кошмари... Ама драконски!

ПОСЛЕДНИЯТ

Той чувстваше топлите, благодатни лъчи на изгряващото слънце и цялото възшебство на всепоглъщащата пролет. Вярваше в нейната магия и се чудеше как никога преди не бе усетил и никога не беше забелязал толкова очевидното. Всичкият живот, който се зараждаше и неусетния начин, по който мрака и сивотата, създадени от белотата на снега в неговата душа си отиваха, сякаш самият се събуждаше за нов живот. Нов живот...

Стоеше на една стърчаща, като някаква титанична кула, скала. Пред погледа му, накъдето и да завъртеше глава, се простираха заоблени планински върхове, покрити с нова, скоро родила се зеленина. До ушите му достигаха утринните песни на птиците и сякаш животът го обгръщаше. Обгръщаше го, но не бе проникнал в същността му. Там, вътре, нямаше място за него. А помнеше времена, когато не бе така. Имаше любящи приятели и семейство, бе заобиколен от жизненост и сам бе част от нея. Каква ирония и колко далече бе това, което сега съществуваше в него като представа за битие; когато в него имаше дори все още малко живинка, никога не потърси красивото и всички ежедневни грижи, някак си бяха обсебили времето му. Това, което трябваше да изживее и всичко пропуснато, сега му тежаша, нищо че смисълът на щастливия живот му бе известен. Не намираще утеха, че го осъзнаваше. Можеше да има повече мъдрост в себе си, но по някакъв парадоксален начин тя бе странно закъсняла. Щастиято беше изчезнало и връщайки се в своите спомени към дните, когато го имаше, му се струваше, че е изживял непълноценно щастливото и благословено време. Колко неща би могъл да промени ако... Само ако...

Колко лесно беше загубил всичко! Понякога се питаше дали е възможно и как по дяволите, някой би могъл да е толкова жесток с цял един народ. Защо ли любовта бе заличена от спомените му? Дали някога щеше да си позволи да си я спомни?

Колко е лесно да се убива! Дори не му се беше наложило да се учи. Явно всеки дълбоко в себе си бе пригоден за това и единствено трябваше да пожелае да отключи тази мрачна страна на характера си и да я използва. Беше го поискал и дори нямаше миг, в който да съжалява за това. И някога убиваше, но само и единствено за да се изхранва със семейството си. Дотогава не бе убивал човек и никога не бе предполагал, че изобщо ще го направи.

Хората, живеещи долу, в равнините, се страхуваха от гордите планини и не можеха да живеят тук. Изглежда изпитваха чувство, че са затворени и свободата им е отнета от надвисналите над тях върхове. Ловците излизаха за по няколко дни в горите, но винаги се придвижваха на големи групи, бяха шумни и самоуверени. Това бяха единствените му контакти с равнинците.

Те явно накрая бяха намерили водач, който постепенно бе започнал да строи укрепления все по-навътре в планините и все по-нагло да изтласква кореняците в пустошта. Планинците бяха миролюбиви и отстъпваха без съпротива и очевидно там беше грешката им. Укрепленията, които жителите на равнината издигаха в новозавладените територии, бързо се изселваха и вкорененият страх още по-бързо се губеше в някаква луда надпревара с природата. Унищожението й бе много по-бързо от възможностите за възстановяване. В усилията да победят това, което будеше страх, хората бяха като скакалци — без да се опитат и за миг да го разберат. Каменните им укрепления растяха и увеличаваха бройката си по-бързо отколкото би желал който и да е от планинците, но определено нямаха избор. Не бяха войнствен народ и само мълчаливо и някак с тъга гледаха с плувнали от влага очи как умират родните им места.

Предпланините вече бяха опитомени, място за дивия и насочен към хармония с околния свят живот нямаше. Новите заселници унищожаваша древни храмове, принадлежали на цивилизации отдавна забравени под прашните мъгли на времето. Вероятно и те бяха изчезнали, погубени и отчаяни от някой нашественик. Дали бе възможно просто всичко случващо се да е дълго отлагано възмездие за делата на техните предци? Така ли бяха постъпили собствените им прадеди с древните жители на планините? Също тъй свирепо и нагло? Това бяха някои от въпросите, които си задаваха мъдреците, но те само това и правеха — задаваха въпроси.

Най-страшното обаче тепърва ги очакваше. Новите поселища бяха идеални предни центрове за атаки и самите атаки не закъсняха. Спомняше си първата нощ от войната. Викове, навсякъде огън, кръв и ужасната миризма на смърт. Семейството му избягна гибелта, но само този единствен и последен път късметът ги съпровождаше. Нямаше мирни преговори, нямаше ултиматуми. Само и единствено смърт.

Някои оцелели се опитаха да дадат отпор на прииждащите убийци, но бяха твърде малко. Навсякъде в тези планини лежах мъртвите му приятели, непогребаните трупове на неговите роднини белееха кости в пробуждащите се за новия живот дерета. И смехът — смехът на децата му — още бе тук. Ехтеше из каньоните и по върховете. Още чуваше виковете им сред дървесата. И болката бе тук, все по-изгаряща и изпълваща съществуването му с енергия. Да убива — това бе целта му, това бе и живота му.

Знаеше, че ще види всички отново в другия живот. Беше, че той ще бъде по-добър и го очакваше, но преди да влезе в него трябваше да изживее този като убиец. Отмъстител и възмездие! Смъртта бе неговия живот. Смъртта и Разплатата!

Беше всял ужас в сърцата на нашествениците, бе убил стотици от тях. Той беше ужасът на Мрака и този, който идва с нощта. Тих като нея, идваше и отнемаше живот. Бе станал легенда и занаят на народа му щеше да всява страх в сърцата на живите. Само там ще живее, а този дълбоко насаден страх бе неговото отмъщение и неговото послание. Днес беше последния му ден на този свят и беше уверен, че ще прогори тази дата в човешката история. Със следите от пламъци — кладите на кръвта, с дирите на унищожението и апокалипсиса на тоталната гибел Родът му щеше да се увековечи!

Той се взря в укрепения град в подножието на скалата. По улиците излизаха първите ранобудни жители, всеки забързан по своя път, и никой не отправи поглед към скалата, там горе, във висините. Устните му се разтеглиха в усмивка — жестока, изпълнена с горест и омраза, и същевременно спокойна, пресметлива. В крайна сметка пътя, по който бе поел, бе този, който щеше да го отведе при близките и приятелите му. Там, където бе и неговото семейство. В небитието...

Изправи се грациозно и погледна изгрева. Да, определено всичко бе различно, дори небесното светило.

Слънцето принадлежеше вече на новия свят, свят, в който нямаше място за неговия народ. И неговото място вече не беше тук... Утринните лъчи заблестяха, отразени от тялото му. В града явно го забелязаха и настъпи всеобща паника. Хората тичаха по улиците, крещяха в ужас, блъскаха се и си пречеха един на друг. Той бавно и величествено отри крак в зеления мъх на вечния камък и нададе предизвикателен рев. От ноздрите му се откъсна пламък, разпери криле. Уловените лъчи създадоха ореол около могъщата му снага и той величествено се откъсна от скалата. Бе смъртта и полетя към своята — неговата последна приятелка. Той. Последният от драконите...

„Ужас!!! Нима не бе сън?!“ ПГ Маа скочи като ужилен. Опашката му помете разпилените на пода съкровища, яките лапи бързо го отведоха до входа на пещерата му. Златните ципести крила се разтвориха и понесоха дракона в небесната шир. Бавно и величествено Повелителят на ефира се присъедини към рояка свои събратя, готвещи се за ритуалите на Гръмовните танци. Сънищата от света на призраците избледняваха, започваше новият ден. Денят на Драконите...

ПЪРВАТА ЛЮБОВ

Копитата глухо отекваха по отъпканата горска пътека. Беше някъде около обяд, но наоколо все още нищо не се виждаше. Голяма част от деня бе преминала под знака на стелешите се навсякъде гъсти мъгли. По това време на годината мъглите би трябвало да са рядкост в източните планинските масиви, но кой знае? Имаше моменти, в които младият мъж се чудеше дали същото чувство на безнадеждна обреченост и примирение, които го бяха обладали още от сутринта, не изпитват и мъртвите в своята обител. Дали това загадъчно място, което прекосяваше, не бе някаква част или най-малкото, отражение на Света на сенките? Какво ли изпитваха отпътувалите за там души, ако бъдат принудени да прекарат вечността на подобно място? Всичко около него бе нереално и някак си загадъчно.

Не можеше да се ориентира, само се догаждаше за посоката, накъдето се бе запътил и инстинктивно я следваше. Беше без значение, че бе израснал сред тези гори. Понякога просто му се струваше, че никога няма да стигне до място, което евентуално би му било познато. Навсякъде около него се простираха владенията на бялата лепкава мъгла, която проникваше в дрехите му и продължаваше към безкрая на Време и Пространство, сякаш за нея плътта нямаше никакво значение. Най-вероятно това бе и точно така. Във въздуха витаеше някакво напрежение и воинът стискаше в могъщата си десница тежката двуостра бойна брадва, въпреки че нямаше и най-малък намек за близка опасност. Не бе свалил и доспехите си, така че бляскавата стомана на бронята мътно отразяваше белезникавото сияние на мъглата, а халките на ризничните гамаши тихо пееха своята си монотонна песен. Гравираният гвардейски шлем защитаваше надеждно главата на ездача, железният нагръдник, опасващ торса на коня, предпазваше благородното животно от евентуални стрели, изстреляни откъм мъглата...

В движенията на конника се долавяше спокойната увереност на истинския ветеран. Под него конят му, въпреки че бе от нарочно

селектирана порода и бе обучен както за военни кампании, така и за единоборства, бе навел глава и вяло пристъпяше между изникващите сякаш от нищото черни силуети на дърветата. Те се появяваха, само за да изчезнат след миг отново в небитието. Това животно бе с него през десетки изпитания и прежеждия, като му бе служило вярно. Жребецът бе един от малкото все още живи негови другари, затова на ездачът му се прииска да ободри животното:

— Спокойно, приятел! — наведе се напред човекът и потупа успокоително врата на коня. — Скоро ще стигнем до читава местност и ще се отървем от тази проклетия. Дяволите да ме вземат! А само като се сетя, че някога обожавах подобни приумици на времето.

Излязоха на малко възвишение, вероятно в центъра на обширна поляна — въпреки по-добрата видимост, дървета не се виждаха. Ездачът се повдигна на стремената и се опита да пробие плътната бяла стена на мъглата с орловия си взор. Напразно! Единственото, което можа да забележи, бе далечната стена на вековния лес. Воинът тихо прикани коня си да продължи напред. Към неизвестното...

... Замисли се за своето детство и за това, което все още му липсваше. Години, дълги като столетия бяха изминали от онези дни, когато бе невинно хлапе и тези гори бяха неговия любим, приказен свят. Тук бе и мястото, на което беше изградил своите първи морални ценности и приятелства, макар и с безсловесните същества на леса. Да! Точно тук беше оставил и първата си любов. Всъщност, единствената си любов... Парещото го чувство все още бе в душата му и не спираше да я наранява. Вече не бе онази неясна тръпка и копнеж, които се бяха зародили във все още недораслото хлапе. Не, сега бе пламенна обич, каквато може да изпитва само зрял мъж към една жена, но не коя да е жена, а към жената с главно „Ж“, към нея, единствената... Някога всичко бе просто игра с по-малкото и невзрачно момиче, но някак от само себе си всичко се бе променило. Може би и това бе причината да се завръща след толкова време пак тук, по тези места на нерадостното детство. Може би...

... Селото се състоеше от схлупени дървени колиби, повечето почти плътно допрени една в друга. Прозорци липсваха и единствените отвори, затваряни при нужда с дървени капаци, служеха

както за врати, така и за прозорци. Предимството на подобен род архитектура бе, че зимата жилищата бяха сравнително лесни за отопление, като най-често и животите спяха вътре със семействата на хората. При евентуално нападение трябваше да се отбранява само един отвор. Изобщо, всичко в съзнанието на селянина бе изградено на принципа на това какви биха били неговите преимущества в борбата за оцеляване, оценяваха се функционалността и практичността, а не се обръщаше внимание на красотата и показността.

Всяка къща принадлежеше на една фамилия и се предаваше през поколенията. Случваше се някое семейство вкупом да замине някъде другаде, за да търси препитание или по-добър живот. Това бе много рядко срещано явление и не бе особено разбираемо, тъй като за местните жители селото и близките обработваеми земи бяха съществена част от света. Непонятно беше как хората могат да живеят на чужди места, но всеки има право да греши и селяните оставяха неразумните, според тях, авантюристи да търсят живот извън техния малък, удобен и разбираем свят. Един ден, когато се убедяха, че няма да открият нищо хубаво по чуждите земи, еретиците, пренебрегнали родното, щяха да се върнат, фактът, че никой досега не се бе завърнал, явно изобщо не си заслужаваше да се обсъжда и човек да си губи времето да разсъждава върху него.

Изобщо, като цяло животът беше прост: работа на нивите, грижа за добитъка и приятните вечери, прекарани в голямата централна къща — единствената изградена от камъни и кирпич — където заседаваше и Съвета на старейшините. Съвет, състоящ се от тримата най-възрастни мъже — обикновено изкуфели и негодни за нищо старчета, които, неясно защо и как, се бяха изхитрили да пропуснат да натрупат прословутата мъдрост на дълголетието.

Веднъж месечно се организираше лов и това си бе своеобразен празник. Ако запиташ някого, то хората от селото не се страхуваха от гората, просто там нямаше кой знае какво интересно и не бе необходимо да я посещават, освен за дърва за огрев и бране на билки. Ловът, обаче, е друго нещо. Ловците никога не навлизаха сами в дебрите на леса. Не че се страхуваха, разбира се. Селяните се събираха на внушителна група и сподирени от тичащите около тях деца и обожаващите съмнителният им героизъм жени, безстрашно тръгваха на лов. Въпреки това, предвидливо избягваха да навлизат навътре сред

тези безсмислени вековни дървета, а дебнеха в покрайнините и ако имаха късмет, се завръщаха до вечерта с елен или някоя сърна. Ако сполуката не ги сподолеше, те храбро се прибираха преди мрак и геройски отиваха да се почерпят, загърбили теготите на броденето из лесовете.

Ловът бе голямо събитие и децата се радваха и често мечтаеха как самите те ще ходят да преследват дивеч един ден. Събираха се на тумби и със затаен дъх очакваха техните герои ловци да се завърнат с обилна плячка, за да ги аплодират и споделят поне част от триумфа. През останалото време играеха в ограденото пространство около селото, или в тесните пространства между домовете. За разлика от другите деца, на Магот ловът му бе престанал да е интересен от доста ранна възраст. Майка му беше починала при раждането му и той бе отгледан от своя баща. Въпреки това, момчето живееше съвсем нормален живот и макар понякога да чувстваше някаква болезнена празнина в себе си, бе едно доста щастливо хлапе. До едно време...

... Никога нямаше да забрави онзи лов, когато мъжете се прибраха, но определено бяха умълчани и избягваха да вдигнат поглед от земята. Бяха нападнали грамаден глиган и тази им проява на храброст беше коствала крака на един от тях, след като лечителят не бе успял да го спаси. По-страшното бе, че срещата с горския вепър беше струвала и живота на неговия, на Магот, баща. Детето с дни не можеше да повярва, че никога няма да чуе отново неговия глас, и че няма повече да го види да влиза усмихнат у дома. В него се появи нова празнина и сега вече знаеше, какво му бе липсвало досега. Знаеше и какво няма да има никога вече. Никога...

Животът му като кръгъл сирак не беше чак толкова лош. Беше още твърде малък, за да може да върши сериозна работа на полето, така че прекарваше времето си в игри с връстниците си. Всеки ден бе на гости на различно семейство и хорската добрина му позволяваше да води що-годе приличен живот. Хранеха го добре, а мъжете отделяха време да го научат на нещо, което би му послужило в по-нататъшния му живот, така че растеше като своите другари — в игри и забави.

Въпреки това се чувстваше по-различен от връстниците си. Знаеше, че няма кой знае какво, което да го свързва със селото и с хората в него. Наистина, те бяха добри към него, но винаги щеше да им бъде чужд. Никога нямаше да го оставят в нужда, докато расте, но и никога нямаше да заместят семейството му. Никога...

Пределите на селото не го задоволяваха и щом малко поотрасна, започна да се скита из околностите. Сам. Другите деца на неговата възраст се страхуваха или пък не искаха да напуснат сигурността на оградата и защитата на къщите. Не и той! Беше достатъчно умен, за да се досеща, че ако знаеха за неговите скромни експедиции, възрастните отдавна щяха да са му забранили да излиза извън селото; фактът, че няма семейство, му помагаше да скита необезпокояван наоколо. Стига да се прибираше навреме за вечеря, никой нямаше да се притесни за него. Вероятно всеки разчиташе, че в този момент някой друг се занимава с него.

Щом навлезеше сред дърветата и се скриеше от хорските очи, изчезваше всякаква следа от притеснение и неувереността му се стопяваше. Сега тук бе неговия дом, и тук той се чувстваше сигурен. Нямаше го съжалението, което срещаше в чуждите погледи. Нямаше и нужда да обяснява как се чувства. Вековните гори бяха мястото, където можеше да бъде сам със себе си. Тук необезпокояван би могъл да се държи естествено, без да е необходимо да се притеснява за чуждото мнение. Имаше осезаема нужда да се усамотява все по-далеч от хората и да бъде на места, където никой от неговото селище не бе посещавал. Не се страхуваше от дивите зверове, тъй като в него, неясно от какво породено, живееше убеждението, че самият лес ще го пази и че горските обитатели са му приятели, а не врагове. Понякога се улавяше, че мисли за себе си като за дете на горите и се надяваше, че щом той така го чувства, то и те го приемаха за такова. Обичаше да тича сред безбрежните стволове на горските исполини и да скача във вировете на тихите горски потоци. Все пак бе все още дете. Израстваше висок и жилив, но до истинското му възмъжаване щеше да мине доста време, пък дори да бе изпреварил в много отношения връстниците си.

Един топъл следобед Магот бе приседнал под любимото си дърво. То бе вековен дъб и короната му се разпростираше високо към

небесата, сякаш за да закриля младото момче. Чувстваше се сигурен, когато бе опрял гръб на могъщия ствол. Дебелата кора бе напукана и грапава, но никога не бе го наранила. Умората надделя и детето се унесе, излегнало се сред стърчащите от земята корени. За страничен наблюдател би било доста трудно да го забележи сред огромните коренища, но когато се пробуди, Магот разбра, че все пак е бил открит.

Отвори очи и бе толкова изненадан, че дори и не направи опит да помръдне. Срещу него стоеше момиче и го гледаше. Вероятно бе **НЯКОЛКО ГОДИНИ** по-малко от него и определено не бе човешко дете. То нямаше дрехи по себе си и единствено дългите му, черни като нощ коси покриваха слабоватото телце. Самото създание бе черно. Не в смисъл на чернокожо, а просто черно. Тялото му бе покрито е малки квадратни люспици. Дори лицето на странното същество бе закрито от тях. Те бяха неговата кожа и когато се приближи до смаяния Магот, те странно отразиха околността. Когато момичето се движеше, сякаш се сливаше с заобикалящата го гора и момчето разбра, че срещата им не е случайна. Очевидно беше, че ако пожелаеше, то можеше да остане скрито от неговия поглед. Колко ли пъти бе минавал близо до това горско създание, без да знае това? Нима тази горска нимфа го е следяла сред полумрака на вековните лесове? Беше ли го наблюдавала със своите тревисто зелени очи?

— Коя си? Може би по-скоро: какво си ти?

Очите ѝ продължаваха да го изучават, но отговор не последва.

— Разбираш ли ме или не можеш да говориш? Направи нещо. Поне някакъв знак. Виждала ли си ме и преди?

Не му отговори, но и не му даде знак. Просто седна срещу него и го загледа доверчиво. Магот не знаеше какво да направи. Нимфата, както си мислеше той, не му беше отговорила, но сякаш я разбираше. Може би не за всяко общуване бяха необходими думи?

— Ще те наричам Мелхо'а. Така се е наричала и майка ми. — Магот — каза той и посочи себе си. — Магот.

След това посочи нея.

— Мелхо'а. Магот.

Тя се усмихна и кимна. Значи го разбираше. Не говореше, но разбираше. И той също ѝ се ухили. Нямаше никаква причина да не могат да общуват. Прекараха целия ден заедно. Вечерта Магот не бе сигурен как да постъпи.

— Утре пак ще се видим, нали? Надявам се ти да ме намериш. Обзалагам се, че си по-добра от мен в това.

Не знаеше дали ще се видят отново, но бе наистина неподправено щастлив, когато се прибра у дома.

Някак неусетно изминаха две лета. Магот беше на шестнадесет и имаше вече своите задължения. По-голямата част от деня му бе зает и не му оставаше време да обръща внимание на старите си приятели. Човешки приятели. За тях той беше станал прекалено саможив и необщителен, така че, даже когато търсеше тяхната компания, те го избягваха. Не, че това го притесняваше особено. Нямаше намерение да прекара живота си в тези колиби и да живее по един и същи начин — ден след ден. Жадуваше да види света и да опознае нови места. Вече, определено, не му стигаха дивите гори, а и за него те не бяха толкова непознати. Използваше повечето от свободното си време да е там — навън. Имаше работа, която да върши, но пък юношеството си имаше и своите предимства. Така например, никой не можеше да го задържи вече в селото. Излизаше по всяко време и когато пожелаеше, можеше спокойно да прекара нощта навън, сред горите.

Там никога не беше сам. Мелхо'а бе винаги до него. Тяхното плахо приятелство постепенно бе прераснало в силна привързаност, а отскоро, може би, и в нещо повече. Разбираха се без думи или жестове. Бяха се научили да разговарят с поглед и това ги бе сближило още повече. Тя не говореше, но за сметка на това беше перфектен слушател. Винаги слушаше с интерес за неговите проблеми в работите, които му възлагаха. Усмивка изгряваше на лицето ѝ, когато той споделяше своите планове и мечти, физически тя се беше променила. Кожата ѝ бе все същата, но на гърба ѝ постепенно започнаха да се появяват малки гърбици. Магот беше свикнал с външния вид на странната си другарка и подобни промени видимо не го притесняваха. Иначе малкото момиченце се превръщаше в хубава млада дама. Макар и различна от девойките в селото, тя бе посвоему красива. Дори — прекрасна! От нея струяха спокойствие и чистота. Една първична невинност, така присъща на дивите животни, които не са имали сблъсъци с цивилизацията, озаряваше цялото ѝ крехко същество.

Днес Магот се бе освободил по-рано и я чакаше близо до селото. Напоследък имаше много задачи и беше станал доста разсеян, така че в първия момент не успя да си обясни значението на шумотевицата, която се разнесе откъм източния край на леса. Изправи се под дървото, където бе седнал, и се послуша. Ловът! Бе забравил, че днес е денят на традиционния лов. Явно кучетата бяха надушили нещо и го преследваха в негова посока, тъй като яростният им лай се усилваше все повече и повече. Нещо го жегна в гърдите. Можеше ли да преследват Мелхо'а? Ловците нямаше да могат да я видят, но кучетата щяха да я подушат. Дали бе тя? Беше ли достатъчно бърза, за да се измъкне?

Чудеше се дали да не се опита да я пресрещне, когато тя изскочи тичешком от далечните храсти и се насочи към него. Дишаше тежко и той за първи път съзря в погледа ѝ страх. Изпълни го ярост и ненавист към съселяните му. Мелхо'а не заслужаваше подобно нещо. Не и тя! Притисна момичето до себе си и започна да я гали успокояващо. Нямаше да могат да се скрият някъде. По-разумно беше да изчакат ловната дружина тук. Време бе хората да ги приемат и двамата — такива каквито са. Може би, моментът да се изправят срещу истината беше дошъл!?

— Всичко ще бъде наред! Успокой се! — юношата продължаваше да успокоява момичето в прегръдката си. — Мисля, че вече е време да разберат за теб... за нас.

От храстите се появиха първите преследвачи. Изскочиха няколко огромни и запъхтени кучета. Тичаха с всички сили, вероятно доловили близостта на своята жертва. При всеки скок от устните им пръскаха лиги и ако не отблъскваща, то гледката беше доста страховита. Копоите ги забелязаха и спряха объркани. Магот се знаеше с всичките още от малки кутрета и миризмата му им беше добре позната. Кучетата виждаха своята плячка в неговите обятия и не знаеха какво да направят. Въпреки това, вероятно скоро щяха да се престрашат и да ги нападнат, настървени от гонитбата. Появата на ловците предотврати подобен развой на събитията.

Запъхтени дотичаха и мъжете от селото. Спряха като вкопани и в първите мигове очите им не можеха да асимилират това, което виждаха. Макар и странен, Магот все пак бе дете от тяхното село. Повечето от ловците се бяха грижили за него, когато беше все още

невръстно хлапе. Сега стоеше горд пред тях, притиснал до себе си размиващият се силует на някакъв демон. Един от тях пристъпи към двамата младежи и се покашля неловко.

— Какво става тук, Магот? — мъжът не отделяше поглед от уплашеното момиче. В неговите очи тя представляваше само един силует, който се сливаше с околността. Въпреки това, различаваше нещо в обаятията на юношата. — Какво е това чудовище? Нима си в съюз с такива изчадия на преизподнята!?

— Тя не е нищо друго, освен едно момиче! Това, че е различна не променя нещата. Не е дявол и няма да позволя, на когото и да е било от вас да я нарани. Хванете кучетата и ни оставете на мира!

Сред наобиколилите ги ловци се понесе шепот. Успя да различи възклицания от рода на : „Омагьосала го е!“, „Момчето не е на себе си! Да се занимава с подобни същества...!?“.

Въпреки това съселяните му хванаха кучетата, но не се отдалечиха, а напротив — затегнаха обръча около Магот и горската му приятелка.

— Магот, имаш нужда от помощ! Сега си объркан, но щом се прибереш в селото и си починеш, нещата ще се оправят. Остави на нас да се оправим с това... това същество.

— Няма да стане! — твърдо осече той. Беше изненадан от подобна дързост, за която и не предполагаше, че съществува в него. Не очакваше и да чуе следващите думи, които изрече устата му: — Аз я обичам и никой няма да я докосне, докато аз съм жив!

Усети, че тялото на девойчето в ръцете му се стегна, но миг след това се отпусна и сякаш не се страхуваше вече. Беше спокойна от това, че се намираще в неговите ръце. При тези му слова групата ловци отново се разшумя.

— Не можем да те оставим в лапите на подобно чудовище, синко. Трябва да дойдеш с нас! Съветът на старейшините ще реши какво да прави с теб.

— Тогава ще вземем и нея с нас!

— Изключено! — мъжете се смръщиха и се приближиха още. — Няма да пуснем подобно нещо в близост до домовете си!

— Млъкнете! Тя не е нещо! — в очите на Магот се разгоряха пламъците на лудостта. — Защо трябва изобщо да се месите? Какво ви

влиза в работата моя живот? Вие не сте мои родители! Какво ви е грижа за един сирак? Оставете ни!

Мъжете се свиха пред яростта на момъка. Бяха объркани и им трябваше някакво разумно предложение. Страхуваха се да оставят младите тук, защото знаеха, че в селото не биха одобрили постъпката им. Магот разбираше добре това и продължи:

— Ето какво ще направим: аз ще се върна с вас в селото и там ще оставим скапаните старци да решат какво ще е съдбата ми — презрението към старейшините му спечели няколко яростни погледа. — Нея ще я оставим обаче тук. Оставете я на мира и така всички ще получим своето. Съгласни ли сте?

Ловната дружинка се отдалечи на няколко разкрача. Започнаха да се съвещават, като не изпускаха от поглед юношите. Мелхо'а вдигна поглед към него и за първи път от токова години промълви:

— А аз кога ще получа своето? Кога?! — Гласът ѝ беше нисък и нежен и същевременно невероятно страстен. В сърцето на момъка нещо се прекърши. Искаше този глас да чува всеки ден през своя живот и тези смарагдови очи да са до него завинаги. — Ти си всичко, което искам!

— Всичко ще се нареди, скъпа. Повярвай ми! Не е в тяхна власт да ни разделят. Не е!

Наведе се и устните им се сляха. Всичко останало се изгуби. Вече нямаше значение какво ги очаква — нито ловците, нито боговете или дори Смъртта. Те бяха заедно и имаха всичко, от което се нуждаеха. Целувката им изглежда ускори решението на мъжете, защото те се приближиха, прекъсвайки ги с груби гласове:

— Достатъчно! Магот ти идваш с нас! — бяха уверени сякаш решението бе изцяло тяхно. — Ще оставим това чудовище да се върне в ада, откъдето е изпльзяло, само заради уважението ни към покойните ти родители. Знаем, че не си виновен. Едва ли има човек, който да устои на мерзките магии на чедата на мрака!? Хайде! Тръгваме!

В душата на момъка нещо се скъса, когато се отдели от изгората си. Нямаше друг избор. Това беше единствения начин да я спаси. Решението на съселяните му не бе от значение. Той щеше да я намери отново, дори ако се наложи да прерови цялата гора. Последва ловците е гордо вдигната глава...

Стоеше затворен вече цяла седмица. Домът му се бе превърнал в негов затвор. Отвън денонощно имаше по един пазач и беше доста трудно да се измъкне. Нямаше представа докога ще бъде така. Не виждаше реален шанс нещата да се подобрят. Не бе лишаван от нищо. Носеха му достатъчно храна, веднъж на ден идваше някоя жена, за да почисти. Грижеха се за него и това го подлудяваше. Мразеше погледите, които му отправяха тези жени. Всичкото това съчувствие и измамно разбиране го вбесяваха. Сякаш бе заразен от нещо или душевно болен. Може би трябваше да се срамува от своите чувства? Всички бяха с толкова закърнели мозъци. Защо просто не го оставеха на мира? Имаше моменти, в които не можеше да си намери място из къщата. Обикаляше от стая в стая, неспособен да се примири с положението, в което се намираше. Не беше свикнал да се заседява в дома си. Обичаше да е навън — сред свободните лесовете. Не му даваше мира и притеснението за това къде е Мелхо'а и какво прави. Дали не ѝ се бе случило нещо лошо? Бяха ли я открили ловците отново? Мислеше ли за него?

Историята му беше вероятно най-скандалната случка, която беше ставала в селото от векове насам. Хората говореха само за това и клатеха невярващо глави: „А какво добро дете бе само!?“ Старейшините му забраниха да напуска дома на родителите си, докато не се отърве от натрапчивите си желания и не преодолее магията на демона. „За негово собствено добро!“: както се изразиха те. Никой дори за миг не предположи естеството на тази магия. А това беше магията на любовта! На първата, най-силна любов. Нещо истинско, което времето не лекуваше. Но селяните бяха забравили подобни неща още преди поколения. За тях не съществуваха такива силни емоции. Водеха спокоен живот, но дали този живот бе пълноценен? Магот знаеше какво пропускат, но неговото мнение вече дори не се изслушваше.

Днес нещо навън се беше променило, но все още никой не бе дошъл, за да му каже какво става. Още от сутринта се чуваше необичайно оживление. Хората сновяха насам-натам, явно превъзбудени. Нещо значимо се бе случило. Дали не бяха заловили Мелхо'а? Възможно ли беше това да е причината за цялата тази суетня? Младежът крачеше нервно между стените, като хванат в капан

звяр. След това дойдоха конниците. В селото никой не използваше коне за езда. Конниците дойдоха и заваляха команди. Скоро всичко отново утихна. Любопитството на младежа го изгаряше. Около обяд при него влезе пазачът му.

— Какво става навън? — Магот се нуждаеше от информация. — Кои са хората, които дойдоха?

— Ела с мен! И на мен не ми казаха нищо, но желаят всички да се съберем пред дома на старейшините. Всички, без изключение. Вероятно са дошли някакви войници, имат униформи и еднакво оръжие. Убий ме, ако мога да си представя какво биха могли да искат от нас!

Пазачът бе почти на годините на своя затворник и любопитството го гризеше не по-малко.

— Довели са и някаква парцалива тълпа със себе си. Събрани от кол и въже селяци от съседната област. Оставиха ги да чакат извън селото. Охраняват ги и най-вероятно са затворници. Съжалявам, но трябва да те вържа. Така ми наредиха...

Продължаваше да бърбори и докато връзваше ръцете на Магот. Изведе го от дома и двамата се насочиха към площадчето пред най-голямата сграда в селото. Когато стигнаха там, пред погледа им се откри странна гледка. Всички от селото се бяха събрали тук: жени, деца, мъже. Пред дома се бяха скупчили старейшините и обсъждаха нещо. Не обаче необичайното събиране беше това, което правеше впечатление.

До групата от спорещи старчета се бе изправил мъж. Истински мъж. Стърчеше с една глава над всички. Беше огромен, истински великан от приказките. Изпод бронята му се подаваха две могъщи ръце, сякаш два дънера бяха прикачени към рамената му. На кръста му бе закачена огромна двуостра брадва. През ума на юношата мина мисълта, че непознатият колос би изглеждал гол без нея. Изпод смолисто черните му къдри гледаха две сиви и студени очи. Хората избягваха да попадат във зора му, но ако все пак случайно очите им се засичаха, веднага намираха колко интересни за съзерцание са пръстите на краката им. Погледът на гиганта се спря на връзките на ръцете на Магот и се впи в очите му. Младият мъж не потрепери под преценяващия го оглед. Също толкова нахално започна да оглежда война. Това предизвика мимолетно потрепване на устните на суровия

мъж, което би могло да е усмивка, ако това лице изобщо знаеше значението на тази дума. От двете страни на боеца стояха по няколко войници и очите им шареха из тълпата. Явно всички се бяха събрали и колосът се прокашля, привличайки вниманието на всички. Настъпи пълна тишина.

— Името ми е Тевий. Капитан съм на Златните орли. Това са войните, които първи влизат в битката. Наричат ни „смъртниците“. Сами се досещате защо. Може и да не се интересувате от политика и да не си плащате данъците, но вие сте част от кралството. И това, че си водите такъв спокоен живот, се дължи на защитата, която същото това кралство ви осигурява.

Говореше им очевидни истини, но никой не се интересуваше от ставащото толкова далеч извън пределите на родното им място.

— От две години сме във война и колкото и да ви е безразлично, хора умират за вашата свобода. Добри хора... Мои приятели загиват, за да може вие да водите жалкото си съществуване! — В очите на говорещия изгряха пламъците на ада: — И всички вие сте длъжни да дадете своя дан за тази война. Трябват ни доброволци за армията и аз съм се заел да намеря новите орли сред такива пиленца като вас.

От думите му лъхаше студенина и заплаха. Капитанът изчака шумът да позатихне и бавните умове на селяците да асимилират чутото. Чака дълго, след което продължи:

— Първият доброволец се записва — онова хлапе, което сте арестували за нещо. Как ти е името, момко?

— Магот — погледа, с който посрещна изявлението на капитана, бе изпълнен с предизвикателство: — И не мисля, че съм хлапе.

— Ще видим. За какво са те овързали? — В погледа му блестяха весели искри: — Да не обезчестил нечия щерка?

— Беше омагьосан от демон, капитане! — намеси се един от старейшините. — По-добре да остане при нас....

— Аз решавам какво е по-добре, старче! И не съм питал теб. Магот идва с нас и толкова!

Обърна се към войниците си:

— Подберете подходящите доброволци и ги водете към казармите на Еглон. Там ще ги преразпределят. Взимам това момче и десетима от тези, които пазят останалите новобранци и продължаваме да събираме доброволци. Ще се видим в Еглон след месец!

— Слушаме, капитане!

Тевий пристъпи към Магот и преряза връзките, с които бяха пристегнати китките му.

— Последвай ме, момче! Един ден ще успея да направя мъж от теб.

Отдалечиха се и излязоха при тълпата от други „доброволци“. Капитанът подбра десетима войни, които имаха същия свиреп като него вид и се качиха на конете.

— Магот, ти ще яздиш с мен. Ела!

Огромният боен ат пристъпяше, нетърпелив да потегли. Момъкът хвана протегнатата десница и се настани зад могъщия воин. Никога не беше яздил и вечерта едвам се движеше, но с нищо не показва умората си. През целия ден не стигнаха до друго селище, така че нямаха нови спътници, когато се настаниха около двата лагерни огъня, които опитните ветерани набързо стъкмиха. Капитанът със задоволство следеше движенията на своя повереник и опитите му да скрие своята болка. След като се нахраниха, той най-сетне го заговори:

— Каква е тази история за демони и магии. Винаги съм бил любопитен как хората може да вярват на подобни дивотии.

Магот чистосърдечно разказа историята на своя живот и понеже някак си чувстваше близки всички тези мъже, които го бяха взели сред себе си, не спести нищо. В погледите им имаше само симпатия и съчувствие. Нямаше подигравка или презрение. Бяха мъже, които се бяха срещали твърде често със смъртта, така че можеха да оценят любовта и нейната сила. Въпреки че не се познаваха, те го разбираха и го приемаха за свой. За един от тях! Това беше нещо, което никога не беше изпитвал преди.

— ... и това е всичко... — довърши разказът си младежът.

— Е, какво пък толкова! — капитанът се ухили. — Ако бяхте видели с първата ми жена, сигурно щяхте да ме изгорите на кладата, заради връзки с Нечестивия.

Всички избухнаха в смях. Напрежението у Магот сякаш се изпари.

— Тия твои селяни за нищо не стават. Страхливи плужеци, нищо повече. Мисля, че ти сторихме услуга днес, като те взехме с нас.

— А защо избра точно мен, капитане?

— Абе, как да ти кажа...? Видях нещо в теб, което ме подразни прекалено много. Заприлича ми на някого и това е всичко.

— На кого?

— На мен! На кого другиго!?

Магот се засмя:

— И сега какво...?

— Сега ще спим! — Тевий го изгледа топло, някак бащински: — Ще наберем още бъдещи войници и се връщаме в Еглон. Там лично ще те обучавам за мой наместник. Трябва да те научим да се биеш и изобщо на други мъжки неща!

— Ще мога ли да се върна някога тук?

Всички се умълчаха. Младежът, без да иска, бе задал съвсем неуместен въпрос. Накрая капитанът, поклащайки със съмнение богатирската си глава, глухо промълви:

— Ако оцелееш. Трябва да разбереш, че смъртта е наш постоянен спътник. Ако един ден проклетата война свърши, може би ще искаш да се върнеш. А може би — не! Каквото и да стане, едва ли ще се върнеш скоро. Ако твоето момиче те обича истински, ще те изчака. Не се притеснявай!

— Обича ме! Повярвай ми, капитане. Обича ме!

Кръвта бе навсякъде. Целият беше покрит с нея. Задушаваният дим от бушуващите пожари изпълваше дробовете и му пречеше да диша. С мъка си поемаше дъх и дори тогава сякаш огън изпълваше гърдния му кош. Сърцето му лудо биеше. Очите му се пълнеха със сълзи, но нямаше как да ги забърше, тъй като ръцете му бяха подгизнали в кръв. Размахваше меча с всичките си останали сили. Острието потъваше в податлива плът, трошеше метал и кости. Виковете на умиращите и ранените се сливаха със звъна на остриетата. Битката бе започнала преди час, но в съзнанието му сякаш траеше векове. Нямаше сили да се предпазва от чуждите удари. Само размахваше собственото си оръжие, вложил в ударите цялата си болка, ярост и агония. Отдавна бе престанал да мисли и да наблюдава. Замах с меча и пробождане. Още един труп в нозете му. Не се бореше за оцеляване. Нищо нямаше значение. Беше отприщил своя гняв и сега просто трябваше да убива, да сече и унищожаваше. Тотално унищожение!

Самоличността беше без значение. Имаше врагове и те трябваше да умрат. Младо, още голобрадо момче се изправи срещу него и замря в безпределен ужас, миг преди главата му да се отдели от торса. Нямаше пленници. Нямаше милост. Не трябваше да има и оцелели. Толкова много смърт! Смърт и унищожение!

Не можеше да изброи имената на всичките другари, които бе оставил бездиханни по бойните полета. Идваха, приятеляваха се и изчезваха от живота му, оставили своите кости по безименните равнини и върхове. Само птиците и зверовете бяха свидетели на техните погребални церемонии. Нямаше реквиеми. Могили и паметници никога не бяха издигнати на техните последни пристани. Само небесата и техните светила покриваха мечтите и надеждите, така безсмислено погубени за миг.

Сякаш тези кръвопролития никога нямаше да свършат. Не беше онова момче, напуснало своето село на коня на Капитана. Беше мъж и беше платил цялата цена за правото да се нарича такъв. Днес отново беше сред челните редици на атакуващите. Около него падаха другари, но вече се бе научил да не обръща внимание на тяхната кончина. Бе тук, за да убива. Неговият командир, както винаги яздеше пред всички. Виейки освирепял, великанът Тевий размахваше чудовищната си брадва. С всеки удар политаха и парчета кървава плът. За врагът той бе „Касапина“, ужасът на битките, но за него, Магот, Капитана бе почти баща. Обичаше го и му беше верен. Такива чувства изпитваха и всички, които бяха служили под негова команда. Пред очите на младия мъж заблудена стрела щръкна от врата на Тевий. С последни сили колосът съсече своя пореден враг и колената му се подкосиха. С убийствена ярост войните заобиколиха своя лидер. Нямаше какво да сторят за него. Живота си отиваше, изтичаше като вода от шепи, погледът му губеше гибелния за враговете блясък. Магот коленичи до него.

— Сега ти, ти си им водач, Магот! Бъди такъв докрай. Не позволявай на никого да те тъпче и... — от устните на Тевий изби кръв: — ... Един съвет от мен... Последен, бащински съвет... Върни се при твоето момиче, това нашето тук не е живот...

Ужасът на нашествениците — капитанът на смъртниците Тевий — издъхна. Пред очите на новия водач падна пелена. Отприщи се неговата ярост и като безумец, сипейки предизвикателства и обиди,

той френетично се вряза в редиците на враговете. Дълго продължи клането, но победата бе вече близо, когато... Нечий удар се стовари върху островърхия шлем на Магот и в черепа му избухнаха огньовете. Миг преди да си отиде съзнанието му, младият воин се зачуди: „Така ли свършва всичко!?“.

Земята погълна много кръв този ден...

... Наближаваше селото. Беше убеден в това. Местността бе позната, противната мъгла постепенно отстъпваше в гората. Слънцето бавно разпръскваше лепнещия мрак.

Когато след битката се свести, разбра, че са го изоставили на полесражението. Вероятно са го сметнали за мъртъв с всичката тази кръв по него. А може и врагът да е надделял и да е прогонил оцелелите му другари. Всичко бе възможно...

Зарадва се, че откри коня си жив, на мястото, където го бе оставил в леса. Намери тялото на Тевий и го занесе дълбоко в горите. Погреба го под клоните на вековно дърво. Мислеше много за последните думи на Командира. Може би, могъщият Тевий да бе прав. Нямахше за какво да продължава да се бие. Другарите му бяха мъртви, командирът също. Това не беше негова война. Дори не бе виждал краля, за когото воюваше. Само кръв и смърт. Мизерия и болка. Стига, стига толкова! Време бе да се прибере у дома. Ако имаше изобщо такова място...

Мъглите сякаш съвсем се поразредиха, като му дадоха възможност да зърне родното си място. Бавно приближи до залостените врати на дървената палисада. Много неща бяха така, както си ги спомняше, но мизерията сякаш се бе засилила. Нивите бяха, в по-голямата си част, необработени и изоставени. Посевите линееха. Не се чуваше детски смях.

Потропа по портите. Отвътре му отвориха, но към него се насочиха няколко копия. Да! Нещата определено се бяха променили.

— Ще приютите ли един пътник? Нямам лоши намерения.

Отвътре се чува приглушени гласове и най-накрая вратата бе отворена. Стражите оглеждаха околностите зад него. Влезе в пределите на поселището и бе поразен от нищетата, която го заобикаляше. Дали това бяха последици от продължителната война?

Хората спираха и открито го зяпаха. Децата се бяха втренчили ококорени в него. Никой не го позна. Знаеше как изглежда в техните очи. Сега беше станал истински войн. Смъртта прозираше в зениците му. Беше мускулест и висок. Знаеше какво впечатление му беше направил Капитана преди толкова време. Нещо го присви при този спомен. Тръсна глава. Нямаше да позволи на миналото да го обсеби. Поне не точно сега. Сега той беше този, който въздействаше така на хората. Беше опасен. Смъртоносно опасен...

Хората се бяха събрали, точно както преди години, пред дома на старейшините. Те самите също бяха там. Сякаш извадени от едно друго време. Вечни и непроменящи се.

— Добре си дошъл страннико! Разполагай се удобно. Ще ти предложим каквото можем, но напоследък живеем в трудни времена.

Седна при тях и непринудено ги заразително за живота им. Цялото население се беше насъбрало, подтиквано от любопитство. Бяха значително по-малко хора, отколкото той си спомняше. Последните години реколтата била слаба, а за лов вече и дума не можело да става. Горите взимали своето. Дивечът вече не се доближавал наоколо. Демони убивали с падането на нощта. Загивали само мъже. Гибелта идвала заедно с мрака. Посевите заболявали от странни и непознати болести. Сякаш цялата природа и пъкълът се били съюзили, за да ги унищожат.

Магот им разказа за войната, като разкри кой е в действителност. Разказа им за смъртта и за далечни места и хора. Вечерта неусетно мина и той отиде със семейството, което беше предложило да го приюти. Родната му къща отдавна бе разрушено от безмилостното Време. Обеща, че ще научи стражите да боравят с оръжие, за да имат поне някакъв шанс срещу атаките на демоните от небитието. Уморен си легна в твърдото легло. Колко странно се обръщаха нещата? И как лесно се бе изгубило цялото безгрижие и лекомислие в съселяните му. Въпреки начина, по който се бяха отнесли с него, му дожаля за тях — все пак го бяха отгледали. Щеше да остане и да им помогне с каквото може, въпреки че именно те му отнеха първата любов. Единствената. Дали тя още беше тук? Помнеше ли го?

Събудиха го писъци и викове. Грабна мечата си и само по набедрена препаска изскочи на улицата. Затича по посока на писъците.

Срещу него тичаше разсъблечена жена и неистово пицеше, изпаднала в паника.

— Какво става жено? — разтърси я той. — Казвай!

Навикналият да издава заповеди глас извади жената от лапите на ужаса и тя успя да изрече няколко смислени думи:

— ... Демон... смърт... ужас!!!

Друго не можа да долови сред писъците ѝ, но това бе достатъчно. На площадчето се събираха въоръжени мъже. Но нямаше войнственост и смелост в очите им, а по-скоро плахост и примирение. В краката им лежеше мъртвото тяло на един от старите съветници. Беше жестоко убит и то скоро, тъй като кръвта му продължаваше да блика от прехапаната сънна артерия.

— Къде е? Дяволите да ви вземат! Кой го направи?

— Вътре е! — един от мъжете му посочи каменното здание, като избягваше да го гледа в очите. — Демон... Непобедим...

— Страхливци! — изрече Магот с омерзение и се приближи с грациозната стъпка на ловуваща пантера към тънещата в мрак постройка. Дългите тренировки, годините, прекарани в бойните редици, стотиците сражения бяха школували стоманените му мишци и калили до стоманен блясък желязната воля.

Изведнъж тъмнината се раздвижи, придобивайки смътни и заплашителни очертания. Бавно към готовия за отпор защитник на селяните пристъпи демонът убиец. Лунните лъчи се отразиха от черните му люспи. Две гигантски крила се разпериха — само за миг и след това се прибраха. Огромни изумрудени очи потънаха в неговия поглед, изпивайки сърцето и душата на закаления воин с див, непреодолим, безбрежен копнеж и... надежда!

— Мелхо'а...!!! — промълвиха устните му. Само едно име, събрало в себе си всичко. Нищо друго нямаше значение! Нямаше...

... Нямаше страх и ужас. Пространство и време, живот и смърт, дълг и чест — какво, какво бяха те? Кухи, безплътни понятия, издухани от бурята на Любовта! Бе изчезнало ураганното желание за кръв и унищожение. Като приливна вълна — настойчива и всепомитаща — налетяха спомени и чувства. Това не бе среща между

врагове. Не! Беше учудване, екстаз и същевременно ликуване. Усмивка озари демоничното лице на страшилището и то в миг стана прекрасно!

Беше тя. Тя! Неговата Мелхо'а!

Не! Не го беше забравила! От цялото ѝ същество струеше любов. Любов, по-силна, по-могъща от всичко. Всеизгаряща и поглъщаща самото му същество. Любов, способна на нежност, вяност и на омраза, и на отмъщение към тези, които бяха ѝ попречили. Любов, каквато само една жена би могла да изпитва, съхранява и притежава. Истинска жена, с главно „Ж“. Две ципести крила — черни като тъмнината — ги обвиха и двамата — демон и воин — се стопиха в нощта.

Издание:

Автор: Тойо Йокугава

Заглавие: Демон на отмъщението

Издание: първо

Издател: ИК „Елф“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Адриан Лазаровски; Пламен Митрев

Художник: Кен Кели (портрет на корицата); "Квазар" ООД

Коректор: Вотьо Граматиков

ISBN: 954-8826-66-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14234>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.